

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Aman Tanrım!.. Sürükleyici ve şaşırtıcı, elinizden bırakamıyorsunuz!"

Norma-The Sisters, Goodreads

TEKRAR DÜŞÜN

KIB03962

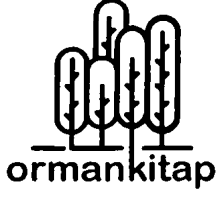

CHARLIE DONLEA

Uluslararası Çok Satan Yazar

Murf'e
Lider, kardeş, dost

TEKRAR DÜŞÜN
Özgün Adı: Guess Again

Yazan: Copyright © 2025 Charlie Donlea

Çeviri: Koray Somay
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Serap Bertay

1. Baskı: Ağustos 2025

ISBN: 978-625-8029-57-4

Türkiye Yayın Hakları: Yeni Film Yayın Dağıtım ve Pazarlama A.Ş.
Orman Kitap bir Yeni Film A.Ş. markasıdır.

Adres: Maslak Mah. Maslak Meydan Sok. Beybi Giz Plaza No: 1
Kat: 15 Daire No: 55 Sarıyer 34398 İstanbul
Tel: (212) 322 8610
e-posta: info@yenifilm.com.tr Sertifika No: 45113
www.yenifilm.com.tr - www.ormankitap.com

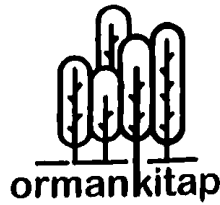
Basım Yeri: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık San.Tic.Ltd.Şti.
Beylikdüzü OSB Orkide Caddesi No: 1/Z Beylikdüzü İstanbul
Tel: (212) 671 6151 Sertifika No: 52098

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kensington Publishing Corp. ile
Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla
yapılan anlaşmalar çerçevesinde alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın
kısmen veya tamamen hiçbir yöntemle basılamaz, çoğaltılamaz,
dijital ortama taşınamaz.

TEKRAR DÜŞÜN

CHARLIE
DONLEA

*Hayatın trajedisi, insanın kaybetmesi değil,
neredeyse kazanmasıdır.*
- Heywood Broun

YAZ, 2015

Cherryview, Winconsin

KOT PANTOLONUNUN DÜĞMESİNİ AÇTIĞINDA, O GECE bekâretini kaybedeceğini biliyordu.

Tıraş losyonunun kokusu hatırladığından daha güçlüydü. Daha önce de koklamıştı, arabada ilk öpüştükleri zamanki gibiydi. Ama bu gece, onun dairesinde, dudakları boynunda ve adam üzerindeyken, koku sarhoş ediciydi. Her hissin ve duygunun aşırı farkında olarak, bir yandan kokusunu içine çekerken kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bekâretini kaybetmekten endişe duymuyordu. Aşıktı ve bunu çok istiyordu. Endişesi deneyimsizliğinden kaynaklanıyordu ve seks eylemi her ne ise, onu yanlış yapmaktan korkuyordu.

Adamın elinin iç çamaşırından içeri kaydığını hissetti. Pantolonunu nazikçe aşağı çektiği an ise hisleri birden yoğunlaştı. Kalçalarını kaldırdı ve aniden artık yatakta çıplak yatıyordu. Bir erkeğin yanında ilk kez çıplak kalmıştı. Gerçekleşiyordu. Rüya değildi. Ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Adam kalçalarını pelvisine doğru bastırdı ve içine kaydı. Bunun şokuyla keskin bir nefes aldı. Ama aldığı zevk tatsız bir düşünceyle bir an için gölgelendi. Kollarını adamın boynuna doladığında, kulağına adını fısıldaması gerekiyordu. Ama yapamadı. Lise voleybol takımının yıldız oyuncusuyken, ona sadece Koç diye seslenmişti ve şimdi ona bu şekilde hitap etmek son derece uygunsuz ve dahası garip görünüyordu. Bunun yerine, gözlerini kapattı ve adam kendini daha da derinlere iterken yumuşak bir inlemede karar kıldı.

KISIM I

Emeklilik Sonrası

Bölüm 1

Madison, Wisconsin Perşembe, 22 Mayıs 2025

ETHAN HALL TIP FAKÜLTESİ'NDE SINIFINDAKİ EN YAŞLI öğrenciydi. Tıp fakültesinin ilk yılında makroskopik anatomi laboratuvarına ilk girdiğinde otuz altı yaşındaydı. Bugün ise kırk beş yaşında bir acil tıp doktoruydu. Kırklı yaşlarındaki diğer doktorların sahip olduğu yılların deneyimine sahip olmasa da, Ethan fazlasıyla yetenekliydi. Sınıfında hep birinci olmuştu ve istediği herhangi bir uzmanlığa devam edebilirdi. O, acil tıbbı seçmişti çünkü önceki mesleği onu kaosa şartlandırmıştı ve hiç vazgeçemediği şirret bir kadın gibi DNA'sına kazınmıştı.

Yıllar önce Wisconsin Suç Soruşturma Departmanında özel ajan olarak çalışmıştı ve çocuklara karşı işlenen suçları araştırmakla görevliydi. Bir süre, bu tür vahşetleri işleyen insan müsveddelerini ortadan kaldırmak tatmin edici gelmişti. Ancak iş onu yıpratmıştı. Toplumun en savunmasız kesimine yönelik çok fazla şiddet görmüştü. Eski mesleğinde “başarı”, geride hâlâ ölü bir çocuk, yas tutan bir aile ve günde üç öğün yemek ve geceleri sıcak bir yastık alan bir suçlu demektir. SSD için çalıştığı on yıl boyunca insan ırkına olan inancını kaybetmişti. Öylesine sürüklenmişti ki insan olmakla ilgili bağlarını artık kaybetmeye başlamıştı. Boşluk onu bütünüyle yutmadan önce kurtulması gereken on yıllık kaygan bir yokuş ve tehlikeli bir sarmaldaydı. Akıl sağlığını korumak için kariyer değişikliğinin gerekli olduğuna karar verdi. Bu yüzden istifa etti ve tıp fakültesine başvurdu.

Şimdi, acil servis doktoru olarak, hastalarına ölmeden önce yardım edebiliyordu. Bu ferahlatıcı bir değişiklikti ve hayatında

acilen ihtiyaç duyduğu bir Şeydi. Ethan Hall, uzun yıllar sonra ilk kez mutlu bir adamdı.

Ethan, 3 No'lu Acil Servis'in yanındaki perdeyi çekti ve hastasını başucu sandalyesinde otururken buldu. Bu alışılmadık bir durumdu. Hastalar genellikle odaya girdiğinde yatakta yatıyor olurlardı. Ayrıca bu hastanın hastane önlüğü giymemiş olması da tuhaftı. Elindeki tabloya göre otuz sekiz yaşında olan erkek, tişört, şort ve terlik giymiş sandalyede oturuyordu. Adam, omuzlarına kadar uzanan uzun sarı saçlarıyla, bir srf dergisinin kapağında pekl yer alabilirdi. Ethan gülümsedi.

"Ben Dr. Hall."

"Merhaba, Doktor. Christian Malone."

"Hasta siz misiniz?"

"yleyim. Sadece tüm o elbise ve yatak işini yapamam. Yani, trajik bir şekilde yanlış bir Şey olmadığı sürece. O zaman sorun yok. Ama aksi takdirde, sadece onurumu zedeliyor ve kendimi bok gibi hissettiriyor."

"Tamam," dedi Ethan, adamın dosyasını açmak için bilgisayar klavyesine dokunarak. "Karın ağrınız varmış."

"yleydi. Artık yok. Dinle, zamanını boşa harcamak istemiyorum. Sırtımda çok kötü bir ağrı vardı, bu yüzden bu sabah geldim. Hemşire böbrek taşı olduğunu söyledi, bana morfin verdi ve beni aceleyle BT taraması yaptırmaya götürdü. Ama bana morfini vermeden hemen önce ağrı geçti. Birkaç saniye içinde ondan sıfıra düştü. Yine de bana morfin vermekte ısrar etti çünkü ağrının sadece yatakta rahat bir pozisyon bulduğum için azaldığını söyledi. Ama ağrı bir daha asla geri gelmedi."

Ethan bilgisayarda BT taramasını açtı ve hastanın mesanesinde böbrek taşı olduğunu gördü, bu da taşın üreterden acı verici bir şekilde geçtiğini gösteriyordu.

"Evet, gördün mü? Mesaneme geçmiş." dedi adam.

"Siz doktor musunuz?" diye sordu Ethan.

"Hayır, ben California'lı bir teknoloji adamıyım."

"California mı? Peki, Madison'da ne işiniz var?"

"Silikon Vadisi'nden kaçtım ve artık burada yaşıyorum."

“Orta Batı’ya hoş geldiniz. Bunun ilk böbrek taşınız olmadığını varsayıyorum.”

“Hayır. Daha önce iki tane daha oldu. Mesaneye ulaşana kadar cehennemi yaşıyor, sonra birkaç gün içinde idrarla atıyorum. Hemşireye söylemeye çalıştım ama yine de bana morfin enjekte etti. Kabul etmeliyim ki, kafam oldukça yerinde.”

Ethan gülümsedi. Silikon Vadisi’nden buraya taşınan otuz sekiz yaşındaki Christian Malone, aniden bir California’lı gibi konuşmaya başlamıştı.

“Bu sabah acil servise kendiniz mi geldiniz?”

“Evet, efendim.”

Ethan notları çizelgeye girerken klavyeye dokundu. “Morfin aldıktan sonra araba kullanmanıza izin veremem. Taburcu etmeden önce sizi birkaç saat burda tutmamız gerekecek.”

“Bir Uber çağırayım o zaman.”

“Arabaya binmenizi izlemek zorundayım. Aksi takdirde hastane, narkotik etkisi altındayken sizi taburcu etmekten sorumlu olur.”

“Hadi ama Doktor. Kendimi iyi hissediyorum.”

“Morfin böyle bir şey. Bir an iyisindir, bir sonraki an uçuyorsundur.”

“Bir istisna yapamaz mısın? Üç saattir buradayım zaten.”

Ethan saatine baktı.

“Siz vardiyamın son hastasıdır. Size bir fincan kahve ısmarlayayım. Hala kendinizi sersem hissediyorsanız sizi eve kendim götürürüm.”

“Elbette, Doktor. Yeter ki bu odadan cehennem olup gidebileyim.”

Bölüm 2

Cherryview, Wisconsin Perşembe, 22 Mayıs 2025

KAFETERYA KAHVESİNİ PAS GEÇİP ARABAYLA STARbucks'a uğrayıp kahve almayı tercih ettiler. İkisinin de tercihi venti koyu kahve oldu. Yola geri döndüklerinde, Ethan Christian'ın kahve seçimi hakkında yorum yapmak için söze girdi.

"California'lıların soya sütlü, yağsız, vanilyalı bir şeyler içtiğini sanırdım."

Christian gülümsedi. "Benim için tüm gün koyu kahve."

"Tüm gün mü?"

"Sadece onu içiyorum."

"Başka bir böbrek taşına daha önlemek istiyorsan, diyetine biraz su eklemenı öneririm."

"Bunu dikkate alacağım." Christian işaret etti. "Şuradan sağa dönebilirsin."

Ethan, Jeep Wrangler'ını su boyunca ağaçlarla çevrili bir alandan kıvrılarak ilerleyen ve birkaç kilometre sonra Okoboji Gölü'nün kenarında tekrar beliren dolambaçlı bir yola çevirdi.

"İşte burası." dedi Christian, gölün diğer tarafını işaret ederek. Ethan, gölün karşısına baktı; suyun kenarında devasa bir ev duruyordu. Sabah güneşi evin arkasını oluşturan büyük pencere-lerden yansıyordu. Arka verandanın her iki tarafından spiral şeklinde iki merdiven iniyor ve zümrüt yeşili çimenlerin arasından geçerek suyun kenarına kadar uzanan yapay plaja ulaşıyordu.

Ethan evi daha önce görmüştü. Herkes görmüştü. Göldeki en büyük evdi.

"Bu senin evin mi?"

“Evet, efendim.” Christian yolcu tarafındaki camdan işaret etti. “Kuzeye doğru git, arka girişten girmek daha kolay.”

Ethan direksiyonu çevirip gölün etrafından dolanmadan önce bir an tereddüt etti. On dakika sonra Christian’ın evinin arka girişindeki kapıdan girdi ve araba yoluna park etti. Tam beş ayrı garaj kapısı vardı.

“İyi hissediyor musun?” diye sordu Ethan.

“Ne yazık ki. Kafam neredeyse yerine geldi. İçeri gel ve kahveni bitir. Sana evi göstereyim.”

Ethan, evin girişindeki devasa çift kanatlı kapıdan Christian’ı takip etti ve evin muazzamlığı karşısında başını salladı. İç mekân, son teknoloji yeniliklerin ve Northwood, Wisconsin tarzının bir kombinasyonuydu.

“Arka tarafta oturalım.” dedi Christian.

Ethan evde yürürken termostattan müziğe kadar her şeyi Christian’ın parmaklarının ucuna getiren, evin her yerinde duvara asılı tabletleri fark etti. Yürürken ışıklar yanıyordu, ancak Christian’ın bir ışık düğmesine dokunduğunu hiç görmedi. Evin arka tarafı gölün görkemli bir manzarasını sunan tavandan tabana kadar kesintisiz pencerelerle kaplıydı.

“Bu gerçekten harika.”

“Bir de kar yağdığında görmelisin. Karı tek sevdiğim zaman, bu odada oturduğum ve her pencere düşen kar taneleriyle dolu olduğu zaman.”

Christian uzun bir cam kapıdan geçerek verandaya çıktı. Ethan onu takip etti ve verandadaki masaya oturdular.

“Bu yılki sıcaklık neredeyse dayanılmaz.”

“Daha da kötüleşeceği tahmin ediliyor.” dedi Ethan.

“Sıcaklık aslında problem değil. Beni asıl öldüren nem.”

“Peki, California’lı bir teknoloji adamının Wisconsin’e nasıl yolu düştü?” dedi Ethan. “Bana bu hikâyeyi anlatmalısın.”

Christian bir yudum kahve aldı ve Okoboji Gölü’ne baktı. Birkaç yelkenli farklı açılarda seyir halindeydi, sabah rüzgârı yelkenlerini doldurmuştu. Bir sürat teknesi arkasında su kayağı yapan birini çekiyordu.

“Çevrimiçi bir dosya depolama ve paylaşım şirketi kurmuştum. Başlangıçta temel olarak dosyalarla başladık ancak sonrasında fotoğrafları, videoları bulutta güvenli bir şekilde depolayacak, diğer kullanıcılarla paylaşacak ve tüm cihazlardan erişmek istediğin her şeyi içerecek şekilde genişledi.”

Ethan gözlerini kıstı. “CramCase gibi mi?”

“Evet, o zaten.”

“CramCase senin şirketin mi?”

“Öyleydi. Sattım.”

Ethan yavaşça başını salladı ve kaşlarını kaldırdı. “Geçen yıl bunu okumuştum... Kaça satılmıştı...”

Christian başını salladı. “Milyarlarca dolara.”

Christian ufak bir düzeltme yapmadan önce kısa bir duraklama oldu.

“Eh, milyarlarca ve milyarlarca dolara.”

“Kahretsin. Ve hepsine sen mi sahiptin?”

“Hayır, sadece yüzde elli birine. Kodunu üniversite yurt odamda yazdım. O zamanlar sadece oda arkadaşım ve ben vardık. O hâlâ şirkette. Ama ben artık dayanamadım. Herkes çok zengin olmak istediğini düşünüyor ama pek çok kişinin bilmediği bir zenginlik eşiği var. Özellikle halka açık bir şirket aracılığıyla buna ulaştığında, daha fazlasını kazanmak yerine özgürlüğünü *kaybetmeye* başlıyorsun. Bana paramla ve şirketimle ne yapacağımı söyleyen sıkıcı, Ivy League ucubelerinden bıkmıştım. Tüm bu durum beni yıpratmaya ve tutkumu çalmaya başlamıştı. Bu yüzden hissemi sattım ve Silikon Vadisi’nden cehennem olup uzaklaştım.”

“Ve... Dönüp dolaşıp Cherryview, Wisconsin’e mi geldin? Bu nasıl oldu?”

“Chicago üzerinden, ama bu bambaşka bir hikâye.”

Ethan başını salladı. Onun da milyarlarca dolar hariç benzer bir hikâyesi vardı. Bir zamanlar sevdiği bir işi vardı ama tutkusunu kaybetmişti.

“İyi gibi görünüyorsun.” dedi Ethan. “Hemşirenin verdiği morfinin etkisi geçmesine rağmen bir acı hissetmiyorsun. Taşı

attığında analiz etmemizi istersen, bunu yapabiliriz. Diyetini de-
ğiştirebilmen ve bir başkasından kaçınabilmen için neler yapman
gerektiğini de söyleriz.”

“Sanırım vücudumdan çıktıktan sonra denize doğru yolculu-
ğa çıkmasına izin vereceğim.”

“Günlük rutinine biraz su ekle. İnan bana, yardımcı olacaktır.”

“Anladım. Eve bıraktığın için teşekkürler, Doktor.”

“Elbette.”

“Hastaneye geri mi dönüyorsun?”

“Hayır. Şehir dışına çıkıyorum. Uzun hafta sonu için birkaç
gün iznim var.”

“İyi yolculuklar. Geri döndüğünde, bir gün uğra. Şehirde he-
nüz pek fazla insan tanımıyorum ve bu büyük ev herkesi korku-
tuyor.”

Ethan gülümsedi. “Tabi, uğrarım.”

Bölüm 3

Madison, Wisconsin Perşembe, 22 Mayıs 2025

ADAM HASTANE KORİDORLARINDA AKSAYARAK yürüyordu. Flaksid bacak sendromu yeniydi ve hızla gelişmişti. Doktorun bu tür semptomların yakın olduğu yönündeki uyarısına rağmen, kötüleşme yine de sürpriz olmuştu. Hiçbir ağrısı yoktu, sadece sağ bacağı zihninin emrettiği şeyi yapmayı sanki reddediyordu. Bu yüzden aksayarak yürüyor ve dengesini sağlamak için etrafta ne varsa onu kullanıyordu; örneğin acil servise ulaşmak için ittiği kapı ya da koridorda bir sedye. Veya hemşire istasyonuna yaklaştığında, son anda devrileceğinden emin olduğunda direğini zorlukla tuttuğu bir hastanın hayati belirtiler monitörü.

“Bunun için özür dilerim.” dedi yatakta yatan ve bir yere nakledilmeyi bekleyen hastaya.

Hemşire istasyonuna ulaştı ve iki elini de tezgâhın üzerine koydu.

“Aşağıda kayıt yaptırdınız mı?” diye sordu bir hemşire.

“Sadece buraya gelmemi söylediler.”

“Hayır. Sigorta bilgilerinizi alıp sizi sıraya koymaları gerekiyor.”

Onun şaşkınlığına şaşırmamıştı. Acil servise giren diğer tüm hastalara benziyordu.

“Ben hasta değilim.”

Spor ceketinin göğüs cebine uzandı ve rozetini çıkardı.

“Wisconsin Suç Soruşturma Departmanından Özel Ajan Pete Kramer. Ethan Hall’u arıyorum.”

Hemşire bir an tereddüt etti.

"Uzun boylu, yakışıklı bir adam. Kırklı yaşlarının ortasında. Spor yapıyor ve sinir bozucu derecede her zaman formda."

"Dr. Hall'un kim olduğunu biliyorum."

"Ah, mükemmel. Buralarda mı?"

Hemşire bilgisayarına dokundu ve ekranı okumak için kısa bir an ayırdı.

"Dr. Hall'un vardiyası bu sabah yedide sona ermiş."

"Sabah yedide mi bitmiş?"

"Evet. Bu hafta gece vardiyasındaydı. Saat on birden yediye."

"Yani bu gece saat on birde geri mi dönecek?"

"Hayır. Birkaç günlüğüne gitti. Anma Günü tatili için şehir dışında."

"Ne zaman dönecek?"

Hemşire durakladı ve Pete yüzündeki şüpheyi gördü.

"Endişelenmeyin. Sevgili doktorunuzun başı belada değil. Biz eski dostuz ve bana bir iyilik borcu var."

Pete rozetini cebine geri koydu.

Hemşire isteksizce gülümsedi. Bilgisayardaki programı iki kez kontrol etti. "Dr. Hall önümüzdeki çarşamba geri gelecekmiş. Yirmi sekiz Mayıs'ta."

"Teşekkürler. İyi hafta sonları."

Pete Kramer acil servisten aksayarak çıktı. Gelecek hafta tekrar geri gelecekti.

Bölüm 4

Madison, Wisconsin Cuma, 23 Mayıs 2025

CUMA SABAHİ, ETHAN KULAKLIKLARINI TAKTI, SON uçuş kontrolünü yaptı ve Madison'daki özel pistten kalkış yapıp kulübesinin bulunduğu kuzeydeki göle iniş yapabilmesine olanak sağlayan Aviat Husky A-1C-200 amfibi deniz uçağının motorunu çalıştırdı. Pervane, insan gözü için bulanık bir görüntüye dönüşene kadar dönmeye başladı. Yanındaki yolcusuna baktı ve ona derin bir nefes almasını hatırlattı.

Maddie Jacobson yalnızca sekiz bin fit yükseklikte seyrederken rahatlayabiliyordu. Kalkış ve iniş sırasında hep perişan durumdaydı. Ticari uçaklarda uçmaktan zaten nefret ederdi, iki kişilik bir uçak ise kıyas bile kabul etmezdi.

Ethan mikrofonunu ayarladı. Konuştuğunda, sesi Maddie'nin kulaklığında yankılandı.

"Çocuk oyuncağı." dedi ona.

Maddie gözlerini kapattı ve başını salladı.

İki kişilik küçük uçağını pistte taksiye başlattı ve hava trafik kontrolünden izin bekledi. Her şey yolunda işaretini aldıktan sonra, gaz kolunu sağ eliyle ileri doğru itti ve pistte ilerlemeye başladı. Uygun hıza ulaştığında, kumandayı geri çekti ve Husky'i havalandırdı. Pistin düzensiz zıplaması kayboldu ve yerini havada olmanın yumuşak geçişi aldı. Uçmanın en sevdiği kısmıydı bu, dünyadan ayrıldığı an. İçini her zaman bir özgürlük hissiyle doldururdu. Uzanıp kız arkadaşının elini sıktı. Maddie gözlerini kapalı tutarak ve onu görmezden gelerek karşılık verdi.

Madison'dan kuzeye uçtular ve sekiz bin fit yüksekliğe tırmandılar. Ethan, GPS ayarlarını kuzey-kuzeybatı istikametine

kilitledikten ve havanın önümüzdeki iki saat boyunca açık olduğunu doğruladıktan sonra, gösterge panelindeki bir düğmeye bastı ve kulaklıklarında Jimmy Buffett'ın nefis şarkısı *A Pirate Looks at Forty* çalmaya başladı. Maddie sonunda gözlerini açtı ve nefes verdi.

Ethan kulaklıktan, "İyi haber, kötü haber," dedi. "Kötü haber: Bu uçakta iki saat daha yolumuz var. İyi haber: Sonra tamamen kendimize ait beş günümüz olacak."

Maddie gülümsemeye çalıştı. "Bizi güvenli bir şekilde dünyaya geri indirdiğinde önümüzdeki günleri takdir edeceğim."

"Anlaşıldı."

Acil tıp mesleğinin avantajlarından biri de Ethan'ın programını, on iki gün izin karşılığında altı gün üst üste on iki saatlik vardiyalarda çalışmasına izin verecek şekilde ayarlayabilmesiydi. Boş zaman, tükenmişliği önleyen şarj edilebilir bir pil gibiydi ve son iki yıldır programı kesintisiz takip etmişti. O her zaman izin günlerini kuzeyde geçirirdi ve Maddie mümkün oldukça ona katılırdı.

Ethan, Minnesota, Duluth'un doğusunda ve Superior Gölü kıyılarına çok da uzak olmayan, Wisconsin'in kuzeyindeki Morikowa Gölü'nde bir kulübeye sahipti. Gölün kendisi Bad River Doğal Koruma Alanı'ndaydı ve Superior Gölü Chippewa kabilisinin Bad River kolunun mülküydü. Ethan'ın kulübesi göldeki sadece sekiz evden biriydi. 1920'lerde, arazinin ABD hükümetine devredilmesini öngören bir arazi devri anlaşması imzalandıktan sonra büyük büyük büyükbabası tarafından inşa edilmişti. Ethan'ın ataları, Büyük Buhran sırasında iflas etmeden önce 1800'lerin sonlarında bakır patlaması sırasında öne çıkan bir madencilik şirketi olan Hall Copper'ın son kalıntılarıydı. Bir zamanlar önemli olan bu imparatorluktan geriye kalan tek şey, Morikowa Gölü kıyılarına dikilmiş Halls balıkçı kulübesiydi.

1900'lerin ortalarında hükümet tarafından desteklenen bir geri satın alma programı, Chippewa Kabilesi'nin araziyi ev sahiplerinden yüklü bir meblağ karşılığında geri satın almasına izin vermişti. Ethan'ın büyükbabası, yalnızca yedi diğer Morikawa Gölü

sakiniyle birlikte, bu cömert teklifi reddetmiş ve kulübeyi ailede tutmuştu. Sonuç olarak göl kenarındaki kulübe Hallarındı, ancak çevresindeki arazi (göl dâhil) Chippewalara aitti.

Mülkün sahibi olmanın birçok şartı vardı. Bunlardan en önemlisi, kulübenin yapısında onarım ve iyileştirmeler yapılabilmesi, ancak mülkün alanı asla genişletilemezdi çünkü çevredeki arazi Yerli Amerikalılara aitti. Ve Ethan'ın gölde balık tutabilmesinin tek nedeni Chippewaların cömertliği idi. Kısıtlamalara rağmen, düzenlemenin bir faydası vardı. Göl ve çevresindeki arazi Chippewa Doğal Koruma Alanı'nın mülkü olduğundan, başka hiçbir ev veya kulübe inşa edilmeyeceği garanti altındaydı. Ethan, Morikawa Gölü'nü neredeyse kendisine ait kılmak için arka kapıdan girmişti.

Minnettarlığını göstermek için son birkaç yıldır kabileyle bir çıkar ilişkisi kurmuştu. Tıp fakültesinden mezun olduktan ve acil tıp ihtisasına başladıktan sonra Ethan, Chippewa Kabilesi'ne ücretsiz sağlık hizmeti sunmaya başlamıştı. Ethan, yılda üç kez gelecek genel tıbbi muayeneler yapmak, diyabet ve hipertansiyon için ilaçlar yazmak, hastalıkları ve dış sorunlarını teşhis etmek ve gerektiğinde sevkler ayarlamak için bir hafta geçirirdi. Karşılığında, Ethan Chippewaların gözüne girmişti ve kulübesindeyken kimse onu rahatsız etmiyordu. Kabile onu kulübeyi kendine saklayan ve yılda üç kez onlarla ilgilenen iyi bir doktor olarak tanıyordu.

İki buçuk saat ve beş yüz kilometre sonra, Ethan uzakta Morikawa Gölü'nü gördü, koordinatlarını belirledi ve inişe geçti. Suda görüşüne yardımcı olan hafif bir dalgalanma vardı. Rüzgâr kuzeyden geliyordu ve bu da yaklaşmasına yardımcı oldu. Uzun çam ağaçlarının tepelerini aştı ve gölün ortasına inmeden önce hava hızını duraklamanın hemen üstüne kadar düşürdü. Kabinin önündeki iskeleye doğru taksi yaparken motor sessizleşti. İskelenin sonunda, Ethan yaklaşırken elini kaldıran yerel Chippewa büyüğü Kai Benjamin duruyordu.

Ethan, Husky'i iskelenin yanına yönlendirdi ve motoru durdurdu. Kokpitten çıkarak Kai'ye uçağı yavaşlatmak ve durdurmak için babanın etrafına sarması için bir ip fırlattı. Kokpite geri

uzandı ve motoru durdurdu. Maddie'nin kokpitten çıkmasına yardım etti ve ikisi de uçağın şamandırasında durup çevredeki vahşi doğadan gelen seslerin tadını çıkardılar.

Ethan'ın kulübesi, sularının Morikawa Gölü'ne doğru aktığı Heaven's Nehri'nin girişinde yer alıyordu. O ve Maddie şimdi suyun taşların üzerinden çağlamasını ve etraflarını saran çamların arasında yankılanmasını dinliyorlardı. Gölün ortasından bir dalgıç kuşu şakıyordu ve etraflarındaki yoğun bitki örtüsünde kuşlar cıvıldıyordu. Kai sessizce durup arkadaşlarının bu görkemli yerdeki huzur anının tadını çıkarmalarına izin verdi.

Ethan gülümsedi. "Bundan daha iyisi olamaz."

"Burası özellikle eşini getirdiğinde daha da iyi oluyor. O senden daha güzel ve çok daha iyi bir arkadaş."

Maddie gülümsedi ve iskeleye atladı. "Seni görmek güzel, Kai."

Sıcak bir kucaklaşmayla sarıldılar.

"Eşyalarınızı taşımanıza yardım edeyim." dedi Kai.

"Teşekkürler." dedi Ethan, kargo bölümünün kapısını açarken. Ethan ve Maddie'nin eşyalarını -iki büyük soğutucu, spor çantaları, birkaç bidon benzin, yiyecek ve su- uzun merdivenlerden kulübeye kadar üç seferde taşıdılar. Kai yetmişli yaşlarındaydı ve derisi güneşten kayış gibi olmuştu. Ethan, adam yardım teklif ettiğinde itiraz etmeyi bırakmıştı. Kai bir öküz kadar güçlüydü ve her zaman yardım etmeye istekliyd.

Ethan ve Maddie eşyalarını düzenlerken Kai kamyonuna doğru yürüdü.

"Gitmeden önce sana bir şey vereceğim," dedi Kai işleri bittiğinde. Kulübeden çıktı ve bir an sonra uzun bir balık mızrağıyla geri döndü.

"Biçtim ve başını yeniden sabitledim, böylece sıkı ve güçlü oldu."

"Kai," dedi Ethan. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, zorundaydım."

Ethan, Chippewa Kabilesi için geçici kliniğini yönettiği ilk hafta, Kai'nin kan testlerinde anormal sonuçlar fark etmişti. Daha

ileri tetkikler, adamın bağırsağında bir kitle olduğunu ortaya çıkarmıştı. Teşhis edilmeseydi, ölümcül olurdu. Ethan, Kai'nin ameliyatını Madison'daki bir gastroenterolog meslektaşıyla ayarlamıştı. Kai artık sağlıklı ve güçlüydü. O ve Ethan yıllar içinde yakınlaşmışlardı.

Minnettarlığını göstermek için Kai, Ethan'a üç nesildir Chipewalalarda olan eski bir balık mızrağı hediye etmişti. Uzun bambu sopanın ucunda mors dişinden oyulmuş bir zıpkın vardı. Bu hareketten çok etkilenen Ethan, mızrağı her girdiğinde gördüğü kulübenin ana odasındaki duvara dekor olarak asmıştı. Ethan'ın Morikawa Gölü'ne yaptığı son gezide Kai, mors dişinin gevşek olduğunu fark etmişti.

"İzin verir misiniz?" diye sordu Kai.

"Elbette."

Kai mızrağı kaldırdı ve onu yine kendisinin hediye ettiği fildişinden yapılmış duvar kancalarına geri koydu.

"Belki bu hafta sonu sonunda kullanırsın."

"Çok kullandım aslında." dedi Ethan. "Şimdiye kadar onunla vurduğum tek şey gölün dibiydi, bu yüzden muhtemelen ucu bu kadar gevşektir."

"Sabır ve pratik gerektirir. Ancak sonunda, mızrağın hileli zıpkınlardan daha etkili olduğunu göreceksin."

"Gölde bana katılma teklifimi kabul ettiğin anda, onu nasıl düzgün kullanacağımı bana göstermene izin vereceğim."

İkisi de gözlerini deviren Maddie'ye baktı.

"Tamam, gidebilirsin."

"Emin misin?" dedi Ethan.

"Eğer akşam yemeği için sarı turna getirmeye söz verersen."

"Söz." dedi Ethan kapıya doğru koşmadan önce.

Okuldan erken ayrılmayı başaran iki çocuk gibi, Kai duvardan mızrağı kaparken Ethan, ön girişin yakınındaki raftan Loomis oltasını çekti. Birkaç dakika sonra, 50 beygir gücündeki Mercury dıştan takma motor, Ethan'ın Crestliner'ında onları suyun üzerinde havalandırıyordu. En sevdikleri koya geldiler; burası genellikle kuzey turna balığı ve sarı turnalarla doluydu.

Ethan, teknenin pruvasındaki atış güvertesindeki yerini aldı ve oltasını bir Mepps Aglia Tandem #5 ile suya bıraktı. Kai kıçtaki yerini aldı ve omzunun üzerinden eski balık mızrağıyla suyu inceledi. Sadece birkaç dakika içerisinde Ethan, Loomis'te şiddetli bir darbe hissetti ve kendine güvenli bir şekilde oltayı çekti. Aynı anda Kai, kuzey turna balığının gölgesini yüzeyin altında takip etti ve zıpkını suya fırlattı.

Ethan arkasındaki sıçramayı duydu ancak Kai'nin teknenin arkasındaki çabalarıyla dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Ethan'ın makarası, dikkat gerektiren balığı çekiş işlemine başlamadan önce uzun süre kalama sesi çıkardı. Ethan işe tekrar geri döndü; olta ucunu havaya kaldırarak avını daha yakına çekti, sonra büyük balığın aldığı misinayı geri kazanmak için makarayı döndürürken oltayı tekrar aşağı indirdi.

Ve tam da istediği şekilde, Ethan artık rahatlamıştı. Suda birkaç dakika geçirdikten sonra ve avın ortasında, babasını öldüren ve Maddie'nin neredeyse hayatına son veren adamın yaklaşan şartlı tahliye duruşması hakkındaki kaygısı dağılmaya başladı.

Ethan Hall, en azından uzun Anma Günü tatili boyunca, dünyada hiçbir derdi olmayan bir adamdı.

Bölüm 5

Madison, Wisconsin Çarşamba, 28 Mayıs 2025

ETHAN BEBEK MAVİSİ ÖNLÜK GİYMİŞTİ VE ACİL SERVİSİN ortasını kaplayan büyük, kare bir alan olan hemşire istasyonunun arkasındaki bir bilgisayarın başında oturuyordu. Kulübesinden ve Maddie ile geçirdiği uzun hafta sonundan döndükten sonraki ilk gece vardiyasına bir saat önce başlamıştı. Laboratuvar sonuçlarını kontrol etmek ve taburcu ettiği hastaların sonuçlarını tamamlamak için çizelgeleri açtı. California'lı teknoloji milyarder Christian Malone'un çizelgesine gelene kadar isim listesini inceledi. Adamın morfinin etkisi altındayken eve gitmesini önlemek için Ethan, hafta sonu tatili için ayrılmadan önce çizelgesini tamamlamayı başaramamıştı.

Şimdi çizelgeyi açtı ve Christian'ın böbrek taşı geçmişini ve gün boyunca sadece kafeinli kahve içip su içmeme şeklindeki yaşam tarzı tercihlerini ekledi.

"Doktor olmak için SSD'den ayrıldın ama işte yine eski günlerdeki gibi gece yarısı bilgisayar başında vakit geçiriyorsun."

Ethan'ın sesin kime ait olduğunu anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Ayrılmaya karar vermeden önce on yıl boyunca SSD'de Pete Kramer'in ortağıydı. Gülümsedi ve sandalyesini yavaşça döndürdü. Pete, hemşire istasyonunun tezgâhına dirseklerini dayamış bir şekilde yaslanmıştı. Her zamanki spor ceketini gömleğin üzerine giymişti, kravat takmamıştı. Ethan'ın dostunun giydiği tek şey buydu.

"Önlükle çok tatlı görünüyorsun. Tıpkı Acil Servis'teki Dr McDreamy gibi."

"Sanırım dediğin *Grey's Anatomy*'den ama teşekkürler," dedi Ethan.

"Hastaları tedavi edip dünyayı kurtarabilmek için özel ajan olmayı bıraktığını sanıyordum. Ama işte bilgisayarda solitaire oynuyorsun."

Ethan gülümsemeye devam etti. Pete Kramer'den daha iyi bok atabilecek kimse yoktu.

"Ve hatırlıyorum," diye devam etti Pete, "bir de çalışma saatlerinin berbat olması nedeniyle gitmiştin. Ama benim tahminim, melatonin üretimini ve sirkadiyen ritmini kesinlikle bozacak bir gece vardiyasında daha bir saat geçirdiğin yönünde. Yani sanırım şimdi daha fazla para kazanıyorsun ama yine de kısa çöpü çekiyorsun."

"Gece vardiyasında dönüşümlü çalışıyoruz. Bu benim haftam."

"Şakaklarında, sen ve ben birlikte çalışırken olmayan biraz grilik de var."

"On yılda bu normal."

Ethan ayağa kalktı ve genişçe gülümsedi. "Burada ne *halt* ediyorsun, Pete?"

"Bir adam eski arkadaşını gizli amaçları olmadan göremez mi?"

Ethan, Pete Kramer'ın acil serviste *sadece* gizli amaçları için olduğunu biliyordu. Bir zamanlar yakın arkadaşları, ancal Ethan tıp okumak için ortaklıklarını bırakınca araları bozulmuştu.

"Vardiyama yeni başladım, Pete. Ve hastalarla dolu bir acil servisimiz var. Bu acil bir durum mu yoksa yarına kadar bekleyebilir mi?"

Ethan, eski ortağının doğrulmasını ve dirseklerini tezgâhtan çekmesini izledi. Sola doğru birkaç adım attı ve Ethan, Pete'in hareketlerindeki derin aksamayı fark etti. Ve şimdi, eski arkadaşını yıllar sonra gördüğünde yaşadığı şaşkınlık geçtikten sonra daha yakından baktığında, Pete'in yüzündeki küllü ton daha da belirgin gibiydi.

Ethan yavaşça çenesini kaldırdı. "Hasta mısın, Pete?"

"Bundan daha kötüsü, dostum. Ölüyorum ve yerin iki metre altına inmeden önce bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bölüm 6

Madison, Wisconsin Çarşamba, 28 Mayıs 2002

“**A**LS Mİ?” ETHAN, PETE KRAMER İLE DOKTOR ODA-
sında otururken tekrarlardı. Bu, Ethan’ın eski arkadaşı konuşur-
ken duyduğu aksak ve belli belirsiz gevelemeyi açıklıyordu.

“Eski usul Lou Gehrig Hastalığı. Gördüğüm her uzman bu-
nun gerçek bir orospu çocuğu olduğunu söyledi. Çoğu insan teş-
his konulduktan sonra üç yıl bile hayatta kalamıyormuş. Bunun
hakkında ne biliyorsun, E? Ve lütfen abartma.”

Ethan, amiyotrofik lateral skleroz hakkında çok fazla şey bili-
yordu. Bu ilerleyen bir sinir sistemi hastalığıydı. Ne bir tedavisi
vardı ne de ilerlemesi yavaşlatılabiliyordu. ALS teşhisi almak,
ölüm ilanı almaya benziyordu. Tek değişken, sizi öldürmesinin
ne kadar süreceği idi. Pete’in aksaması ve gevelemesi muhteme-
len ilk görünen semptomlardı. Ethan, Pete’in vücudunun içinde
sessizce ilerleyen ve yakında çirkin başlarını kaldıracak başka
musibetler olduğunu biliyordu.

“İyi değil.” dedi Ethan sonunda.

“Ne kadar hızlı ilerler?”

“Herkes için farklıdır. Rahat nefes alıyor musun?”

Pete başını iki yana salladı. “Sürekli nefes darlığı çekiyorum.
Kendimi yormaktan değil. Bazen sadece televizyon izliyorum ve
aniden nefes almakta zorluk çekiyorum.”

Ethan bir an dilini tutmayı düşündü ama eski ortağının onu
uyaracağını biliyordu.

“Bu kötü, Pete. Akciğerlere ulaştığında... çok kötü ve hızlı.”
Ethan durakladı. “Üzgünüm.”

“Ah, bana okumadığım hiçbir şey söylemiyorsun. Sanırım sadece güvendiğim birinden duymak istedim.”

Arkadaşı bir yıl daha yaşarsa, Ethan şaşırırdı.

“Orada çılgınca bir şey var mı?” diye sordu Pete. “Doğu tıbbi, kök hücre veya deneysel saçmalıklar?”

“Benim uzmanlık alanım değil, Pete. Ama seni tanıdığım bazı uzmanlarla tanıştırebilirim. Sana farklı bir şey söyleyip söylemeyeceklerine bak.”

Pete başını iki yana salladı. “Milwaukee, Chicago ve Cleveland’daki en iyi yerlere gittim. Hatta Mayo’da bir hafta geçirdim. Hepsi bana aynı şeyi söyledi.”

“Sana bir zaman dilimi verdiler mi?”

“Hiçbiri bu kadar açık sözlü değildi ama yaklaşık bir yıl gibi görünüyor. Nefesim azalmaya devam ederse, vantilatör ve tüm o saçmalıklar yüzünden işler sarpa sarana kadar dokuz ay var.”

“Üzgünüm, Pete. Hasta olduğumu bilmiyordum yoksa sana ulaşırdım.”

Pete bir yudum kahve aldı. “Bana duygusal davranma, evlat. Gözyaşların için gelmedim. Ama tam olarak açık olmak gerekirse, durumumun kararını etkilemesine yardımcı olmasını umuyorum.”

Ethan çenesini kaldırdı. “Ne hakkında kararımı?”

“Senden ihtiyacım olan iyilik hakkında.”

Bölüm 7

Madison, Wisconsin Çarşamba, 28 Mayıs 2025

ETHAN KAŞLARINI KALDIRDI.

“Ne iyilik istiyorsun, Pete?”

“SSD’den ayrıldığın yıl, bir vakaya atandım. Callie Jones adında genç bir kız Cherryview’den hiç iz bırakmadan kaybolmuştu. Belki hatırlarsın?”

Ethan, 2015’te “SSD’den ayrılmıştı. O zamanlar tıp fakültesi-nin birinci sınıfındaydı. O yıldan anatomi laboratuvarı dışında pek bir şey hatırlamıyordu.

“Hayır.”

“Vaka haberlerdeydi. Hiç mi hatırlamıyorsun?”

Pete’in Ethan’ın kariyer değişikliğini küçümsemesi, on yıl sonra bile hâlâ elle tutulur gibiydi ve Ethan eski tartışmaları tekrarlamak istemedi.

“Bana biraz ayrıntı ver, belki bir şeyler çağrıştırır.”

“Kızın babası zengin bir iş adamıydı ve eyalet senatörü olmuştu. Kız lise son sınıfına geçmek üzere olan yıldız bir voleybol oyuncusuydu. Güzel ve çekiciydi, doktor olacaktı. Dünyayı avucunun içinde tutuyordu. Sonra, 2015 yazında ortadan kayboldu.”

Ethan yavaşça başını salladı. “Bunu hatırlıyorum sanki.”

“O zamanlar otuz yaşında olsan da, kafanı kitaplardan kaldırıp dünyada neler olup bittiğini fark edebildiğin için mutluyum.”

“O Ağustos’ta tıp fakültesine başladım. İyilik nedir, Pete?”

“O davada çok çalıştım. Her açıdan çalıştım ama hiçbir zaman şansım yaver gitmedi. Dava git gide soğudu. Patronum beni başka bir davaya atayana kadar bir yıldan fazla bir süre birincil

davam olarak çalıştım. Beş yıl boyunca araştırdım. Ve ondan sonra bile, davalar arasında boşta kaldığımda, Callie Jones davasına geri dönüp her şeyi gözden geçirirdim çünkü eksik bir şeyler olduğunu biliyordum.”

Ethan başını salladı. “Kafa karıştırıcılardan vazgeçmek zordur.”

“Kafa karıştırıcıları anlamazsın çünkü hiç kafa karıştırıcın olmadı. Sen ve ben on yıl boyunca ortaktık, bu da SSD’deki görev sürenin tamamını oluşturunuyordu. O süre boyunca, yüzde yüz çözüm oranın vardı. Bu yüzden, kafa karıştırıcı bir şeyin nasıl bir şey olduğunu anladığını iddia etme, Dr. Pislik Torbası.”

“Peki, istediğin iyilik ne?” diye sordu Ethan tekrar.

“Callie Jones geri döndü.”

“Geri mi, onu bulduğun gibi mi?”

“Hayır. O beni buldu. Davaya o kadar dâhil oldum ki bu kız ruhuma işledi. Davada çalışırken onu o kadar iyi tanıyordum ki, onu rüyalarımnda görmeye başladım. Sonra o rüyalar kâbuslara dönüştü ve çok geçmeden Callie Jones beni rahatsız etmeye başladı. Her uyuduğumda gelip yardım etmem için yalvarıyordu. O rüyaların nihayet sona ermesi yıllar aldı.”

“Ve şimdi geri mi döndüler?”

Pete başını yana eğdi. “Gözlerimi her kapattığımda. Kız muhtemelen öldüğümü biliyordur çünkü teşhisimi koyduklarından beri Callie Jones her gece uyuduğumda yanımda. Sanki bu gezegende gerçeği arayan tek kişinin ben olduğumu biliyor. Ve bu lanet hastalık beni aldığı anda, onu bulmak için kimse parmağını bile kıpırdatmayacak.”

“Ne iyilik istiyorsun, Pete?” diye sordu Ethan son kez.

“Callie Jones davasına bakmanı ve yüzde yüz çözüm oranını test etmeni istiyorum. Ve bu yüzdeni yine mükemmelde tutmanı.”

Bölüm 8

Madison, Wisconsin Perşembe, 29 Mayıs 2025

PETE KRAMER'İN ACİL SERVİSE GELİŞİNİN ERTESİ GÜNÜ Ethan, Madison şehir merkezindeki Edgewater Oteli'ne girdi. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu, sadece eski ortağıyla buluşmayı ve Callie Jones vakasını dinlemeyi kabul etmişti. Pete boynuna geçirilen ALS teşhisinden bahsetmeseydi, Ethan on yıllık bu soğumuş vakada ona yardım etme fikrine asla sıcak bakmazdı. Ama işte buradaydı, kısmen meraklı, çoğunlukla sinirliydi ve Pete Kramer ile bozulan arkadaşlığından dolayı hâlâ suçluluk duyuyordu.

Lobiye girdi ve Pete'i bir kanepede otururken gördü. Pete'in ayağa kalkması için çaba sarf etmesi gerekti. Ethan bir baston önermeyi düşündü, ama inatçı eski ortağının baston kullanırken görülmektense lavda yıkanmayı tercih edeceğini biliyordu.

"Üstündeki de ne, dostum?" diye sordu Pete, Ethan yaklaşıp ken.

Ethan önlüğüne baktı. "Vardiyamı yeni bitirdim."

"Biriyle buluşacağız evlat. Gerçek bir şeyler giyemez miydin?"

"Mesajın oldukça gizemliydi, Pete. Tek söylediğin Edgewater'da buluşmamız gerektiği idi."

Pete başını iki yana salladı. "Bana bir iyilik yap? Bugün sadece bir araştırmacı ol ve dünyayı kurtaran doktorluktan sadece bu toplantı için vazgeç? Bunu istemek çok mu fazla?"

"Pete, sana sadece SSD'den ayrılarak hayatımı iyileştirmeye karar vermem yüzünden mantıksız bir suçluluk duygusu

taşıdığım için ve ayrıca bir pislik olduğun için biraz alan tanıyorum. ALS konusunda sana kötü bir el geldi ve burada sana elimden gelen her şekilde yardımcı olmaya çalışıyorum. Ama bunu bir daha söylemeyeceğim. Hayatım ve kariyerim hakkında yakamdan düş yoksa kapıdan çıkıp giderim ve beni bir daha göremezsın."

Pete alkışlamaya başladı. "İşte bu! Eski ortağım. Gelmen yeterince uzun sürdü. Bu sabah için senden beklediğim tavır bu. Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Yukarıya. Bir odamız var."

"Bence burada konuşalım, Pete."

Pete asansöre doğru topallayarak yürüdü. "Konuşacağın kişi ben değilim. Hadi."

Bölüm 9

Madison, Wisconsin Perşembe, 29 Mayıs 2025

ASANSÖR ONLARI ÜÇÜNCÜ KATA ÇIKARDI VE ETHAN, eski ortağı dengesini sağlamak için duvarı kullanırken onu koridorda takip etti. Pete 349 numaralı odanın önünde durdu ve kapıyı çaldı. Takım elbiseli ve kravatlı bir adam kapıyı açtı ve koridora adım attı. Pete, Ethan'ı işaret etti ve adam başını salladı. Göğüs cebinden bir rozet çıkardı ve Ethan'ın görmesi için uzattı.

"Jon Grace, SKB. İçeri girmeden önce seni aramam gerekiyor."

Ethan kaşlarını kaldırdı. Wisconsin'in Saygın Koruma Birimi, valiyi ve ailesini korumakla görevliydi. Bu adamlar Gizli Servis'e benziyordu. Ethan, Pete'e baktı.

"Keşke doktor kostümünü giymeseydin, anlıyor musun?"

SKB ajanı vücudunda silah olup olmadığını kontrol ederken Ethan kollarını iki yanına uzattı.

"Devam edin." dedi ajan, aramayı bitirdiğinde.

Ethan, Pete'i otel odasına kadar takip etti ve tahmin ettiği gibi, aniden Wisconsin'in yeni seçilmiş Valisi ile yüz yüze geldi. İçeride Ethan'ın tanımadığı başka bir kişi daha vardı.

Vali, elini uzatarak "Ethan?" dedi. "Mark Jones. Geldiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil, efendim." dedi Ethan, valinin elini sıkarken. "Burada neler olup bittiğinden pek emin değilim."

Mark, Ethan'ın elini hala sıkıca tutarken gülümsedi. "Bunlara geleceğiz. Bu, eyalet savcımız Geraldine Feck."

Ethan sonunda valinin elinden elini geri alabildi ve Bayan Feck'e uzattı, Pete Kramer'e vali ve savcı ile bu otel odasında ne halt ettiğine dair binlerce soru sormak istiyordu.

Mark, "Biraz oturup konuşalım." dedi.

Mendota Gölü'ne bakan süitteki bir masanın etrafında oturdular. Vali yerden bir kutu aldı ve içinden bağlı klasörleri çıkarıp masanın etrafına dağıttı. Klasörlerden biri Ethan'a ulaştığında ona baktı ve başlık sayfasını okudu:

Callie Jones

Kayıp 18/07/2015

Ethan kızın ismine baktı ve sonunda anladı.

Jones.

Mark Jones, kızı 2015 yazında kaybolan zengin iş adamı ve politikacıydı. Callie Jones, valinin kızıydı. Önceki yıl valilik seçimini kazanması, kızının davasının yeniden açılması için katalizör olmuştu. "Ethan," dedi Mark, klasörleri tüm masaya dağıtıktan sonra. "meşgul bir adam olduğunu biliyorum, bu yüzden hemen konuya gireceğim. Kızım on yıl önce kayboldu. Ajan Kramer orijinal dava üzerinde çalıştı ve bazı umut verici ipuçlarını kovalamasına ve birkaç potansiyel şüpheliye odaklanmasına rağmen başarısız oldu. Bu kapsamlı soruşturmaya rağmen, hiçbir zaman kesin bir kanıt bulunamadı. Sonunda, sorumlular davanın çözülmez olduğuna inandılar ve yollarına devam ettiler."

"Ta ki 2024 seçimlerine kadar." dedi Ethan, "Siz ve yeni bir grup emniyet görevlisi göreve geldiniz."

"Parçaları bir araya getirmeye başladığını görüyorum." dedi Mark. "Ama kızımın kaybolmasını araştırmak için bir ekip kurmak benim fikrim değildi. Ajan Kramer'in fikriydi. Hepimiz Pete'e yakın zamanda konulan teşhisi biliyoruz ve o, Callie'nin davasına bir kez daha bakmamızı istedi. Pete, Wisconsin eyaletine otuz yıldır hizmet ediyor ve ona minnettarız. Bu fikri bana o sundu. Açıkçası davayla kişisel bir bağım var ve sonra ikimiz de konuyu Bölge Savcısı Feck'e ilettik."

Bir duraklama oldu ve Ethan sessizliği doldurma ihtiyacı hissetti.

"Ben tüm bunlara tam olarak nasıl uyuyorum, efendim?"

Vali kutudan başka bir dosya çıkardı.

"Geçmişini araştırdım ve SSD'de geçirdiğin zamanı yakından inceledim." Mark dosyaya baktı ve bir sayfa çevirdi. "Suç

Soruşturma Departmanında ajan olarak görev yaptığın süre boyunca sana atanan davalarda yüzde yüz çözüm oranına sahipmişsin. Etkileyici."

Ethan başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"On yıl boyunca çocuk suçları konusunda uzmanlaşmış özel bir ajandın. Ve görev sürenin tamamında Ajan Kramer'ın ortağıydın."

Başka bir baş sallama.

"Pete, Callie'ye ne olduğunu anlamamız için en iyi şansın sen olduğuna inanıyor ve ben de katılıyorum. Ve davayı yeniden açmak özellikle benim fikrim olmasa da, yardımını çok takdir ederim."

Ethan'ın gözlerinin arasında derin bir kırıksıklık oluştu.

"Efendim, eminim Pete size söylemiştir veya belki de benimle ilgili dosyanızda vardır." Ethan önlüğünün yakasını sıktı. "Ben bir acil servis doktoruyum, SSD'de araştırmacı değilim."

"Evet." dedi Mark, dosyaya bakarak. "2015'te SSD'den ayrılıp UW Madison'da tıp fakültesine gitmişsin. Sınıfını birincilikle bitirmiş ve son yılında baş asistan olduğun Milwaukee'de acil tıp ihtisası yapmışsın. Görünüşe göre hayatta yaptığın her işte başarılısın."

"Eğer bütün bunları biliyorsanız efendim, artık suçları araştırmadığımı da biliyorsunuzdur."

"Bir istisna yapacağını umuyorum." Vali boğazını temizledi. "Kızım on yıl önce kayboldu ve başına ne geldiğine dair hiçbir sorum cevaplanmadı. Pete yıllar içinde yakın arkadaşım oldu ve SSD yetkilileri onu bundan vazgeçirdikten sonra bile Callie'yi aramayı hiç bırakmadı. Ancak benim seçilmemle birlikte, artık yeni insanlar var ve kızımın davasına bir göz atarsan bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

"Davaya mı bakayım?" dedi Ethan. "Ne gibi? Dosyayı mı inceleyeyim?"

"Başlangıç olarak, evet. Umarım sahaya da inip gerçekten vakayı araştırırsın."

"Nasıl araştıracağım, efendim? Ben bir doktorum. Kayıp şahıslar davasını araştırmak için yetkim veya iznim yok."

Mark, kendisinden konuşmayı devralması için Geraldine Feck'e başını salladı.

"Vali Jones sizi resmen SSD danışmanı yapmaya istekli ve ofisim size davayı soruşturma yetkisi verecek. Bu, ortaya çıkardığınız her şeyin davayı ilerletmek için yasal olarak kullanılabileceği anlamına geliyor."

Feck evrak çantasına uzandı ve masanın üzerinden bir rozet kaydıldı. Ethan üzerine adının kazınmış olduğunu gördü.

"Ünvan alacaksınız ama silah yok" dedi. "Ve davada çalıştığınız sürece SSD maaş bordrosunda olacaksınız."

Ethan ellerini kaldırdı ve gülümsedi. "Hepiniz tam zamanlı bir işim olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Ve hastaneyle tam zamanlı işime gerçekten gelmemi gerektiren bir sözleşmem var."

"Bak, E," dedi Pete. "Sana bir hevesle gelmedik. Senden bu konuda yardım istemeye dün karar vermedik. Bunu her açıdan inceledik. Çalışma programını biliyoruz. Ve itiraf etmeliyim ki, bunu doğru şekilde yapıyorsun. Üç gün üst üste on iki saatlik üç vardiyada çalışıyorsun, ardından dört gün izin yapıyorsun. Bazen, bir hafta üst üste on iki saatlik vardiyalarda çalışıyorsun ve bu sana iki hafta izin kazandırıyor. Eğer başarabilirsen güzel bir iş. Doğru planlamayla, acil servis programını doğru şekilde örtüştürebilirsen davaya zaman ayırabilirsin. Senden yaz tatilini de araştırmak ve neyle karşılaşacağını görmek için kullanmanı istiyoruz. Yaz sonuna kadar davayı ilerletemezsen, hiçbir kırgınlık olmadan SSD'ye kısa dönüşünü unutacağımızdan da emin olabilirsin."

"Zamanın ve uzmanlığının karşılığı olarak," dedi Mark, "sadece devletin resmi bir çalışanı olarak ücret almayacaksın, aynı zamanda tıp fakültesi için aldığın federal kredileri de sileceğiz. Kayıtlarımıza göre bu, tıp fakültesi borcunun yaklaşık dörtte üçü olmalı. Özel krediler konusunda ise maalesef sana yardımcı olmayız."

Ethan kaşlarını kaldırdı. 45 yaşında, mevcut oranda onlarca yıl boyunca ödenemeyecek bir öğrenci kredisi borcu okyanusunda yüzüyordu.

“Ne diyorsun, E?” diye sordu Pete. “İyi bir teklif.”

Ethan, Callie Jones dosyasına baktı ve konuşmak üzereyken telefonuna bir mesaj geldi. Zil sesinden hastane olduğunu anladı. Telefonunu önlüğünün göğüs cebinden çıkardı, mesajı okudu ve sonra Mark Jones’a baktı.

“Hastanede acil bir durum var. Geri dönmeliyim.”

“Pekâlâ,” dedi Pete, “sen kesinlikle çok talep gören bir adam-sın.”

Ethan tekrar valiye baktı. “Teklifinizi düşünebilir miyim, efendim?”

“Elbette. Dosyayı al.” dedi Mark. “Kararını verirken oku.”

Ethan ayağa kalktı ve dosyayı masadan kaldırdı.

“En kısa zamanda geri dönerim sanırım.”

“Beni ara.” dedi Pete. “Uzun zaman oldu ama numaram değişmedi.”

KISIM II

Entrikalar

Bölüm 10

Milwaukee, Wisconsin Cumartesi, 5 Temmuz 2025

KADIN DUŞTAN ÇIKARKEN HOPARLÖRLERDE ELTON John'un *Goodbye Yellow Brick Road* şarkısı çalıyordu. Şarkıyı döngüye almıştı ve o sabah kaç kez çaldığını artık hatırlamıyordu.

Banyo aynasına bakıp şarkıya eşlik ederken vücudundan sular damlıyordu. Uzun boylu ve fitti, çenesinin keskin açısı erkeksi bir hava veriyordu. Sert çene hattını dengeleyen şey, gözlerinin altında kıvrılan ve şakaklarına çift Nike logosu gibi tırmanan yüksek elmacık kemikleriydi. Uzun, sarı saçları ve parlak mavi gözleri birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Bunların hepsi değişmek üzereydi.

Kömür karası reginde saç boyası paketini açtı, renklendirici kremi karıştırıcı şişesine sıktı ve bir kokteyl karıştırıyormuş gibi çalkaladı, bir yandan da Elton John'a eşlik etmeye devam ediyordu. Başlığını kafa derisine yerleştirdi ve boyayı saçına uygulamaya başladı, sarı rengi ne kadar çabuk silip siyaha dönüştürdüğüne şaşırdı. Saçları gerektiği gibi boyaya doyduğunda, on dakika boyunca köpürttü.

Ek bir uygulamadan sonra duşa geri döndü. Fazla boya giderden aşağı doğru spiral şeklinde aktı ve en azından geçici olarak eski benliğini de beraberinde götürdü. Duş kabininden çıkıp bu sefer aynaya baktığında, sanki başka bir kadın onun yerini almış gibiydi. Makyajının son adımı için renkli kontakt lens paketini açtı. Her bir gözünün parlak mavi irisi koyu karamel kahve rengine dönüştü. Gözleri simsiyah saçlarına mistik bir iltifat oldu ve şaşırtıcı olan dönüşümü tamamladı.

Günün ikinci duşundan sıırıslıklaş şekilde çıkıp çıplak vücu duyla aynaya bakmaya devam etti. Mükemmel düz, beyaz dişle rini ortaya çıkarmak için genişçe gülümsedi. Konuştuğunda sesi titrek ve neredeyse orgazmikti.

“Ah, Eugenia, ne kadar da muhteşem görünüyorsun!”

Yeni karamel rengine bürünmüş gözünden bir damla yaş sü züldü ve yanağından aşağı doğru aktı.

“Seni sevecek.”

Oh, I’ve finally decided my future lies beyond the yellow brick road¹

---

1 Ah, sonunda geleceğimin sarı tuğla yolun ötesinde olduğuna karar verdim

Bölüm 11

Boscobel, Wisconsin Pazar, 6 Temmuz 2025

WISCONSIN'IN EN YÜKSEK GÜVENLİKLİ HAPİSHANE-
lerinden biri olan Wisconsin Güvenli Program Tesisi, saat gece
yarısına doğru ilerlerken sessizdi. Francis Bernard yatağına uzan-
mış tavana bakıyordu. Hücresinde parmaklıklar yoktu. Bunun
yerine, küçük dikdörtgen bir pencere ve yemeklerinin getirildiği
bir yarık bulunan kalın, geçilmez bir kapı vardı. WGPT'deki hü-
cre hapsindeki hayat buydu. Sefil bir şeydi. Vahşiydi. Ve çoğu kişi
için kaçınılmazdı. Ancak Francis Bernard bir çıkış yolu bulduğu-
na inanıyordu.

Francis örnek bir mahkûmdu ve iyi davranışları ona diğer
mahkûmların hayal bile edemeyeceği lüksler kazandırmıştı.
Verilen jestlerin arasında, eskimiş cildi ve ufalanan sırtıyla bir
Howard Fast kitabı da vardı. Kitabın ufalanan görünümüne rağ-
men, sayfalardaki kelimeler gayet iyi iş görüyordu ve zaman
geçirmesine yardımcı oluyordu. Diğer bir jest ise Francis'in ha-
pishane dışındaki dünyayı takip etmesini sağlayan gazetelerdi.
Kitaplar iyi davranışlarının ödülü olarak geliyordu. Gazeteler ise
kazanılmalıydı.

Bu gece belirli bir şeyin peşinde olduğu için uyanıktı. Planı-
nın işe yaraması için hikâyenin gerçek olması gerekiyordu. Tüm
hayatı ve varoluşu buna bağlıydı. Hücre kapısındaki kilit me-
kanizmasının açıldığını duyduğunda, yüksek bir alarmla ayağa
kalktı. Kapı açıldı ve Bay Monroe kapıda belirdi. Andre Monroe,
WGPT'deki başgardiyandı ve hapisanenin kurallarını acımasız
bir otoriteyle uygulayan, boş konuşmalara karnı tok bir adamdı.

Monroe'ya karşı gelmek, hiçbir mahkûmun istemediği ve sadece birkaçının dayanabileceği bir acı dünyasına yol açmak anlamına geliyordu.

Monroe'yu kapı çerçevesinde görünce, Francis başının dertte olduğunu anladı. Yaptığı anlaşma, alt düzey bir gardiyan olan Craig Norton'laydı. Ancak Monroe bir şekilde anlaşmayı sezmişti. Francis, cezaya hazırlanmak için derin bir nefes aldı; genellikle bu ceza Monroe'nun copuyla sert bir dayak olurdu.

Francis başını salladı. "Bay Monroe."

"Francis," dedi Monroe dikkatli, neredeyse neşeli bir sesle. "Bu güzel akşamda nasılsın?"

Francis'in takıntılı kişiliği, gece yarısına yaklaşırken artık "akşam" olmadığını, bunun yerine gecenin tam tanımı olduğunu belirtmek istiyordu. Ve Monroe'nun hücreesindeki varlığının geceyi çok tatsız hale getireceğinden emindi.

Francis sadece "İyi." dedi.

Monroe'nun elleri arkasındaydı, sanki adam kilise ayininde sakince duruyormuş gibiydi. Francis, copunu sakladığını ve ilk darbenin muhtemelen körlemesine bir şekilde şakağına doğru geleceğini düşündü.

"Rahatsız edici bir haber duydum." dedi Monroe. "Craig Norton ile bir tür takas mı ayarladın?"

Francis yutkundu ama hiçbir şey söylemedi. "Her tür kaçak mal hapishanemde yasaktır."

"Evet, efendim. Ama kaçak mal değildi. O..."

Monroe elini arkasından kaldırdı. İçinden birkaç kâğıt parçasının çıktığı bir manila klasör tutuyordu.

"Evet." dedi Monroe. "Uyuşturucu kullanan biri olmadın hiç. Seni yakından izliyordum. Ama yine de, dışarıdan bilgi karşılığında gardiyanlara iyilik teklif etmek yasaktır."

Francis başını salladı. "Evet, efendim."

"Ancak," dedi Monroe, Francis'in ranzasında oturduğu yere doğru yürürken. "Eğer gelecekte bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen, belki sen ve ben Norton'la yaptığın anlaşmaya varabiliriz."

O anda Francis, Andre Monroe'nun onu, yıllar boyunca diğer mahkûmlara yaptığı gibi, hayatından bir santim bile geriletmeyeceğini anladı. Francis'in Craig Norton ile yaptığı anlaşma açığa çıkmıştı ve şimdi Andre Monroe, Francis'in Norton'a ara sıra hapishane dışında lüks bir eşya karşılığında verdiği şeyi arayan sürekli bir ziyaretçi olacaktı. Francis'in formüle dayalı zihni bunun ne anlama geldiğini düşünerek döndü ve planını hızlandırmanın bir yolunu bulması gerektiğini hesapladı.

"Ee?" dedi Monroe. "Anlaştık mı?"

Francis başını salladı. Hayır demesi imkânsızdı.

Monroe belgeleri yatağa bıraktı. Francis hızla sayfalarını karıştırdı ve Norton'dan kendisi için bulmasını istediği her şeyi gördü. Yığının en üstünde, Callie Jones hakkında bir makalenin olduğu *Milwaukee Journal Sentinel*'in bir kopyası vardı. Francis hikâyeye göz gezdirdi. Bu doğrudu. Vali Jones'un seçilmesiyle birlikte kızını bulmak için yeni bir soruşturma başlatılmıştı ve vali, makalede tanımlandığı gibi Wisconsin Suç Soruşturma Departmanında eski bir dedektif olan Ethan Hall'u soruşturmaya liderlik etmesi için görevlendirmişti. Francis gözlerini kapattı. Uzun yıllar sonra ilk kez kendisini tutan duvarların yakında yıkılacağına inandı.

Francis gözlerini açtığı anda, Andre Monroe'nun yaklaştığını ve artık üzerinde yükseldiğini fark etti.

"Norton'un ihtiyacın olduğunu söylediği her şey var." dedi Monroe. Monroe'nun baskın tonu daha umutlu bir tona yumuşamıştı. Doğa, tüm türleri varoluş tüneline aynı yere yönlendiriyordu. Hala Monroe'ya bakan Francis başını salladı. Gerçeklik, başka seçeneği olmadığını söylüyordu.

Monroe gülümsedi, pantolonunun önüne uzandı ve fermuarını aşağı çekti.

Bölüm 12

Nekoosa, Wisconsin Pazartesi, 7 Temmuz 2025

EUGENIA MORGAN EVE GELİR GELMEZ DOĞRUCA banyoya gitti ve duşun serin suyunun altında olabildiğince vakit geçirdi. Yoğun bir akşam ve aynı derecede hareketli bir hafta sonu geçirmişti. Rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Aslında, mektubu posta kutusuna ulaştığından beri her sabah zihninin onu gerçekten olduğuna inandırarak kandırdığından endişe ederek uyanıyordu. Ama bu bir fantezi değildi.

Francis'in el yazısıyla yazdığı mektup bir hafta önce gelmişti. Yıllar boyunca ona birçok kez mektup yazmıştı ama hiçbir zaman bir yanıt alamamıştı. Ta ki geçen haftaya kadar. Mektubu, doğrudan ondan aldığı ilk gerçek parçaydı. Eugenia'nın topladığı diğer şeyler onun bibloları ve uzaktaki eşyalarıydı: fotoğraflar, videolar, lise yıllıkları, şapkalar ve başkalarının bir zamanlar ona ait olduğunu söylediği giysiler. Ama mektup onun ürettiği ilk şeydi. Onu koklamış, dokunmuş ve tek bir sayfanın sunabileceği kadarını içine çekmişti. Mektubu tekrar tekrar, yüzlerce kez okumuştur, ta ki cümleler zihnine kazınana ve her şeyi ezbere okuyabilene kadar.

Francis mektubunda Eugenia'nın yıllar boyunca gönderdiği mektuba neden cevap vermediğini açıklamıştı. Hapishane onun posta almasına izin vermişti ancak posta gönderme hakkını reddetmişti. Sadece yakın zamanda, yıllarca süren iyi davranışları ve ACLU'nun zorlamasıyla Francis'e ABD postasıyla mektup gönderme hakkı verilmişti. Yazdığı ilk mektup onaydı. Ve sözleriyle verdiği haber onu kesinlikle neşelendirmişti. Eugenia'yı onaylı

ziyaretçi listesine eklemiş ve Bascobel'e gelmesini istemişti. Bu tam manasıyla gerçek olan bir rüyaydı.

Duşun sonunda musluğu soğuğa çevirdi ve buzlu su vücudundan aşağı dökülürken bir dakika daha ayakta durdu. Kabininden çıktığında simsiyah saçlarını fırçalayarak tutam tutam kuruladı ve aynada vücuduna hayran kaldı. Otuz iki yaşındaydı, uzun boylu ve güçlüydü. Kendini ona tamamen verebileceği günü iple çekiyordu.

Mutfağa inmeden önce ipek şort pijama ve bir atlet giydi, buzdolabından bir şişe su aldı ve bodrum katının kapısını açtı. Merdiven boşluğu ışığını yaktı ve gıcırdayan ahşap basamaklardan aşağı indi. Evi satın aldığı anda, emlakçı Eugenia'ya büyük, tamamlanmamış bir alan ve küçük bir bağlantılı yatak odasından oluşan bodrum katını göstermekten kaçınmıştı. Ancak Eugenia potansiyeli hemen görmüştü.

Ana alandaki beton zeminin üzerine peluş bir halı sermişti ve çıplak cüruf blok duvarlardan birinin üzerine renkli bir battaniye asmıştı. İkinci duvarı devasa bir bayrak kaplıyordu. Tapınağına mükemmel bir tamamlayıcı olarak ortasında tek bir siyah kalp bulunan beyaz bayrağı özel olarak yaptırmıştı. Ancak bodrum katına indiğinde her zaman üçüncü duvar onun odak noktası olmuştu. Kuzey duvarını kaplayan yüzlerce Francis Bernard fotoğrafı ve on yıllar öncesinden Michigan Gölü Katliamları hakkında haber makaleleri vardı. Francis'in fotoğraflarının arasında öldürülen kadınların yüzleri de vardı. Ayrıca Henry Hall'un, Francis'in cinayetinden hüküm giydiği polis dedektifinin de bir fotoğrafı vardı.

Duvarın önünde üzerinde bilgisayar bulunan bir masa vardı. Eugenia oturdu ve monitörü uyandırmak için fareyi salladı.

Ekran koruyucusu, Francis'in yakın çekim görüntüsü, ekrana geldiğinde, "Ah, merhaba yakışıklı," dedi. "Yarın seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

İmleci bir dosya klasörüne götürdü ve eyalet hapishanelerindeki mahkûmları ziyaret etmek için gerekli olan Wisconsin Ceza İnfaz Dairesi formlarını doldurmak için belgeyi açtı. Francis onu

artık onaylı ziyaretçiler listesine eklediğine göre, hiçbir sorun yaşamamalıydı. Yine de formları doldururken titizdi. Hapishaneler en ufak ihlallerde bile ziyareti reddetmeleriyle ünlüydü ve onu görmesini hiçbir şeyin engellemeyeceğinden emin olmalıydı.

Bitirdiğinde, formları yazdırdı ve masasındaki bir klasöre koydu. Evrak işleri tamamlandığında, bir heves duygusu vücudunu ısıttı ve göbeğinin yakınında başlayıp aşağı doğru fışkıran bir dalga halinde birleşti. Masadan kalkıp kendi yaptığı Francis Bernard'ın yakışıklı ve çekici duvar resmine hayranlıkla baktı. Yıllar içinde hayatının her aşamasından onun fotoğraflarını bulmuştu. Fotoğrafları Francis'in çocukluğundan başlayıp lise günlerine doğru kronolojik olarak düzenlemişti. O zamanlar bile yakışıklıydı.

Bir sonraki fotoğraf grubu, Chicago Üniversitesi'nde Ragbi oynadığı ve tartışma forumunda aktif olduğu zamana aitti. Francis'in sahnede, bir kürsünün arkasında durduğu ve takım elbise ve kravat taktığı fotoğraflarına hayran kaldı. Bunlar, göbeğindeki karıncalanmayı yoğunlaştıran kısa şort ve dar bir ragbi gömleği içindeki fotoğraflarıyla yan yanaydı. Onları Francis'in hukuk fakültesindeki ve şirket işindeki fotoğrafları izliyordu. Son olarak, duvarın sağ tarafında Francis'in Henry Hall cinayeti davasından fotoğrafları vardı ve tutuklandığında çekilen sabıka fotoğrafıyla sonlanıyordu. Cezaevinde giydiği turuncu tulumlu fotoğrafları duvar resminin son görüntüleri idi. Adamın tüm hayatı önündeydi. Terapisti buna saplantı adını vermişti. Tıbbi terim ise hibrifiliydi. Ancak Eugenia ne saplantıdan ne de tıbbi bir rahatsızlıktan mustarip olmadığını biliyordu. O, aşıktı.

Tekrar bilgisayarının başına oturdu ve arşivlenmiş videoları açtı. Bu gece seçtiği video, Francis Bernard'ın hükmü açıklanmadan önce yargıçla konuştuğu videoydu. Oynat düğmesine bastı ve Francis'in davasını savunurkenki sesi karanlık bodrumda yankılandı. Sesi bile güzeldi.

Eugenia sevdiği yakışıklı adamın videosunu izlerken, artık alev almış olan göbeğindeki noktaya dokundu. Francis'in videosu oynamaya devam ederken elini ipek şortunun kemerinin altına soktu. Boğazından yumuşak bir inleme duyuldu.

Bölüm 13

Nekoosa, Wisconsin Pazartesi, 7 Temmuz 2025

KAPI ZİLİ ÇALDIĞINDA SAAT AKŞAM 9'DU. EUGENIA, ertesi gün Francis'i ziyaret etme fikriyle çok endişeli bir şekilde evde volta atıyordu. Onu nihayet görme fikrine olan takıntısı yüzünden ne televizyon izlemek, ne kitap okumak ne de başka bir şey yapmak içinden gelmiyordu. Kendini bodrumdan ayrılmaya zorlamıştı çünkü bütün geceyi onun fotoğraflarına bakarak ve videolarını izleyerek geçirebileceğini biliyordu ve sabah dinç ve uyanık olmak için iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Ama uykusunun hiç gelmemesinden korkuyordu. Çok heyecanlıydı. Ve fazla uyuma korkusuyla sakinleştirici almaya da cesaret edemiyordu.

Bunun yerine, zaman geçirmenin bir yolu olarak evi temizlemeye başlamıştı ve kapı zili çaldığında elleri ve dizleri üzerinde banyo zeminini ovalıyordu. Ovmayı bıraktı ve bir an dinledi. Zil tekrar çaldı.

"Aman Tanrım." dedi Eugenia, dört ayak üstünden kalkarak. Simsiyah saçlarını topuz yapmıştı ve ellerinde sarı lastik eldivenler vardı. Ön kapıya doğru yürüdüğünde yüzü harcadığı efordan dolayı kıpkırmızıydı.

Perdeyi yana çekti ve pencereden dışarı baktı. Eugenia, ön verandasında duran kadını görünce iki kere daha baktı. Sonra yavaşça kapıyı açtı. Eugenia aynada kendine veya hiç sahip olmadığı ikiz kız kardeşine bakıyor olabilirdi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Eugenia yavaş ve şaşkın bir sesle.

Kadın gülümsedi. "Evet. Beni Francis gönderdi."

Bölüm 14

Boscobel, Wisconsin Salı, 8 Temmuz 2025

WISCONSIN GÜVENLİ PROGRAM TESİSİNE ÖĞLEDEN hemen sonra geldi. Milwaukee'ye yaklaşık iki buçuk saat uzaklıktaki Boscobel, Wisconsin'de bulunan bu tesis, eyaletin en yüksek güvenli hapishanelerinden biriydi. Ziyaret saati 13:30'du ancak erken gelmişti. Güvenlikten geçmenin, giriş sorularını yanıtlamanın ve aile, arkadaş ve sevdiklerini ziyarete gelmekten caydırmak için kasıtlı olarak yerleştirilen engellerle başa çıkmanın zorluklarını biliyordu. Ancak hiçbir bürokrasi onu vazgeçiremezdi.

İlk güvenlik katmanından geçti, soru formu, metal detektörler ve vücut araması ve sonunda binanın derinliklerine ulaştı. Burası, hapishanenin iç kısmıydı, dış duvarlardan çok uzakta, güvenlik kameralarının stratejik olarak eksik olduğu veya hizmet dışı olduğu ve gardiyanların serbestçe hareket ettiği yerd. Karanlık koridorlarda, onu kapılardan ve köşelerden geçirirken sırtının alt kısmına ve hatta daha da aşağısına uygunsuz bir şekilde dokundular. Hapishanenin bu bölümünde hiçbir yasa yoktu. Burada olanlardan hoşlanmadıysanız, tek seçeneğiniz gelmeyi bırakmaktı. Ona dokunmaktan hoşlanan aşırı hassas ve yapmacık-kibar gardiyanlara gülümsemekten başka bir şey yapmadı. Sonunda ziyaret alanına vardığında, gardiyan kapıyı açmak için omzunun üzerinden uzandı ve saçını koklarken nefesinin sesini duydu. Tüylerinin ürpermesine yetecek kadardı ama neredeyse oraya vardığı için bunu da kabullendi.

Sonunda, bölmeye oturdu. Bir an sonra camın diğer tarafındaki kapı açıldı ve Francis ortaya çıktı. Şahsen daha da yakışıklıydı.

Mavi gözleri, karanlık çöllerdeki minik vahalar gibi deliciydi. Saçlarını kısa kestirmişti, hapishaneye girmeden önceki halinden farklıydı. Saç kesimini, Francis'in içeride güvende kalmak için katılmak zorunda kaldığı çetelere borçlu olduğunu düşünüyordu. Saçlarının daha uzun olmasını tercih ederdi ama bunu ona asla söylemezdi. Belki de yakında saçlarını tekrar uzatabilirdi. Bir gün, birlikte olduklarında. Kalın bir cam levhanın arkasından değil, doğrudan birbirleriyle etkileşime girebildiklerinde. O günün sadece mümkün değil, kaçınılmaz olduğuna inanıyordu.

Francis oturduğunda ve telefonu kulağına götürdüğünde ona gülümsedi. O da aynısını yaptı ve uzun bir süre sadece onun nefes alışını dinledi.

Dün gece onu rüyasında görmüştü. Fanteziyi ve ona yapmasına izin verdiği şeyleri hatırladığında yanakları kızardı.

Francis açık avucunu cama koydu. O da aynısını yaptı.

"Eugenia?" diye sordu.

Eugenia başını salladı.

"Bunun işe yaramasının tek yolu, istediğim her şeyi yapman ve plandan asla sapmaman."

"Henüz sapmadım." dedi, onun varlığıyla hipnotize olmuş bir şekilde.

"Senden henüz zor şeyleri yapmanı istemedim."

"Senin için her şeyi yaparım."

Bölüm 15

Madison'ın Kuzeyinde Bir Yer Çarşamba, 9 Temmuz 2025

HÂLÂ WISCONSIN'DAYDI, MADISON'A YAKIN BİR yerde. Evinden çok uzakta değildi ama aynı zamanda milyonlarca kilometre uzaktaydı. Bunu yerel haberleri izleyerek biliyordu. Odasında, ya da hücreesinde, ya da tutulduğu yere ne ad veriyorsa, duvara asılı düz ekran bir televizyon vardı ve bu televizyon ona gelen herhangi bir kanalı izleyerek zaman geçirmesini sağlıyordu. En iyi sinyal, Madison'a yakın bir yerin yerel haber kanalından geliyordu. Orta Batı'yı vuran kavurucu sıcak hava dalgası son haber döngüsünün neredeyse tamamında esas haberdi. Ama yeni bir şey de vardı. Wisconsin yetkilileri, yeni valinin yönetimi altında, Callie Jones'un kaybolma davasını yeniden açmıştı. Son haberleri duymak için sesi açtı.

Odada yatağa dönüştürülebilen bir kanepa, bir sehpa ve suyla dolu küçük bir buzdolabı vardı. Odanın diğer tarafında, kilitli kapının karşısında ise duşlu bir banyo vardı; kapıyı açmanın, içeri girmenin veya özgürlüğün beklediği diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulmak için saatler harcamıştı. Şimdiye kadar kapıda, kendisini esir alan kişinin her gün veya iki günde bir yiyecek bıraktığı aralıktan başka bir zayıflık bulamamıştı. Kapının diğer tarafında bitmemiş gibi görünen bir oda olduğunu görmek için kapaktan birkaç kez dışarı bakmıştı.

Haber spikeri, Vali Jones'un kızının davasını yeniden açmasıyla ilgili haberine yeni başlamıştı ki, dışarıda bir araba kapısının çarptığını duydu. Televizyonu kapattı ve kanepeden kalktı. Fast food paketi, aralıktan ilk düştüğünde onu şaşırtmıştı. O

zamandan beri, kurulmuş saat gibi her gün veya iki günde bir yiyecek geliyordu ve birçok kez pusu kurmak için doğru zamanı yakalayabileceğini düşünmüştü. Yemeği bırakmak için aralıktan uzanan eli yakalamayı. Ancak, esir alıcısının kolunu kavradıktan sonra ne yapacağı bir muammaydı. Bunun yerine, keşif yapmanın en iyi seçeneği olduğuna karar verdi. Kapıya doğru koştu ve dışarı bakmak için kapağı kaldırdı. Bodrum merdivenlerini tardı ve üst kattaki kapı açıldığında ışıkların yanmasını bekledi.

Işıklar yandı ve merdivenlerden aşağı koşan ayak seslerini duydu. Daha sonra gördüğü şey onu sersemletti. Onu esir alan kişiyi iri yarı, salaş bir adam olarak hayal etmişti. Bunun yerine, siyah maskeli bir kadının merdiven boşluğundan çıkıp kapıya yaklaştığını gördü. Kapağı hızla indirdi ve kenara çekildi, Culver torbasının aralıktan sokuşturulup yere düşmesini izledi. Torba yere indiği anda, aralığa geri döndü ve kaldırdı. Kadının merdivene doğru yürüdüğünü ve yukarı doğru kaybolduğunu gördü, onu fast food'uyla baş başa bırakmıştı.

Ön kapının sürgüsü yerine otururken yukarıdan anahtarların şangırdadığını duydu.

Bölüm 16

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 9 Temmuz 2025

1 800'LERİN ORTALARINDA, MILWAUKEE'NİN BATI YAKASINDAKİ Menomonee Nehri Vadisi'nde, şehre trenle gelen ve sonunda mezbaha bölgesine ulaşan binlerce sığırı barındırmak için hayvan barınakları inşa edilmişti. Uzun zaman önce terk edilmiş olan hayvan barınaklarının ne olacağı konusunda başlangıçta kimse yeterince akıllıca çözüm bulamamış bu yüzden, yıllarca boş ve izole bir şekilde kalmışlardı. Batıdaki American Family Field Stadyumu'ndan doğudaki Harley Davidson Müzesi'ne kadar uzanan vadi, son yıllarda yenilenmiş olsa da, inşaatçılar ve projeciler tarafından henüz ele geçirilmemiş eski mezbaha bölgesinden kalma birkaç terk edilmiş depoya ev sahipliği yapmaya devam ediyordu. Bu yapıların çoğu tren raylarına çok yakındı ve yük vagonları ağır ağır geçtiğinde titreşerek apartmanlara dönüşümü neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Hayvan barınaklarının yanından geçerken, sanki kuduz bir hayvan göğsünden çıkmaya çalışıyormuş gibi kalbi çarpıyordu. Francis onu buraya göndermişti ve onun talimatlarını harfiyen uygulayarak onu memnun etmek için can atıyordu. Başının üstünde şimşek çaktı, ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Yağmur çarşaf gibi yağıyordu ve silecekler ancak yetişiyordu. Farları yolu gösterirken gözlerini kısarak geceye baktı. Uzaklarda American Family Field'ın ışıklarını gördü. Beyzbol maçı yağmur nedeniyle ertelenmişti, hevesli taraftarlar fırtınanın dinmesini umuyordu.

Francis dünkü ziyareti sırasında yerini söyledikten sonra, hapishaneden çıkarken bunu sürekli kendi kendine tekrar etmişti.

Arabasına ulaştığında, ondan istediği her şeyi not defterine yazmıştı. Bir saat boyunca otoparkta oturmuş, isteklerini gözden geçirmiş, en küçük ayrıntıyı bile belgelemek için konuşmalarını zihninde dikkatlice tekrarlamıştı. En önemlisi deponun numarasıydı.

Dokuz. Depo numarası dokuz.

Tren raylarını geçti ve kötü döşenmiş, berbat durumda olan küçük yola saptı. Yağmur suları çukurları doldurmuştu o yüzden yavaşça içlerinden geçerken arabası sürekli zıpladı. Sağında tren rayları, solundaysa bir dizi terk edilmiş depo vardı. Onu görene kadar arabasını sürmeye devam etti. Yıllarca süren gün doğumları doğuya bakan kapıyı açartmış, boyayı eritmiş 9 numara sadece zar zor görülen bir leke olarak kalmıştı.

Mucizevi bir şekilde, binanın bakımsız yapısına ve pek de hoş olmayan konumuna rağmen onu bulmuştu. Ve keşfiyle birlikte içeride onu bekleyen şeye karşı içine bir adrenalin dalgası geldi. Arabasını girişe doğru çekti ve motoru çalışır durumda tuttu. Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve şemsiyeyi geceye doğru uzattı, kulptaki düğmeye bastı ve harekete geçirdi. Arabadan indiğinde yağmur şemsiyeye doğru çoktan çağlamaya başlamıştı. Yaz fırtınalarıyla birlikte gelen tipik sıcaklık düşüşü bu gece yoktu. Yağmurla birlikte görünmez bir sıcaklık vardı, sanki buharlı bir düşün altında duruyormuş gibiydi.

Depo kapısına yürüdü ve kulbu çevirdi, Francis'in söylediği gibi açık olduğunu gördü. Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdi. Teneke çatı, sağanak yağmurda yankılanıyordu. Şemsiyeyi kapattı ve bir el feneri çıkarıp, yönünü bulmak için içeride gezdirdi. Depo, rastgele çöp parçaları ve eşyalar dışında boştu. Mekân açıkça evsizler için geçici bir yerdi. İğneler ve şırıngalar etrafa dağılmıştı ve geçici yataklar duvarların yakınına yerleştirilmişti.

Francis'in talimatları doğrultusunda, el fenerinin ışığında deponun güneydoğu tarafına doğru aceleyle ilerlemeye başladı. Köşeye ulaştığında, el fenerini yukarı doğru tuttu ve üç metre yukarıda geri çekilebilir metal merdiveni gördü. Şemsiyenin kancalı sapını kullanarak en alt basamağı kavradı. Çektiğinde, merdiven

yerden üç metre yüksekte olana kadar aşağı doğru şakırdadı. Şemsiyeyi yere bıraktı, küçük el fenerini dişlerinin arasına aldı ve merdivene doğru yürümeye başladı. Bir şimşek çakması, bir anlığına hedefini gözler önüne serdi: yukarıdaki metal ızgaralı bir iskele ve tavan arası.

Tepeye ulaştığında, el fenerini ağzından aldı ve inişin etrafına tuttu. Kahverengi, metal kutu, Francis'in tam olarak olacağını söylediği yerdeydi. Metal tavan arasına tırmandı ve sandığa doğru süründü. Başka bir şimşek çakması, diz çöktüğü ızgaralı metalin içinden aşağıyı görmesini sağladı ve depo zemininden ne kadar yüksekte olduğunu anladı. Derin bir nefes aldı ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Metal kutuya ulaştığında, üstünü kapatan büyük asma kilidi buldu. Francis'in kendisine ilettiği sayıları hatırladı. 21-4-36.

Kilidi önce saat yönünde yirmi bire, sonra saat yönünün tersine dörde ve son olarak tekrar otuz altıya çevirdi. Gözlerini kapattı ve kilidi çekti. Kilit açıldı ve serbest kaldığında bacaklarının arasına ani bir sıcaklık ve nem dalgası gelmiş gibi hissetti. Sandığı açarken, leğen kemiğinden aşağı bir titreme geçti ve uyluklarının arasına sıcaklık bastı. İşte o zaman Francis Bernard'ın onu nasıl etkilediğini fark etti.

İçinde düzinelerce eski ses ve video kaseti ve ayrıca yığınla fotoğraf vardı. Kasetlerde ne olduğunu ancak hayal edebiliyordu ama resimlerin gösterdiğinden tahmin etmek zor değildi. Parlak 8x10 ebatta basılı fotoğraflara kısaca baktı. Bunlar, 1993 yazında Michigan Gölü cinayetleri sırasında hayatını kaybeden sekiz kadına aitti. Tüm kadınlar Michigan Gölü kıyısında, boğazları kesilmiş ve göğüslerine siyah bir kalp dövmesi yapılmış halde bulunmuştu.

Fotoğraflardan birini kaldırdı ve gördüklerine inanamadı.

"Ah, Francis. Sen şeytansın."

Bölüm 17

Madison, Wisconsin Perşembe, 10 Temmuz 2025

ETHAN 6 NUMARALI ACİL SERVİS ODASINA GİRDİ VE yatakta oturan genç adama gülümsedi. Çocuk on iki yaşındaydı ve tozlu bir beyzbol üniforması giyiyordu. Yüzünün sağ tarafına bastırılmış bir buz torbası vardı.

“Hızlı top mu yoksa falsolu top mu?” diye sordu Ethan.

“Hızlı top.” dedi çocuk.

“Tahmin etmiştim. Falsolu bir top atarsan sola kayabilir. Hızlı topu plakanın ortasına bırakırsan ortadan yukarı çıkar. Dur bir bakayım.”

Ethan tavandan sarkan lambayı aşağı çekti. Çocuğun yüzünden buz torbasını kaldırmasıyla sağ gözünün kapandığı ve elmacık kemiğinde önemli bir kesik olduğu ortaya çıktı.

“Kötü gözüküyor,” dedi Ethan. “Ama iyi haber şu ki röntgen ve BT taramaları orbital kırık göstermiyor. Yani şu an ne kadar kötü görünürsen görün, zamanla eskisi gibi olacaksın. Kalıcı bir hasar yok.”

“Peki ya kesik?” diye sordu annesi.

Ethan daha iyi görebilmek için lambayı daha da yakınlaştırdı. “Güzel ve temiz. Deri altı dikişlerle dikeceğim. İz bırakmadan iyileşecek. Bir yıl içinde bunun olduğunu asla anlamayacaksın. Ama benden tavsiye, hızlı topuna biraz daha hareket kat. Eğer onu bir kesiciye çevirirsen, çok daha etkili olacaktır.”

Çocuk gülümsedi. “Üzerinde çalışacağım.”

Ethan kesiği dikmeyi bitirdiğinde veda etti ve hemşirenin taburculuk işlemini bitirmesine izin verdi. Vardiyası bitmişti ve hasta listesi temizdi. Eve gitmeden önce çizelgeleri tamamlamak için doktor odasına yöneldi. Son çizelgesine başlarken bir tık sesi duydu ve hastanenin CEO'su Chip Carter'ı salonun kapısında dururken gördü. Chip, hastane yönetimine geçmeden önce acil tıpta kariyerine başlamıştı. Tıp diplomasına ek olarak bir MBA'e sahipti. Ethan, Madison'daki en yoğun hastaneyi yöneterek yılda bir milyon dolardan fazla kazandığını düşünüyordu.

"Chip," dedi Ethan saatine bakarak. "Gece yarısına kadar mı çalışıyorsun?"

Ethan bu hafta gündüzleri çalışıyordu, sabah 7'den akşam 11'e kadar hastanedeydi.

Chip gülümsedi. "Bir bağış toplama etkinliğini yeni bitirdim ve sohbet etmek için uğramayı düşündüm."

Ethan önündeki bilgisayardaki uygulamadan çıktı. "N'aber?"

Chip, kolunun altında katlanmış bir *Milwaukee Journal Sentinel* gazetesi çıkardı. Gazeteyi masanın üzerine bıraktı. Gazetede Callie Jones hakkındaki makale görülüyordu.

Chip, makaleyi kelimesi kelimesine alıntılarla, "Vali Jones'un seçilmesiyle," dedi, "kızının 2015'teki kaybolmasıyla ilgili yeni bir soruşturma başlatılıyor. Davanın yeniden başlatılmasıyla ilgili merakı artıran şey, Wisconsin Suç Soruşturma Departmanında eski bir dedektif ve şimdi acil servis doktoru olan Ethan Hall'un soruşturmayı yönetmesi."

Ethan gözlerini kapattı. Hükümet çocukları turnikeyi nasıl sıkılaştıracaklarını kesinlikle biliyorlardı. Ethan, ilkbaharın sonlarında Vali Jones ile görüştüğünden beri Callie Jones davasının yeniden açılmasıyla ilgili yumuşak mırıltılar duyuluyordu. Ethan sadece dosyayı incelemeyi ve düşüncelerini sunmayı kabul etmişti; henüz tamamlamadığı bir görevdi bu. Hayatında geri adım atmaktan ve bir zamanlar onu neredeyse mahvetmiş bir şeye bulaşmaktan bıktığı için resmi bir taahhüden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyor, oy alıyor ve geciktiriyordu. Bu yüzden, ona baskı yapmak ve saati çalıştırmak için yukardakiler hikâyeyi basına sızdırmıştı.

Ethan, *Journal* ve *Capital Times*'daki makaleleri görmüştü. Haber hızla yayılıyordu ve Callie Jones'un kaybolduğu küçük kasaba Cherryview, toplumu sersemleten on yıllık eski davada olası bir kırılma beklentisiyle doluydu. Son yirmi yıldaki en büyük kayıp kişi vakalarından biriydi ve şimdi Mark Jones'un seçilmesiyle daha da büyümüştü, ulusal basının da dikkatini çekmek üzereydi ve sansasyonel bir yaz haberi hikâyesinin tüm özelliklerine sahipti. Yeni seçilen vali, emrindeki eyalet adalet bakanlığının gücünü kullanarak, çaresizce yıllar önce kızına ne olduğuyla ilgili cevaplar arıyordu. Ethan bir şekilde kendini tüm bunların ortasında bulmuştu.

Hastane yönetimiyle haber hakkında konuşmayı planlamıştı ama Chip Carter ondan önce davranmıştı.

"Artı acil servisimde nasıl çalıştığın ve tıp fakültesine nerede gittiğinle ilgili iki tam paragraf ve eski mesleğini neden bıraktığınla ilgili spekülasyonlar. Ve babanla ilgili de bir sürü şey."

"Okudum." dedi Ethan.

"Bunu sana söylememe gerek olmamalı. Ama ya hastanemdeki bir doktorsun ya da Suç Soruşturma Departmanında bir dedektifsin. İkisi birden değil."

"Ben hiçbir şeyi araştırmıyorum, Chip. Dosyayı incelemem istendi, hepsi bu."

"Ve sen de kabul mü ettin?"

"Vali senden bir iyilik istediğinde, genelde evet dersin."

"Bunun buradaki işine engel olmasını istemiyorum, Ethan."

"Olmayacak."

"Dikkate almamız gereken sorumluluklarımız var. Kayıp kişiler davasıyla meşgul olursan, bu acil servisteki kararlarını bulan-dırabilir. Diyelim ki birini eve gönderiyorsun ve taramalarında bir şeyi kaçırdığın için bir saat sonra felç geçiriyor. Hastane bunun sorumluluğunu üstlenir."

"Muhtemelen malpraktis sigortam bunu karşılar ama ne demek istediğini anlıyorum, Chip."

"Her iki durumda da, bu gerçekleşmesi beklenen bir kâbus ve insanlar kulağıma havlıyor."

“Boş zamanlarımda davayı inceliyorum. Hepsi bu, Chip. San-
sasyonel manşetlere rağmen, bundan başka bir şey yok.”

Chip bir an düşündü ve sonra başını salladı. “Burada yaptığın
şeyle çakışmadığından emin ol. Çakışırsa, bizimle olan pozisyo-
nunu yeniden düşünmem gerekecek.”

“Anlaşıldı.”

Chip başını salladı ve dönüp doktor odasından ayrıldı. Gitti-
ğinde, Ethan gazeteyi kendine doğru çekti.

*Davanın yeniden başlatılmasıyla ilgili merak uyandıran
bir diğer şey de, Wisconsin Suç Soruşturma Departmanın-
da eski bir dedektif ve şimdi acil servis doktoru olan Ethan
Hall'un Callie Jones'un kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı
yönetmek üzere seçilmiş olması. Bay Hall, kolluk kuvvetleri
soyundan geliyor. Babası Henry Hall, Milwaukee Polis Teş-
kilatında dedektifti. Dedektif Hall, 1993'te Michigan Gölü
cinayetlerini araştırırken görev başında öldürülmüştü.*

Ethan gazeteyi çöpe attı. Garip bir şekilde, Callie Jones dava-
sı ve SSD'ye gönülsüzce dönüşü hayatındaki ana dikkat dağıtıcı
şeyler değildi. Bu onur, babasını öldüren adam olan Francis Ber-
nard'a ve Ethan'ın onunla yüz yüze geleceği fikrine aitti.

Bölüm 18

Maple Bluff, Wisconsin Cuma, 11 Temmuz 2025

LAKESIDE DEPOLAMA, MENDOTA GÖLÜ'NÜN KUZEY-batı yakasında, Madison'ın küçük bir banliyösü olan Maple Bluff'ta bulunuyordu. Cuma sabahının erken saatlerinde, depolama tesisinin kiralama ofisi olarak kullanılan geniş karavanına girdi ve masanın arkasındaki kadına gülümsedi.

"Merhaba," dedi. "Tek bir birim kiralamak istiyorum."

"Ne büyüklükte, tatlım?" diye sordu kadın.

"Sanırım orta büyüklükte?"

"En küçük birimlerimiz üçe üç. Bunlar oldukça sıkışık. Sonra altıya altı ve dokuz dokuz olmak üzere iki orta büyüklükte birimimiz var. En büyük birimimiz..."

"Altı metrelik olan yeterli olur."

Kadın evraklara uzandı ve karalamaya başladı. "Depolama birimini ne amaçla kullanacaksın?"

"Şey, sadece bodrumumu temizliyorum ama henüz tüm ıvır zıvırdan kurtulmaya hazır değilim." Kadın evrak işlerinden başını kaldırdı.

"Bir isme ve kredi kartına ihtiyacım var."

"Eugenia Morgan." dedi ve kartı uzattı.

"Ödeme karttan her ay otomatik olarak tahsil ediliyor. Kart iptal edilirse veya süresi dolarsa, yeni bir ödeme şekli belirlemen için sana doksan gün veriyoruz. Doksan gün sonra, birimi temizliyoruz. Her şey çöp kutusuna gidiyor, televizyondaki gibi eşyaları açık artırmaya çıkarmıyoruz."

"Anlaşıldı."

Kredi kartının sonunda vadesinin dolacağını biliyordu, ancak bu bir veya iki ay sürecekti. O zamana kadar çoktan gitmiş ve Francis'in fotoğrafları görmesini istediği kişiler depolama birimini keşfetmiş olacaktı.

"Altıya altı 89 dolar. Her ayın on beşinde ödenmesi gerekiyor. Üst kısmı kişisel bilgilerinizle doldurmanızı istiyorum, adınız, adresiniz, telefon numaranız. Sonra alt kısmı imzalayın."

Söyleneni yaptı ve alt tarafa bir imza karaladı.

Kadın masaya küçük bir zarf fırlattı. "Ünite 223. Anahtar zarfın içinde ve ünitenin yan kapısını açacak. Ön taraftaki bölme kapısı bir tuş takımıyla kontrol ediliyor. Kod zarfın ön tarafında. Hepsi senin."

"Teşekkür ederim." dedi, zarfı alıp ofisten aceleyle çıktı.

Birkaç dakika sonra Ford Focus'unu depolama ünitelerinin önünden geçen çakıl yolda sürüyordu ve dakikalar içinde 223 numarayı buldu. Arabasından indi ve büyük bölme kapısına yürüdü. Her ünite uzun bir küme halinde bağımsız bir setti. Arka planda, ünitelerin arasından Mendota Gölü görünüyordu. 4 haneli kodu tuş takımına girdi ve bölme kapısı gıcırdayarak açıldı. Duvardaki düğmeye basarak tepedeki floresanları yaktı. Arabasına geri döndü, direksiyonu çevirdi ve arka tarafı ünitenin içine girene kadar aracı geri vitese takıp hareket ettirdi.

Bagajındaki eşyaları boşaltması on dakika sürdü. İki gece önce terk edilmiş depodaki kutudan topladığı her şeydi bunlar. Eşyalara dokunmak, özellikle de 1993'ten kalma ölü kadınların fotoğraflarına dokunmak, vücudunda bir ürpertiye neden olmuştu. Fotoğrafları talimatlara göre düzenlemişti ve Francis'in işinden memnun kalacağını biliyordu.

Depolama ünitesini kilitledi ve güvenli bir şekilde park yerinden çıktı ve bir buçuk saat uzaklıktaki Boscobel'e gitti. Francis'e bu kadar yakın olmak ve onu görememek onu mahvediyordu. Ama Wisconsin Güvenli Program Tesisini ziyaret etmek için orada değildi. Bugün Boscobel'e gitmesi farklı bir amaca hizmet ediyordu. Postaneyi buldu ve araba ile geçiş şeridine girdi, posta kutusunun önünde durdu. Orta konsoldan bir çift lateks eldiven

ıkardı ve giydi. Sonra eldiven kutusundan bir zarf çıkardı. *Mad-
die Jacobson'* a hitaben yazılmıştı. Posta kutusundaki delikten attı,
mektubun da, diğlerleri gibi, Boscobel posta damgası taşıyacağıın-
dan emin oldu ve uzaklaştı.

Şimdiye kadar Francis'in kendisinden istediğı her görevi ba-
şarmıştı.

Bölüm 19

Madison, Wisconsin Pazartesi, 14 Temmuz 2025

ETHAN ERKEN GELDİ VE ÖN SIRAYA OTURDU, BACAKlarını çaprazladı ve ellerini sakın bir şekilde kucağında kavuşturdu. Ethan beklerken duruşma salonu oturacak yer kalmayana kadar dolmuştu, ancak orada kimler olduğunu görmek için arkasına hiç bakmadı. Şartlı tahliye duruşmaları genellikle tutuklunun tutulduğu hapisanede gerçekleşirdi, ancak davanın yüksek profil yapısı nedeniyle, bugünkü duruşma Madison'daki adliye de gerçekleşiyordu.

Dikkatini duruşma salonunun yan tarafındaki kapalı kapıya vermişti. Sonunda, dört şartlı tahliye kurulu üyesi içeri girdi ve onları bekleyen uzun masaya oturdu, otururlarken notlarını düzenlediler. İsim levhaları duruşma salonundaki izleyicilere her üyenin kim olduğunu söylüyordu. Yan kapı açıldı ve iki infaz memuru içeri girdi. Ethan biraz daha dik oturdu ve derin bir nefes aldı. İnfaz memurları başlarını salladı ve sonra el ve ayak bilekleri kelepçeli, turuncu bir tulum giymiş Francis Bernard'ı avukatıyla birlikte oturduğu sadece üç metre ötedeki savunma masasına götürdü.

Ethan, avukatın adamın kulağına fısıldamasını izledi. Francis başını salladı ve ardından avukatının omzunun üzerinden kalabalığı inceledi. Bakışları bir anlığına Ethan'a kaydı ve Ethan, o göz temasının içinde yitip gitmiş bir umudun izlerini görmeyi sevdi. Francis'in dudaklarının köşeleri bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığında Ethan'ın omurgasından buz gibi bir karıncalanma geçti.

SSD’de özel ajan olarak kariyeri on yıl sürmüştü ve bu süre zarfında Ethan birçok hasta bireyin parmaklıklar ardına girmesinden sorumlu olmuştu. Ancak bu suçluların hiçbirisi şartlı tahliye için değerlendirilebilecek kadar uzun süre hapis yatmamıştı. Bu nedenle şartlı tahliye duruşmaları onun için yeni bir deneyimdi. Ethan, Francis Bernard’ı hapse atmada hiçbir rol oynamamıştı. Ancak, kurulun iki yıl önce Francis’in şartlı tahliye talebini reddetmesinde kilit bir faktördü. Ve Ethan bugün yine her şeyi mahvetmeyi planlıyordu.

Ethan bakışlarını adamın gözlerine kilitledi ta ki Francis sonunda bakışlarını kaçırana kadar. Yüzü ifadesizdi.

“Günaydın.” dedi masanın ortasında oturan kadın, duruşmayı başlatmak için.

Mahkeme salonu sessizleşti ve herkes yerine oturdu.

“Adım Christine Jackson, Wisconsin Af Komisyonu başkanıyım. Bay Francis Bernard’ın af kurulu duruşması için 14 Temmuz 2025’te bu mahkeme salonunda toplandık.”

Notlarına baktı.

“Bay Bernard, 1993 yılında Milwaukee Polis Teşkilatında dedektif olan Henry Hall’un ikinci derece cinayetinden hüküm giydiniz. Otuz yıl sonra şartlı tahliye olasılığıyla eyalet hapisanesinde altmış yıl hapis cezasına çarptırıldınız. Bu, ilki 2023’te reddedilen ikinci şartlı tahliye talebiniz. Bugünün özel konukları arasında anne babanız Whalen ve Earnest Bernard ile kız kardeşiniz Margaret yer alıyor. Ayrıca özel konuklarımız arasında Milwaukee Polis Teşkilatının emekli polis şefi Clint Dackery ve kurbanın oğlu Ethan Hall da var.”

Duruşma, Francis Bernard’ın avukatının, 31 Aralık 1999’dan önce hüküm giymiş olanların cezalarının üçte ikisini çektikten sonra zorunlu şartlı tahliye için uygun olmalarını gerektiren Wisconsin eyalet yasası hakkında on beş dakika konuşmasıyla başladı; bu, kurulun bugünkü kararı ne olursa olsun Francis’in sekiz yıl içinde özgür bir adam olacağı anlamına geliyordu. Avukat daha sonra müvekkilinin son otuz iki yılda ne kadar örnek bir mahkûm olduğunu anlattı. Francis hapisteyken sadece ceza

almaktan kaçınmakla kalmamış, aynı zamanda bir din eğitimi programına da katılmıştı. Avukat, Francis Bernard'ın son birkaç yılda inancı ve daha yüksek bir güç bulma konusunda kaydettiği ilerlemeden bahsetti. Sırada, oğullarının "kaybı" ve onunla otuz yıldır anlamlı zaman geçirememeleri nedeniyle hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Francis'in yaşlı anne ve babası vardı. Evet, korkunç bir şey yapmıştı, kabul ettiler, ancak o zamandan beri farklı bir adamdı. Annesi, borcunu ödemediğini ve ailesiyle birlikte olmayı hak ettiğini savundu.

Tüm bunlar olurken, Ethan metanetle oturdu ve sırasını bekledi. Şartlı tahliye kurulu, Şef Dackery'nin konuşmak isteyip istemediğini sorduğunda, o sözü Ethan'a bıraktı.

"Hayır, efendim," dedi Dackery. "Hank'in oğlunun hepimiz adına konuşacağına inanıyorum."

"Bay Hall?"

Ethan başını salladı ve ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim. Benim adım Ethan Hall. Henry Hall babamdı. Francis Bernard onu ben on üç yaşındayken öldürdü. Francis Bernard sadece babamı benden almadı, aynı zamanda o zamanlar on yaşında olan kız kardeşimden de aldı. Francis Bernard babamı öldürdüğünde, annemin kocasını aldı. Büyükbabamın ve büyükannemin çocuğunu aldı. Teyzemin kardeşini aldı. Bu yüzden bu sabah bu mahkeme salonunda dururken, Francis Bernard'ın avukatının son otuz yıldır ne kadar mükemmel bir mahkûm olduğunu ve tutukluluğu boyunca başardığı her şeyi övmesini eğlenceli buluyorum, bu sabah öğrendiğimiz gibi, buna İsa'yı bulması da dâhil. Ancak o otuz yılda babamın da harika şeyler başarabileceğini belirtmekte fayda var. Bir dedektif olarak hayatının tutkusunu sürdürebilir ve kariyeri boyunca birçok aileye yardım edebilirdi. İki çocuğunu büyütebilirdi. Kızını düğününde nikâh masasına götürebilirdi. Torununun doğumuna tanıklık edebilirdi. Karısı kansere yakalandığında ona bakabilirdi. Ebeveynleri öldüğünde onları gömmek için orada olabilirdi. Yani Bay Bernard'ın daha iyi bir insan olmak için çalıştığı iddia edilen otuz yıl, Francis Bernard'ın ön kapısını çaldığı günden

daha fazlası olma şansı hiç olmayan babamdan çaldığı otuz yılla aynı.

Ethan durakladı. Mahkeme salonu ürkütücü bir şekilde sessizdi.

“Ve bu sabah, şartlı tahliye kurulunun babamın o gün Francis Bernard’ın kapısını *neden* çaldığını anlamasının önemli olduğunu düşünüyorum. Babam, Milwaukee Polis Teşkilatında dedektif olarak, o yaz Milwaukee bölgesinde gerçekleşen bir dizi cinayet hakkında Bay Bernard’ın evine onu sorguya çekmek için gitti. Babam, o zamanlar adlandırıldığı gibi, Michigan Gölü katliamlarının baş dedektifiydi. Bildiğiniz gibi,” dedi Ethan, şartlı tahliye kurulu üyelerine bakarak, “1993 yazında birileri kadınları öldürüyor ve cesetlerini Michigan Gölü kıyılarına atıyordu. Boğazlarını kesiyor ve göğüslerine siyah kalp dövmeleeri yapıyordu.”

“Bayan Jackson,” dedi Francis’in avukatı ayağa kalkarken. “Söz kestiğim için üzgünüm, ancak müvekkilimin itiraf ettiği ve derin pişmanlığını dile getirdiği *tek* bir suçtan suçlanıp mahkûm edildiğini belirtmek çok önemli. Francis Bernard hiçbir zaman, tekrar ediyorum hiçbir zaman Bay Hall’un az önce bahsettiği suçlarla suçlanmadı veya ilişkilendirilmedi.”

“Francis Bernard hiçbir zaman suçlanmadı, ancak o cinayetlerde şüpheliydi,” dedi Ethan. “Ve babam o gün Bay Bernard’ın evine bu yüzden gitti. Ona Michigan Gölü cinayetleri hakkında soru sormak için. Bu adama özgürlüğünü verme olasılığı bağlamında, o yaz sekiz kadının ölümünden şüpheli olduğunu belirtmek önemlidir. Ve babam bu cinayetler hakkında soru sormak için evine geldiğinde, Bay Bernard yüzüne ateş etti. Peki Francis, Milwaukee Polis Teşkilatı dedektifini vurduktan sonra ne yaptı? Kaçtı mı? Hayır. Ambulans mı çağırdı? Hayır. Evine geri döndü ve evi yerle bir etti. Bodrum katında tüm alanı harap eden bir yangın çıkardı. İtfaiye ancak alevler ve duman komşuların fark edebileceği kadar yoğunlaştığında çağrıldı. İtfaiye geldiğinde, babamı ön fuayede ölü buldular ve o esnada bodrumdaki her şey yanıp kül olmuştu. Bu yüzden kurul Bay Bernard’ın serbest bırakılma taleplerini değerlendirirken size şunu soruyorum: Sizce

babamı neden öldürdü? Ve sizce sonrasında yaptığı ilk şey neden bodrum katını ateşe vermek oldu?”

Ethan tekrar durakladığında sessizlik daha ürkütücüydü.

“Francis, Michigan Gölü Katili olarak kendisini tanımlayacak delilleri gizlemek için bunları yaptı.”

“Tekrar,” dedi Francis’in avukatı, hala ayaktaıdı. “Kuruldan, Bay Hall’un müvekkilimin hüküm giydiğı suç dışında herhangi bir suçla herhangi bir şekilde bağlantılı olduğı yönündeki varsayımını dikkate almamasını talep ediyorum.”

“Evet,” dedi Ethan. “Sizden de aynısını yapmanızı talep ediyorum. Varsayımımı kesinlikle dikkate almayın. Ama aynı zamanda Francis Bernard’a babamı öldürdüğü için pişman olup olmadığını değil, babamı neden öldürdüğünü sormanızı da talep ediyorum. Lütfen ona, sadece o yaz öldürülen sekiz kadın hakkında soru sormak için evine giren bir dedektifi *neden* öldürdüğünü sorun. Ve sonra ona, birkaç dakika sonra neden evini yerle bir ettiğini sorun. Ve sonra, bu soruların cevaplarını bulabilirse, lütfen ona bir soru daha sorun.”

Başka bir duraklama, Ethan bakışlarını şartlı tahliye kurulu üyelerinden Francis Bernard’a çevirdiğinde sağır edici sessizliğı geri getirdi.

“Ona, babamı öldürdüğü için tutuklandıktan sonra, neden Michigan Gölü kıyılarında ölü kadınlar bulunmasının sona erdiğini sorun.”

Ethan oturdu ve ellerini tekrar kucağında birleştirdi. Duruşma otuz dakika daha sürdü ve kurulun Francis Bernard’ın şartlı tahliye talebini oybirliğıyle reddetmesiyle sona erdi.

Bölüm 20

Milwaukee, Wisconsin Pazartesi, 14 Temmuz 2025

DEDEKTİF MADDIE JACOBSON, MILWAUKEE POLİS TEŞkilatındaki masasında oturuyordu. Çalışmayı denedi ama o sabah içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Kuzeydeki kulübede Ethan ile geçirdiği zaman sanki bir ömür önceymiş gibiydi ve o sessiz günlerin sunduğu tüm huzur çoktan gitmişti.

“Jacobson,” dedi bir diğer dedektif, odasının önünden geçerken. “Bugün şartlı tahliye duruşması yok muydu?”

Maddie başını salladı. “Evet.” Saatine baktı. “Şu anda devam ediyor olmalı.”

“Nasıl oldu da orada değilsin?”

Maddie yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Geçen sefer gitmiştim.” Göğsünü sıvazladı. “Ona tekrar bakmaya dayanamayacağımı düşündüm.”

“Dayan. O orospu çocuğu artık asla dışarı çıkamaz.”

Meslektaş aceleyle uzaklaşırken çenesini kaldırdı ve gülümsemi.

Maddie Jacobson, Michigan Gölü Katili’nin bir sonraki kurbanı olmaktan kıl payı kurtulduğunda on altı yaşındaydı. Maddie, otuz iki yıl boyunca, 1993 yazında Milwaukee bölgesinden kaçırıldıktan sonra kurtulan ve hayatını sürdüren tek kadın olmanın yükünü taşımıştı. Şimdi kırk sekiz yaşında olan Maddie, o çoktan geçmiş yazdan kalma yaraları hâlâ taşıyordu. Karnında, göbeğinden bıçağı sapladığı göğüs kemiğine kadar uzanan bir yara izi vardı. İç kanama ve kan kaybı, sol gözünden geçici olarak görme yetisini çalmıştı ve sonrasında polis akademisine girmesine anca

yetecek kadar asgari görme keskinliğini geri kazanabilmişti. Ay-
nada ve fotoğraflarda, Bell'in felcinin kalıntıları hâlâ görülebili-
yordu; yüzünün sol tarafını hafifçe sarkıtan felçli bir yüz siniri. Ve
sol göğsünü süsleyen kırmızı, benekli bir yara izi, adamın tenine
siyah bir kalp dövmesi yaptığı yerden kaynaklanıyordu. İşinde
usta bir plastik cerrahın becerileri bile bunu tamamen silememişti.

Ancak fiziksel hatırlatıcılar, verilen psikolojik hasarla karşı-
laştırıldığında sönük kalıyordu. Neyse ki, zamanla esaret altında
geçirdiği günlerin anıları silinmiş, bugün büyük bir çaba ve kon-
santrasyonla Maddie, sadece öldürülmek ve kaçırılan diğer sekiz
kadın gibi vücudu işlenmek üzere Michigan Gölü kıyısına getiril-
dikten sonra oradan nasıl kaçmayı başardığını hatırlıyordu.

. Bu anılar arasında bir resim çerçevesinin kenarından yaptığı
geçici bir bıçak ve kumda bulduğu bir odun parçası vardı. Mad-
die özgürlüğünü kazanmak için ikisini de kullanmıştı.

Kaçışından birkaç gün sonra, Francis Bernard Dedektif Hen-
ry Hall cinayetinden tutuklanmıştı ve Michigan Gölü kıyıların-
da ölü kadınlar bulunması kesilmişti. Maddie, makul şüphenin
ötesinde, Francis'in onu kaçıran adam olduğundan emindi. An-
cak onu kendisine bağlayan hiçbir somut kanıt yoktu ve Francis
evini ateşe verdiğiğinde var olabilecek her türlü kanıt da yok ol-
muştu. Otuz yıl sonra, Francis'in 2023'teki ilk şartlı tahliye du-
ruşmasında ilk kez Ethan Hall ile tanışmışlardı. İkisi de Francis'in
serbest bırakılmasına karşı çıkmak için oradaydı. Adam her bi-
rinin hayatını hayal edilemeyecek şekilde etkilemişti; Maddie'yi
neredeyse öldürmüştü ve bir ömür boyu her uyuduğunda kâbus
görmesine neden olmuştu ve Ethan'ı henüz on beş yaşındayken
babasız bırakmıştı. Acıları onları bir araya getirmişti ve Francis'i
parmaklıklar ardında tutmaya yönelik ortak bir kararlılık, birlik-
teliklerini daha da güçlendirmişti. Şimdi, iki yıl sonra, o ve Ethan
sevgiliden fazlasıydı. Başlangıçta karanlık koşullar tarafından
bir araya getirilen, ancak sonrasında bir adamın kötülüklerinin
hayatlarını veya mutluluklarını belirlemesini önleme konusun-
daki ortak kararlılıklarıyla sonsuza dek birbirlerine bağlı olan
ruh eşleriydiler.

Francis otuz yıldan fazla bir süredir parmaklıklar ardında olmasına rağmen, Maddie rahat edemiyordu. İlk mektup on yıl önce, Francis Bernard yirmi iki yıl hapis yattıktan sonra, AC-LU'nun Francis'in tutulduğu hapisshane de daha iyi yaşam koşulları talep eden bir hukuk mücadelesini kazanmasından bir hafta sonra gelmişti. Şartlardan biri, hücre hapsindeki mahkûmlara ABD posta hizmetine erişim hakkı tanıyordu ve posta yoluyla mektup alıp göndermelerine izin veriyordu. Ve saat gibi, o zamandan beri her yıl yeni bir mektup Maddie'nin posta kutusuna ulaşıyordu.

"Hey." Arkasından gelen Ethan'ın şefkatli sesini duydu.

Sandalyesinde yavaşça dönerek ona doğru baktı.

"Ee?"

"Reddedildi." dedi Ethan.

Maddie derin bir nefes verdi. "Tanrıya şükür."

Bölüm 21

Milwaukee, Wisconsin Pazartesi, 14 Temmuz 2025

MADDIE ÇEKMECESİNDEN PLASTİK BİR DELİL TORBASı çıkarıp Ethan'a uzattı. İçinde son mektup vardı, Maddie'nin aldığı onuncu mektup. Diğerleri gibi bunu da Milwaukee Polis Teşkilatı'ndaki suç laboratuvarında inceleyeceklerdi. Ama ikisi de bunun temiz olacağını biliyordu. Önceki mektuplar adli tıp teknisyenleri tarafından mikroskopik olarak analiz edilmişti ama bir işe yaramamıştı. Parmak izi yoktu, DNA yoktu, Boscobel Posta Ofisi damgası dışında mektubu Francis Bernard'a kadar takip edecek hiçbir şey yoktu. Francis'in onuncu mektubunda hata yapacağını düşünmek saflıktı.

Ethan plastiğin altından yazanları okudu.

Sevgili Maddie,

Ah, zaman nasıl da uçup gidiyor. Şartlı tahliye kurulu erken bir karar vermezse sekiz yıl kaldı. Seni tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Michigan Gölü'nü bir dahaki ziyaretimizde kıyıda sağ çıkan tek kişi ben olacağım. Her zamanki gibi, bu bir söz.

Mektup, bugünkü şartlı tahliye duruşmasından önceki hafta tarihliydi. Önceki mektupların her biri gibi, siyah mürekkeple boyanmış tek bir kalple imzalanmıştı.

Maddie, "Onları nasıl gönderdiğini asla anlayamayacağım." dedi.

Ethan mektuba bakmaya devam etti. "ACLU, mahkûmların ABD Posta Hizmetleri'ne erişimine izin vermek için Wisconsin

Güvenli Program Tesisini değişiklikler yapmaya zorladı. İşte böyle."

"Ancak hapishane yetkilileri postaları izleyeceklerini söylediler."

"İzin verildiği ölçüde." dedi Ethan. "ACLU güçlüdür ve sıkı bir şekilde mücadele eder. Hapishane müdürü hapishanesine fon sağlanmasının reddedilmesini istemez, bu nedenle Francis'in giden postalarını ele geçirmeye söz verse de, bunun gerçekten olup olmayacağının garantisi yoktur."

"Ancak bunu DNA izi bırakmadan nasıl yapabilir? Ya da tek bir parmak izi? Hapishane hücresinde eldivene erişimi olması mümkün değil."

Ethan başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Daha önce bunu yapmışlardı. Kâğıt ve mürekkep analiz edilmişti, ayrıca el yazısı da. Francis'in birinden yardım aldığı açıktı. Belki de gardiyanlardan biriydi.

Maddie derin bir nefes aldı. "Bu yüzden o orospu çocuğu sonunda serbest kalana kadar her yıl tehditlerine katlanacağım."

"Bunun üzerinde çalışıyorum." dedi Ethan.

Maddie başını iki yana salladı. "Bu yasa. Ne kadar çok çalışırsan çalış, Ethan. Francis, ilk altmış yıllık cezasının üçte ikisini çektikten sonra zorunlu şartlı tahliye için başvuracak. Sisteme dâhil edildi. Bu kırk yıl demek, yani bundan sekiz yıl sonra. Yani ne kadar uğraşırsak uğraşalım veya kaç şartlı tahliye duruşmasında konuşursak konuşalım, birkaç yıl içinde kesin bir son olacak."

"Hapishanede bir şey olmadığı sürece. Zorunlu şartlı tahliye, mahkûmların başlarını belaya sokmamaları ve hapisteyken başka suç işlememeleri esasına dayanır. Postayla tehdit mektupları göndermek suçtur."

"Denedik, Ethan. Bana bu mektupları nasıl ulaştırıyor olursa olsun, yakalanmasına izin vermeyecek kadar akıllı."

Ethan, Francis'in mektubunun bulunduğu kanıt torbasını masaya bıraktı ve Maddie'nin çenesini eliyle kaldırdı. Onu

dudaklarından öptü. Zorla gülümsedi, bu Bell'in dudaklarının sol tarafının sağ tarafıyla tam olarak buluşmasını engelledi.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Ethan.

"Hapisten çıkıp mülküme adım atarsa kafasına bir kurşun sıkacağımı biliyorsun?"

Şimdi Ethan gülümsedi. "Asıl buna güveniyorum."

Bölüm 22

Boscobel, Wisconsin Salı, 15 Temmuz 2025

ERTEŞİ GÜN ETHAN, CHERRYVIEW'IN BİR SAAT KIRK beş dakika batısındaki Boscobel, Wisconsin kasabasına gitti ve Wisconsin Güvenli Program Tesisinin kapılarından içeri girdi. Maksimum güvenli eyalet hapishanesi, Madison'ın batısındaki yüz altmış dönümlük ıssız bir arazide bulunuyordu ve Francis Bernard da dâhil olmak üzere Wisconsin'in en tehlikeli suçlularından bazılarını barındırıyordu.

Ethan, güvenlik kulübesindeki görevliye geçici SSD rozetini gösterdi ve görevli, Ethan'ın o gün için planlanan ziyaretçiler listesinde olduğunu doğruladı ve ona el salladı. Ethan, hapishaneyi çevreleyen üç seviyeli çiti geçti, en içteki hareket algılama çiti, ortada öldürücü olmayan ancak hareketsiz bırakan elektrikli çit ve dört kat dikenli tel ile kaplı uzun bir dış çit ve ana otoparka park etti. Hapishane binası kemik beyazıydı. Tek zıt renk pencereleri sabitleyen siyah parmaklıklardı. Çimlerin yerini gri suni çim almıştı; bu da mekânın hayatın temel zevklerinden, hatta renkten bile yoksun olduğunun bir başka göstergesiydi.

Francis Bernard'ı ziyaret etmek hiç kolay olmamıştı; ne lojistik olarak (adamın karşısındaki sandalyeye nihayet oturmak için bir saatlik bürokratik engelleri aşmak gerekiyordu), ne de zihinsel olarak (Ethan'ın babasının katilinin gözlerinin içine bakabilmesi için her şeyi yapması gerekiyordu) ama gerekliydi. Hem kendisi hem de babasının anısını onurlandırmak için. Bu yüzden yaptı. Ve yapmaya devam etti.

Ethan, sürecin her aşamasında gardiyanlarla işbirliği yaptı. Bazıları onu eskiden tanısa da çoğu tanımıyordu. SSD rozeti

süreci kolaylaştırmaya yardımcı oldu ve sonunda ziyaret kabini- ne geldi. WGPT’de mahkûmların ziyaretçilerle doğrudan temas kurmasına asla izin verilmiyordu. Bunun yerine, kalın camlar mahkûmları onları görmeye gelenlerden ayırıyordu ve iletişim sürekli izlenen bir telefon sistemi aracılığıyla sağlanıyordu. Ancak mahkûmlarla doğrudan temas kurması engellenen sadece ziyaretçiler değildi. Herkesti. WGPTdeki tutuklular, neredeyse uyanık oldukları her saati geçirdikleri tek kişilik hücrelerde tutuluyordu. Yemekhane yoktu, mahkûmlar hücrelerinde yalnız yemek yiyordu. Diğer mahkûmlarla açık hava etkinlikleri yapabilecekleri bir hapishane bahçesi yoktu. Spor salonu, kütüphane veya toplum merkezi yoktu. WGPT’deki mahkûmlar yalnızdı. Tek etkileşimleri gardiyanlarla ve on beş santimlik temperli camın ardından onları ziyarete gelenlerle oluyordu.

ACLU, hapishanenin bir ıslah kurumundan çok duyuşal yok-sunluk sanatı uygulaması olduğunu iddia ederek Wisconsin eya- letine dava açmıştı. Ve Ethan, Francis Bernard’ın kendisinden ge- len bir ziyaret talebini hiçbir zaman reddetmemesinin nedeninin bu sert kısıtlamalar olduğuna inanıyordu. Adam, öldürmekten hüküm giydiğı adamın oğlundan bile gelse, umutsuzca insan et- kileşimine ihtiyaç duyuyordu.

Francis camın diğer tarafına oturduğunda Ethan’ın yüzü ifa- desizdi. Francis Bernard, Ethan’ın babasını öldürdüğünde otuz iki yaşındaydı. Bugün altmış dört yaşındaydı. Hayatının tam yarısını parmaklıklar ardında geçirmiş olmasına rağmen, güneşe maruz kalmamasından kaynaklanan hayalet beyazı teni dışında, adam inanılmaz derecede sağlıklı görünüyordu. Saçları neredeyse hiç ağarmamıştı ve bir kas yığınydı. Ethan, Francis’in zaman geçirmek için günlerini hücresinde tekrarlayan şnav, mekik ve çömelme döngüleriyle geçirdiğini hayal etti. Alternatifi, delirerek solmaktı.

Telefonu ilk açan Francis oldu.

“Merhaba, Ethan.” dedi Francis, Ethan telefonu kulağına gö- türdüğünde.

“Her şartlı tahliyen geldiğinde, duruşmada olacağım.” dedi Ethan.

"Biliyorum."

"Hayatta olduğum sürece, buradan çıkmaya asla izin veremeyeceğim."

Francis başını salladı. "Avukatım, zorunlu şartlı tahliyenin sekiz yıldan biraz fazla bir süre sonra geleceğine inanıyor. 1999'da revize edilmeden önce hüküm giydiğimden, şartlı tahliye sisteminde dâhil edildim. Zamanı gelince çıkacağım. Bu yüzden, enerjini takdir etsem de şartlı tahliye duruşmalarımda bulunman gerçekten önemli değil. Ama eminim ki babanı gururlandırmak gibi bir ihtiyacını karşılamış oluyorsun."

Ethan asla yemi yutmamıştı. Francis'in onun sakinliğini kaybetmesini istediğini biliyordu. Asla böyle bir şey yapmazdı. Francis'e üzerinde çalışabileceği hiçbir şey vermezdi. Ve Ethan, Maddie Jacobson ile olan ilişkisinden veya Francis'in ona gönderdiği mektupları bildiğinden asla bahsetmemeye çok dikkat etmişti.

"Ama sekiz yıl uzun bir zaman." dedi Francis. "Beni hücremde yemek yemeye zorladıklarını ve bahçeye çıkmak için iki günde bir sadece bir saat izin verdiklerini biliyorsun. Ve o zaman bile kendi başımayım."

"Bir polisi ve bir grup kadını öldürdüğünde, farklı muamele görmeyi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Tek bir cinayetten hüküm giydim, Özel Ajan Hall."

Ethan, Francis'in ünvanını yanlış söylemesini asla düzeltmemişti.

"Wisconsin eyaleti Jeffrey Dahmer'e bana davrandığı gibi davranmadı."

"Yalnız olduğun için gözyaşı dökmezsem beni affet."

"Seni affetmek mi?" dedi Francis. "Elbette affederim. Asıl soru sen *beni* affedecek misin?"

Bu, Ethan'ın duraklamasına neden oldu.

"Seni canlı canlı yiyor," diye devam etti Francis. "Nefret."

Bir duraklama daha.

"Ve suçluluk."

Francis gülümsedi ve bekledi. Ethan'a bakarken altmış saniye geçti. Ethan, adamın buz gibi bakışları altında sakin ve rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu.

“Artık ceza soruşturma departmanında özel ajan olmamanın suçluluğu.”

Ethan’ın gözleri sola kayd. Francis’in ona etki ettiğine dair ilk işaretti.

“Ah, evet.” dedi Francis gülümseyerek. “Bana hiç söylemedin ama artık kolluk kuvvetlerinde olmadığını öğrendim.”

Francis’in gülümsemesi dağıldı. Tekrar konuştuğunda tonu iğrençti.

“Vazgeçtin. Vazgeçtin çünkü babanın beklentilerini karşılayamadın. Vazgeçtin çünkü gördüğün şeylerle baş edemedin. Vazgeçtin, Ethan, doktorculuk oynamak ve insanları kurtarmak için. Gerçekten babanın şimdi seninle gurur duyduğunu mu düşünüyorsun?”

Ethan yutkunurken Adem elması yükselip alçaldı.

“Bütün bunları nasıl biliyorum? Dış dünyaya erişimim olmadan günde yirmi dört saat bir hücrede sıkışıp kalmış durumdayım. Ama görüyorsun ya, buradaki gardiyanlar bazı *iyilikler* karşılığında bazı bilgiler paylaşıyorlar. Bazen bu iyilikler ağzımda kötü bir tat bırakıyor ama bu son seferki değdi. Tıp okumak için ellerini kulaklarına tıkayarak SSD’den kaçan Henry Hall’un oğlunu duydum. Ama Doktor Hall, yalnız SSD tarafından değil, bizzat valinin kendisi tarafından çözülememiş bir davaya bakmak üzere tekrar işe alınmış. Yani öyle görünüyor ki, o kadar çok talep görüyorsun ki, iki yıl sonraki şartlı tahliye duruşmamda olacağını bana bildirmek için Boscobel’e kadar gelmeye bile vaktin yok. Gerçekten, Ethan, yapman gereken daha acil bir iş yok mu?”

Ethan zorla gülümsedi. “Zaman doldu, Francis. Ama endişelenme, altı ay sonra geri döneceğim. Sadece tıp fakültesine gittimi öğrenmek için gardiyanlara hizmet edecek bolca zamanın olacak. Şimdi *bu*, iyi harcanmış bir zaman gibi görünüyor.”

Ethan telefonu kapatıp ayağa kalktı. Francis oturdu ve telefonu kulağına götürdü. Ethan’a baktı ve konuşmaya devam etti. Ethan uzaklaşmalıydı. Francis Bernard’a sırtını dönüp altı ay sonra geri dönmeliydi ama Francis’in gözlerinde bunu yapmasını engelleyen bir şey vardı. Francis telefonu işaret etti ve başını salladı. Ethan isteksizce telefonu tekrar kaldırdı.

“Altı ay sürmeyecek, Ethan. Daha erken gelip konuşacaksın.”

“Öyle sanmaya devam et.”

Ethan telefonu tekrar duvara asmak üzereydi ki Francis’in bir isim söylediğini duydu. Ethan’ın gözleri paramparça oldu ve telefonu tekrar kulağına koydu.

“Ne dedin?”

“Callie Jones.” Francis sırttı. “Vali, kızının davasında çalışmanı istedi. Callie hakkında benimle altı aydan çok daha erken konuşmak isteyeceksin, Ethan. Ona ne olduğu ve nerede olduğu hakkında size anlatacak çok şeyim var.”

KISIM III

En İyi Arkadaşlar

Bölüm 23

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 16 Temmuz 2025

DR. LINDSAY LARKIN, BÜYÜYEN ÇEVİRİMİÇİ TERAPİ VE danışmanlık işinin Orta Batı merkezi olarak hizmet veren Milwaukee şehir merkezindeki ofis binasına girdi. Şirketini Milwaukee’de kurmuştu ancak *The Anonymous Client* ülke çapında büyümüşü ve Lindsay’in iş yükü normal bir insanın kaldırabileceğinden çok daha hızlı artıyordu. Kendisi klinik tarafa odaklanırken işi büyütüp geliştirmeleri için doğru insanları işe alarak bunu başarmıştı. Psikoloji ve ticareti kusursuz bir şekilde birleştirerek kendine bir isim yapıyordu. Öyle ki *Forbes* 30 altı 30 listesine bile girmişti.

The Anonymous Client, Milwaukee şehir merkezindeki 100 East Wisconsin binasının iki katını kaplıyordu. Lindsay asansörden indi ve asistanının onu bir fincan kahve ve günün takvimiyle karşıladığı cam kapılardan içeri girdi.

“Günaydın, Dr. Larkin.”

“Günaydın. Gün nasıl görünüyor?”

“Çok yoğun bir çarşamba geçireceksiniz.”

Beth, Lindsay’in ofisine doğru koridorda yürürlerken ona günün programını verdi. “*New York Times*’tan Gayle Kirk, saat dokuzda röportaj için burada. Tüm sabahını ona ayırdım. Sonra Dr. Ramón ile bir toplantınız olacak. O, potansiyel yeni işe alınacak kişi. Sonra da öğleden sonranız danışan seanslarıyla tamamen dolu.”

Lindsay ofisine girerken basılı programa baktı ve masasına oturdu.

"Gayle Kirk?"

"Haftalardır planlanıyordu. *Times* bir süredir bir röportaj yayınlamak istiyordu. Bu sabah için anlaşmıştık."

Lindsay programa bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Geçen gün sen gitmeden önce bundan bahsetmiştim." dedi Beth.

"Hayır, hayır. Eminim bahsetmişsindir. Aklımdan çıkmış. Nerede yapıyoruz?"

"Röportajı mı? Konferans odasında."

"Bana beş dakika ver."

Bölüm 24

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 16 Temmuz 2025

MAUN MASA TERTEMİZDİ VE KONFERANS SALONUNA hâkimdi. Mekân gerçek amacına hizmet ettiğinde, *The Anonymous Client*'ı yönetenler masanın etrafındaki on altı sandalyeyi işgal ediyordu. Bunlar arasında mali işler müdürü, klinik başkanı, muayenehane müdürü, yönetim kurulu üyeleri ve patlayan çevrimiçi şirketin kurucusu, sahibi ve CEO'su olarak her zaman masanın başında oturan Dr. Lindsay Larkin vardı. Ancak bugün oda ve masa boştu ve Lindsay ortada daha az görkemli bir yer seçti.

New York Times muhabiri konferans salonuna girdiğinde ayağa kalktı.

"Dr. Larkin? Gayle Kirk."

Lindsay gülümsedi. "Merhaba Gayle. Hoş geldin. Ve lütfen bana Lindsay de."

"Teşekkür ederim. Burası muhteşem," dedi Gayle kocaman gözlerle. "Asistanınız bana bir tur attırdı."

"Teşekkür ederim."

Konferans odasının yerden tavana kadar olan pencereleri, yelkenli teknelerin kavurucu yaz güneşinin altında sürüklendiği Michigan Gölü'ne bakıyordu.

"Ve bu arada, bunu yapmak için ta Milwaukee'ye kadar geldiğiniz için teşekkürler."

"Benim için büyük bir zevk." dedi Gayle. "Bu röportajı neredeyse bir yıldır almaya çalışıyorum, bu yüzden asıl ben size teşekkür etmeliyim. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum, bu yüzden çok fazla zamanınızı almamaya çalışacağım."

“Sabahım senin.” dedi Lindsay.

Gayle oturdu ve çantasından notlar çıkardı.

“Niyetim okuyucularımızı sizle ve benzersiz şirketinizle tanıştırmak, geçmişinizi incelemek ve ardından ruh sağlığı konusundaki felsefenizi ve çevrimiçi danışmanlık markanızla psikoloji sektöründe nasıl tek başınıza devrim yarattığınızı derinlemesine incelemek.”

“Kulağa kapsamlı geliyor.” dedi Lindsay. “Sen hazır olduğunda ben de hazırım.”

“Harika. Bana geçmişinizden bahsedin.”

“Wisconsin, Cherryview’de doğdum ve büyüdüm. Madison’ın hemen dışında küçük bir göl topluluğu. Psikoloji okudum UW Madison’a gittim. Mezun olduğumda tıbbi endüstriyel kompleksten uzak durmak ve hayatlarını iyileştirmek isteyenlere yardımcı olmak için yeni bir yol açmak istedim.”

“Orada bir sapma yapalım. ‘Tıbbi endüstriyel kompleks’i nasıl tanımlarsınız?”

Lindsay gülümsedi. “Basit. Mevcut sağlık sistemimiz. Ancak, daha doğru terim ‘hasta bakımı’dır çünkü tüm sistem kronik hastalık üretmek ve daha sonra sistemin yarattığı hastalıklardan etkilenenleri sonsuz bir ilaç akışıyla sürekli olarak tedavi etmek için tasarlanmıştır.”

Lindsay tekrar gülümsedi.

“Bana güvenin. Birçok kişinin bu konudaki tutumumu aşırı bulduğunu biliyorum, ancak bunu çürütebilecek biriyle henüz tanışmadım.”

“ABD sağlık sisteminin hastalıkları tedavi etmek yerine yarattığı fikrini mi çürütmekten bahsediyorsunuz?”

“Size bir örnek vereyim.” dedi Lindsay. “Şeker ve tahıl endüstrileri ABD hükümetine büyük katkılarda bulunuyor ve hükümette son derece etkililer. Bu bir spekülasyon değil, sadece sayılara bakın. Şeker ve tahıl endüstrileri gündemlerini geçirmek için her yıl lobi faaliyetlerine milyonlarca dolar harcıyor. Bu on yıllardır süren kampanyanın sonucu olarak FDA tahılları ve karbonhidratları sağlıklı bir diyetin ana bileşenleri olarak belirledi. Sonuç?

Son elli yılda Amerika daha şişman ve hasta oldu. Amerikalıların yüzde kırkı obez. Yaklaşık yüzde yetmiş beşi kronik olarak fazla kilolu. Bu, diğer şeylerin yanı sıra bir diyabet salgınına yol açtı. Peki, bu fazla kilolu, diyabetli nüfustan en çok kim kâr ediyor? Bu kronik hastalığı tedavi etmek için ilaç üreten ilaç şirketleri. Bu arada diyabet, şeker ve karbonhidratların sağlıklı bir diyetin parçası olarak öne sürülmesinden önce 60'larda nüfusun çok daha küçük bir bölümünü etkileyen bir hastalıktı. Nüfusun yaklaşık yüzde bir nokta beşi 1960'larda diyabet hastasıydı. Bugün, yüzde on birin üzerinde.

"Yani, doktorlar kilolu, diyabetli hastalarını tedavi etmekle meşguller, ilaç şirketleri ise çoğunlukla kendi kendilerine yaptıkları bir durumu tedavi etmek için yeni ilaçlar üreterek devasa kârlar elde ediyorlar. Özetle, tıbbi endüstriyel kompleks budur. Diyabet ise sadece bir örnek. Benim ruh sağlığına yaklaşımım, yardım için bize gelen her danışanı tıbbi endüstriyel kompleksin kısır döngüsünden uzak tutmaktır."

"Peki, bunu nasıl başarıyorsunuz?"

"Öncelikle, tıbbi endüstriyel kompleksin üyelerini istihdam etmiyoruz. Buna hastalarını ilaç dayatan psikiyatristler de dâhildir. Danışanlarımızı psikiyatristlere yönlendirmiyoruz."

"Başka bir deyişle, tüm hastalarınızı şirket içinde tedavi ediyorsunuz."

"Öncelikle, *hastalarımız* yok. Danışanlarımız var. 'Hasta' kelimesi hastalıktan mustarip birini ve tıbbın nihai çözüm olduğunu ima ediyor. Danışanlarımız, daha sağlıklı olmak için yardımımıza ihtiyaç duyan bireylerdir. Ve biz danışanları *tedavi* etmiyoruz, onların hedeflerine ulaşmalarına yardımcı oluyoruz."

"Eh, felsefeniz kesinlikle ilgi görüyor. Merkeziniz Milwaukee' de bulunuyor ancak ülke genelinde ofisleriniz var. Öyle değil mi?"

"Evet. *The Anonymous Client*'in elli eyaletin hepsinde ofisi var. Ancak ofisler danışanlara yardım etmekten çok idari amaçlar için kullanılıyor. Danışanlarla yaptığımız işlerin çoğu çevrimiçi olarak yapılıyor."

“Evet.” dedi Gayle. “Asıl tartışmak istediğim konu da bu. Psikoloji sektörünü çevrimiçi hale getirerek devrim yarattınız. Çevrimiçi danışmanlık alanında bu kadar büyük bir pazar payını bu kadar hızlı bir şekilde nasıl ele geçirdiğinizi anlatabilir misiniz?”

“Bildiğiniz gibi danışmanlığı çevrimiçi hale getirmek devrim niteliğinde bir şey değildi. Benden önce birçok kişi bunu denedi. Ancak felsefemiz benzersiz. Diğer tüm çevrimiçi danışmanlık platformlarının mantığı hastaları tedavi etme kavramına dayanıyor. Bu korkunç bir model, bunu alana girdiğimizden beri kaç tane çevrimiçi danışmanlık şirketinin başarısız olduğundan anlayabilirsiniz. Bahsettiğim gibi, biz ise sağlıklı danışanların daha sağlıklı olmalarına yardımcı oluyoruz. Bu kadar hızlı büyümemizin nedenlerinden biri de bu. Diğeri ise danışanlarımıza anonim kalma seçeneği vermemiz ve bu da gerçek anlamda oyunun kurallarını değiştiren şey oldu.”

“Bana sistemin nasıl işlediğini anlatabilir misiniz?”

“Hizmetlerimize ihtiyaç duyan bir danışan, çevrimiçi portalımız aracılığıyla bize ulaşabilir, bir psikolog seçebilir ve ardından yalnızca kendi evinin rahatlığında değil, aynı zamanda anonim olarak da seanslara katılabilir. Birçok danışan, tıbbi endüstriyel kompleksin zihinsel sağlık ve terapiye yüklediği kasıtlı olumsuz çağrışım yüzünden bir terapistle konuşurken damgalanmış hissediyor. Kendini ötekileştirilmiş hissedenden danışanlar, bizle birlikteken terapistlerimizden biriyle anonim olarak konuşma seçeneğine sahip. Bunun, böyle olmasaydı danışmanlık hizmeti almak istemeyecek birçok kişinin öne çıkmasını sağladığını gördük.”

“Bir danışan nasıl anonim kalır?”

“Çevrimiçi platformumuz son teknoloji. UW Madison’da psikoloji ana dalı yaptım, ancak yan dal olarak bilgisayar bilimini seçtim. Küçüklüğümden beri bilgisayarlara ve kodlamaya karşı her zaman yeteneğim olmuştur. Ve bu geçmişi, şu anda ülke çapında kullandığımız birinci nesil şifreleme prototipine uyguladım. Anonim kalmak isteyen danışanlar için, hem yüzlerini hem de seslerini gizleyen bir çevrimiçi filtre kullanıyoruz. Terapistlerimiz bazen danışan hakkında cinsiyet ve yaş gibi ayrıntılar

soruyor, ancak ne kadarını paylaşmak istedikleri tamamen danışana kalmış. Şifrelenmiş veriler, anonim filtreler, danışanlarımızın gizliliğini sağlamak adına üçüncü bir tarafça yönetiliyor. Ve bu sayede yüz yüze danışmanlık almaktan çekiniyor olabilecek birçok kişi anonim çevrimiçi portal aracılığıyla aramıza katıldı.”

“Harika,” dedi Gayle. “Yani, başlangıçta kariyer olarak bilgisayar programlamayla ilgileniyormuşsunuz gibi görünüyor?”

“Öyleydim. Ve başlangıçta planım da buydu. Bilgisayar mühendisliği alanında lisans derecesi alıp Silikon Vadisi’ne taşınacaktım. Ancak planlar bir yerde rayından çıktı ve psikolojiye geçiş yaptım.”

“Psikolojiye girmenize ilham veren ve yörüngenizi değiştiren şey neydi?”

“Şey,” dedi Lindsay, alt dudağını büzerek, “*ilham veren* muhtemelen doğru kelime değil. Ancak kışkırtıcı bir faktör vardı.”

Lindsay sandalyesinde kıpırdandı.

“Lisedeyken en yakın arkadaşım kayboldu.”

“Callie Jones.” dedi muhabir.

“Evet. Callie, Cherryview’daki küçük kasabamızdan iz bırakmadan kayboldu. Bu durum, ben dâhil birçok insanı kederle baş başa bıraktı. Callie’nin annesi, ne yazık ki, bu kederin üstesinden gelemedi ve canına kıydı. Kalbim kırılmıştı ve kafamda çok fazla soru vardı. Hissettiklerim hakkında biriyle konuşmaya ve kederimin ötesine geçmenin bir yolunu bulmaya çok ihtiyacım vardı. Ancak ailem psikolojiye veya terapiye inanmıyordu. Akıl sağlığının saklanması gereken bir şey olduğu fikrine kurban gitmişlerdi. Özel olarak ve kendi başınıza başa çıkılması gereken bir şey. Zaman tüm yaraları iyileştirir diye adlandırdığımız eskiden kalma tüm o saçma fikirler. Üniversitedeki birinci yılımda psikolojiye giriş dersi aldım ve kederle ve genel olarak hislerinizle başa çıkmanın yolları olduğunu öğrendim. O zaman, hiç kimsenin benim yaşadıklarımı yaşamaması gerektiğine karar verdim. En azından tek başına ve rehberlik almadan. İnsanların kederlerinin üstesinden gelmelerine yardımcı olmak istedim, buna ne sebep olursa olsun. O zaman hayatımı bu davaya adayacağımı fark ettim.”

“Ve böylece, yaşadığınız korkunç trajedi sayesinde, en iyi arkadaşınızı kaybetmeniz, hayatta bir anlam bulmayı başardınız ve aynı anda birçok kişiye yardım ettiniz. Hikâyeniz çok dokunaklı.”

Lindsay, gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasını önlemek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Gülümserken güçlü CEO kişiliğini korumaya çalışıyordu.

“Teşekkür ederim.”

Bölüm 25

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 16 Temmuz 2025

LINDSAY, GÜNÜN SON DANIŞMANLIK SEANSINI BİTİRDİKTEN sonra bilgisayarını kapattı. Bir saatlik her seans yorucuydu ve Lindsay o gün işini bitirdiği için rahatlamıştı. O sabahki *New York Times* röportajının üzerinden sanki bir hafta geçmiş gibi hissediyordu. Gözlerini ovuştururken kapının tıklatıldığını duydu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Beth. “Ama sizi görmek isteyen biri var. Ona randevuya ihtiyacı olduğunu söyledim ama... sanırım o bir dedektif ve sizinle konuşması gerektiğini söyledi.”

Lindsay sandalyesinde dik oturdu. Hissettiği yorgunluk bir anda yok olup gitmişti.

“Bir dedektif mi?”

“Callie Jones hakkında sizinle konuşması gerektiğini söyledi.”

Lindsay çenesini hafifçe kaldırdı. Son birkaç haftadır Callie’nin babasının davayı yeniden açmasıyla ilgili makaleleri okumuş ve birinin onu bulmasının an meselesi olduğunu düşünmüştü.

“Onu içeri al.”

Bir an sonra, yakışıklı bir beyefendi ofisine girdi. Uzun boylu ve formdaydı. Sadece grileşen şakakları orta yaşını ele veriyordu.

“Dr. Larkin?” dedi. “Ben Suç Soruşturma Departmanından Ethan Hall.”

Adam Lindsay’e bir rozet gösterdi.

“Callie’nin babası mı gönderdi sizi?”

Adamın kararsızlıkla durakladığını gördü.

“Bugün vali olabilir ama ben onu hâlâ küçükken Callie ve beni iskeleden aşağıya Okoboji Gölü’ne atan adam olarak

hatırlıyorum. Herkes ona şimdi *Vali Jones* diyor, bu beni hâlâ şaşırtıyor. Beni yanlış anlamayın. Ona oy verdim ama aklımda her zaman *Bay Jones* olacak. *Callie'nin* babası."

"Mantıklı. *Callie'yle* çok yakın iki arkadaş olduğunuzu okumuştum."

"Eskiden, evet."

"Asıl sorunuza gelince: *Vali Jones* benim buraya gelmemin sebebi ama beni doğrudan o göndermedi. *Callie'nin* kaybolmasını yeniden araştırıyorum."

"Okudum. Tüm *Cherryview* ayakta. Ailem hala şehirde yaşıyor ve dediler ki, haber yayıldığından beri herkes *Ethan Hall'un* (dedektiften doktora dönüşen) *Callie'nin* kaybolmasının çözilemeyen davasını çözebileceğini umuyor. Belki de siz bunu başarırsanız, *Cherryview* yine kiraz ağaçlarıyla ünlü olmaya geri dönebilir, kayıp bir kızla değil."

"Şu anda davayı inceliyorum. Hiçbir şey de bulamayabilirim."

"*Bay Jones'a*, *Callie'ye* ne olduğunu onca kişi yıllarca çözemedikten sonra tekrar cevap bulabileceğini düşündüren sebebi merak ediyorum. O zamanlar hepimiz cevabın bulunacağını düşünüyorduk ama hiçbir şey bulamadık."

Ethan omuz silkti. "*Valinin* kızına ne olduğunu aydınlatabileceğime neden inandığından emin değilim. Ama belli ki yeni bir nüfuz ve güç elde etti ve bunu bir sonuca varmak için son çare olarak kullanıyor. Sonuç olarak benden yardım istedi ve ben de davayı araştırmayı kabul ettim."

"Ve özellikle *sizi* mi seçti?"

"Evet."

"Neden?"

"Davayı eski ortağım yürütüyordu."

"*Pete Kramer*?"

Lindsay, ilk soruşturma sırasında adamlarla uzun uzun konuşmuştu.

"Evet. *Pete* ve *vali* yakınlar ve *valiye* beni *Pete* önerdi."

"Suç Soruşturma Departmanında özel ajanmışsınız ve sonra tıp fakültesine gitmek için istifa etmişsiniz..."

“Emeklilik diyelim, istifa değil. Ama evet.”

“Neden emekli oldunuz?”

“Burada kim kimi sorguluyor?”

Lindsay gülümsedi. “Ofisime siz geldiniz. Sanırım birkaç soru sorma hakkım var.”

“Bu adil gibi. Bakalım. Özel ajan olduğum dönemde birçok şeye maruz kaldım. Ve bu şeylerden bazılarını gözlerimi kapattığımda hala görüyorum. Eğer on yıl daha devam edersem, bunun sağlığım için, zihinsel veya fiziksel, iyi olmayacağını biliyordum. Bu yüzden sağlık sektörüne girerek insanlara daha iyi yardım edebileceğime karar verdim.”

Lindsay güldü.

“Bir sorun mu var?”

“Ben tıp hayranı değilim. Kolumu kırarsam, göreceğim ilk kişi siz olursunuz. Ancak genel sağlığım ve ruhsal refahım için ABD sağlık sisteminden olabildiğince çok uzak duracağım. Ancak hikâyeniz, kolluk kuvvetlerinden neden ayrıldığınızı açıklıyor, yeni seçilen valimizin on yıl önce kızına ne olduğunu bulmasına yardımcı olmak için acil servisten bir doktoru neden çıkardığınızı değil.”

“SSD’de yüzde yüz çözüm oranım vardı. Sanırım vali, kızının vakasını araştırırken bu oranı aynı seviyede tutabileceğimi umuyor.”

Lindsay kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. “Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Bölüm 26

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 16 Temmuz 2025

“**C**ALLIE’NİN KAYBOLDUĞU YAZ HAKKINDA BANA bilgi verebileceğinizi umuyorum.” dedi Ethan. “Callie’nin annesi vefat etti. Ve babası, çaresiz ve elinden geldiğince yardım etmeye istekli olmasına rağmen, yaptığımız birkaç görüşmede hiçbir yararlı bilgi veremedi. Ayrıca, gençlere ve genç yetişkinlere karşı işlenen suçları araştırdığım tüm o yıllarda, ebeveynlerin çocuklarına karşı tam da doğru olmayan görüşlere sahip olduğunu öğrendim. Suç mağduru gençlere gelince, arkadaşlarının kurbanın ebeveynlerinden çok daha yararlı bilgiler sunması her zaman çok daha olasıdır.”

Lindsay başını salladı. “Callie kaybolduktan sonra polis ve dedektiflerle ki buna Pete Kramer de dâhil, defalarca konuştum. Ama yine de Callie ve o yaz hakkında bildiğim her şeyi size anlatacağım. On yıl sonra hafızam muhtemelen tüm bunlar yaşandığı zamanki kadar iyi değil.”

“Dava dosyasına ve yapılan tüm görüşmelerin tutanaklarına erişimim var. Bunları araştırmaya yeni başladım. Hafızanız mükemmel değilse endişelenmeyin. Siz ve Callie ile başlayalım.”

Lindsay başını salladı. “Elbette. Callie ve ben anaokulunda tanıştık ve ayrılmaz bir ikili olduk. İlkokul ve lise boyunca başka arkadaşlarımız da oldu ama her zaman birbirimizin en iyi arkadaşlarıydık. Liseye geldiğimizde ikimiz de voleybol takımına girmek istedik ve seçildik. Callie ve ben lisede takımdaki tek birinci sınıf öğrencileriydik, bu yüzden birbirimize destek olmak zorundaydık. Voleybol bizi daha da yakınlaştırdı.”

“Ve dava dosyasında okuduğum kadarıyla, kız voleybol takımı Cherryview’da önemli bir olaydı.”

Lindsay gülümsedi. “Evet, öyleydi. En azından Cherryview, Wisconsin söz konusu olduğunda. Callie ve ben birinci sınıf öğrencisi olarak başladık ve o yıl takımı eyalet şampiyonasına taşıdık. Maçı kaybettik ama kıl payı.” Lindsay şakacı bir şekilde yumruğunu avucuna vurdu. “Çok, çok yakındık. Callie ve ben o maçtan sonra sürekli kullandığımız şu alıntıyı bulmuştuk. Tam olarak şöyleydi: Hayatın trajedisi insanın kaybetmesi değil, neredeyse kazanmasıdır.” Lindsay gülümsedi. “O yıl çok yakındık ve bu canımızı çok acıttı. Bir daha asla zafere bu kadar yakınlaştığımızda kaybetmeyeceğimize birbirimize söz verdik. Ve kaybetmedik. İkinci sınıf öğrencisiyken, Callie ve ben takımı devraldık ve o yıl eyalet şampiyonu olduk. Ve üçüncü sınıfta tekrar Wisconsin’deki küçük Cherryview’da, Callie ve ben süper stardık.”

Lindsay güldü. Gözyaşlarını tutmak için bir girişim daha.

“Callie ve ben kız voleybolunu popüler hale getirdik. Her iç saha maçında tribünler taraftarlarla dolu olurdu; öğrenciler ve veliler, ama aynı zamanda bizi izlemek isteyen kasabadan insanlar da. O üç yıl boyunca, futbol takımından daha fazla kalabalığı tribünlere çektik. Ve Wisconsin’deki küçük kasabalar hakkında biraz bir şey biliyorsanız, cuma gecesi futbolunun ne kadar önemli olduğunu da bilirsiniz. Ama o yıllarda futbolun tüm havasını söndürmüş gibiydik.”

Lindsay zorla gülümsedi.

“Sonra, lise 3. sınıftan sonra, Callie... o yaz bir sürü şey yaşadı. Muhtemelen daha yakınında olsaydım daha iyi olacak şeyler.”

“Mesela ne?”

“Annesi ve babası ayrıldı ve annesi hemen yeniden evlendi. Bir ilişkisi olduğu yönünde söylentiler vardı ve bununla başa çıkmak onun için gerçekten zordu. Ve Callie üvey babasından nefret ediyordu. Gerçekten ürkütücüydü. Bay Jones tüm siyasi angajmanlarla ve imajını korumakla meşgul olduğu için annesiyle yaşamak zorundaydı. Callie her zaman babasının kötü bir imaja sahip olmasından korktuğu için başını belaya sokmaktan

endişe ediyordu. Sanki Callie'nin mükemmel olmayan herhangi bir küçük şeyi babasının siyasi kariyerini mahvedecekmiş gibi hissedirdi. Bu yüzden her zaman yumurta kabukları üzerinde yürüyordu. Sadece gerçek bir voleybol maçında hayatındaki tüm baskılarını unutup kendisi olabildiğini hissedirdim."

Lindsay omuz silkti.

"Neyse, olan biten her şeyle birlikte Callie gerçekten uzaklaştı ve aramız bir şekilde gerginleşti."

"Nasıl gerginleşti?" diye sordu Ethan.

Lindsay omuz silkti. "Bir zamanlar birbirimize her şeyi anlattık. Ama o yaz bir şekilde içine kapandı ve... bilmiyorum, benimle bir şeyler paylaşmayı bıraktı. Yani, geriye dönüp baktığımda lisede en iyi arkadaşlardık. İnişlerimiz çıkışlarımız ve bir sürü kız dramamız oldu. Birbirimizden uzaklaştığımız sırada ortadan kabolmasını atlatmam yıllarımı aldı. O yaz onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordum ve bunun ne olduğunu anlamak için zaman ayırmadım. Ve sonra..."

"Ortadan kayboldu." dedi Ethan.

2015 Yazı

Cherryview, Wisconsin

ANTRENMAN GEÇ BİTTİ. SORUMLULUK O GÜN CALLIE'deydi ve antrenmanı her zaman planlanan bitiş saatinden sonrasına uzatmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Bu Callie'nin yeni koçuna kendisinin ve ekibinin bir eyalet şampiyonluğu daha kazanmaya hazır ciddi bir grup olduğunu gösterme yoluydu. Ve takım arkadaşlarını bırakmak istediklerinde devam etmeleri için cesaretlendirdiğinde, liderliğini gösterirdi. Lindsay de antrenman yaparken aynı yolu izlerdi, ancak bunu daha belirgin bir şekilde yaptırırdı, o kadar samimi değildi ve takım Lindsay'in sadece Koç Cordis'i etkilemeye çalıştığını bilirdi. Callie ise daha kurnazdı.

Bu öğleden sonra, kondisyon için belirlenen antrenmanın son çeyreğine normalden on dakika sonra başladı. Ve takım arkadaşlarından aldığı bir fikir birliğine dayanarak, üç kilometre olan antrenman sonu koşusunu beş kilometreye uzatmaya karar verdi. Geç başlangıç ve ek kilometreler ile en hızlı, en güçlü ve en iyi kondisyona sahip takım üyeleri bile antrenmanı geç bitirirdi.

Callie koşarak caddeden lise futbol sahasını çevreleyen piste girdi ve bitiş çizgisini en yakın rakibinden elli metre önde, tam bir sprintle geçti. Sonra, diğer hızlı koşucuların bitiş çizgisini geçmesine izin vermek için birkaç dakika bekledi. Pist, yokluğu fark edilmeyeceği kadar kalabalıklaştığında, pistten ayrıldı ve caddeden yukarı doğru koştu. Diğer takım arkadaşlarının geri döndüğünü fark etmelerini istemediği için, ona katılmalarından korkarak, bu konuda çekingen davrandı.

İlk takım arkadaşına rastlaması sadece bir dakika sürdü.

"Hadi gidelim, Molly! Bunu sen başarırsın!" Callie koşarak geçer-ken tezahürat etti. Birkaç metre daha ilerledi ve iki takım arkadaşıyla daha karşılaştı.

"Hadi yapalım! Neredeyse başardık!"

Ve bu, eklenen kilometreler ile mücadele eden son kıza gelene kadar devam etti. Callie ona ulaştığında, döndü ve onun yanında koştu.

"Nasılsın?"

"İyi değil," dedi kız. "Kusabilirim."

"Kimin umurunda?" dedi Callie. "Öyleyse kus. Seni öldürmez. Ve eğer kusarsan ve bunun üstesinden gelersen, Koç fark edecektir."

"Sanırım ben sonuncuyum."

"Öylesin. Ama yine de bitireceksin. Ve güçlü bir şekilde bitireceksin. Hazır mısın?"

"Ne için?"

"Son etabı sprint atarak geçeceğiz, pistin sonuna kadar."

"Yapabileceğimden emin değilim."

"Ben eminim."

"Sen nesen?"

"Elbette yapabilirsin. Hadi gidelim!"

Callie sprint atarak koştu ve takım arkadaşı da hemen arkasından geldi. Kısa süre sonra yan yana koşmaya başladılar. Piste yaklaştıkları-nda, Callie elini kızın sırtına koydu, onu yolun sonuna kadar götürdü ve sonunda bitiş çizgisine getirdi. Kıza beşlik çaktı ve sonra Koç Cordis'in çabalarını fark ettiğinden emin olmak için göz ucuyla dışarı baktı.

On dakika sonra, voleybol takımı soyunma odasına doğru yöneldi-ęinde pist boştu. Callie geride kaldı. Günün takım lideri olarak, açık hava antrenman sahalarını toplamaktan sorumluydu. Callie, voleybol toplarıyla dolu bir file çantayı antrenman sahalarından birinin yanın-daki dev top kutusuna taşıdı.

"Hey," dedi Koç Cordis yanına yürürken. "Bugün güzel iş çıkardın."

Callie gülümsedi. "Teşekkürler."

"Gracie kondisyon konusunda zorluk çekiyor. Bitiş çizgisini geçme-sine yardımcı olarak harika bir iş çıkardın."

"Ben olmadan da başarabilirdi. Ben sadece onu cesaretlendiriyör-dum."

"Onu zorluyordun. Muhtemelen kendisini zorlayacağından daha fazla. Harika bir kaptansın, Callie. Ve eğer devam edersen ve takımın geri kalanının senin kadar sıkı çalışmasını sağlarsan gerçekten iyi bir sezon geçireceğiz."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Blake Cordis'in koçlukta ilk yılıydı. Mayıs ayında UW Madison'dan mezun olmuştu ve tarih öğretmenliğinde ilk yılına başlamak üzereydi. Uzun süredir kız voleybol takımının koçu olan kişi sağlık sorunları nedeniyle beklenmedik bir şekilde emekli olduğunda şans eseri baş antrenörlük işini almıştı. Blake son dakika yerine geçmişti, ancak kızlar ona hemen ısınmıştı. Geçen yıl bu zamanlarda üniversitedeydi ve Callie onun kendisinin şu an bulunduğu yerden çok da uzak olmadığını biliyordu. Kendisi ve Koç Cordis yalnız kaldıkları her seferinde bunu kendine hatırlatmaya devam etti ki bu son zamanlarda daha da sık oluyordu.

Elini onun sırtının alt kısmına, şortunun bandının üstüne ve spor üstünün altına koydu. Ten teması, eğilip kulağına fısıldadığında göğsünde bir titreme yarattı.

"Bu yıl sana güveniyorum, Callie. Buradaki ilk yılım ve gelecek yıl beni tekrar işe almaları için beni iyi göstermen gerekiyor."

Callie garip bir şekilde güldü. Yanakları kızardı ve karnı uğuldadı, heyecandan mıydı yoksa koşudan gelen adrenalin yüzünden miydi?

Blake Cordis dik durdu ama eli sırtındaydı. Umursamadı. Okulundan bir çocuk olsaydı onu öpmeyi düşünürdü. Ama sınıf arkadaşı değildi. Koçuydu.

Yine de bu, onu bu fikri düşünmekten alıkoyamadı.

Mektup, yatak odasındaki masanın üzerinde duruyordu, ön yüzünde Cincinnati Üniversitesi'nin mührü şablonla çizilmişti. Callie, kendisine hitaben yazılmış olmasına rağmen mektubun çoktan açılmış olduğunu gördü. Mührü gören annesi, içindeki mektubun Callie'nin 8 yıllık doğrudan tıp fakültesi programına kabul edildiğini bildirdiğini ya da pişmanlık dolu bir reddi içerdiğini biliyordu ve kendini tutamamıştı.

Callie mektubu açtı ve ilk satırı okudu:

Tebrikler! Cincinnati Üniversitesi'ndeki DIRECT programına kabul edildiğinizi size bildirmekten mutluluk duyuyoruz.

Annesi duvardan geçip gelen bir hayalet gibi aniden yatak odasının kapısında belirdi.

"Eee?" diye sordu, sanki Callie zarfın çoktan açılmış olduğunu fark etmemiş gibi. Sanki annesi mektubu daha önce okumamış ve Callie'nin hayatının sonraki sekiz yılını melodramatik bir aşk romanı gibi planlamamış gibi.

Callie de bu oyuna katıldı çünkü annesinin tarzı böyleydi. Callie'nin bazı gerçekleri görmezden gelmesi bekleniyordu, örneğin annesinin babasını aldattığı ve iğrençlik katsayısı normallerin katbekat üzerinde olan bir adamla yeniden evlendiği; ya da annesinin Callie'yi gençlik yıllarından kalan boşluğu doldurmak için kullandığı; ya da annesinin Callie okuldayken kabul mektubunu açıp her kelimesini okuduğu... Tüm bunlar yaratılan mükemmel küçük varlığın lekesiz bir peri masalı olarak kalabilmesi içindi. Callie bu anormalliğe meydan okumamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Bunu yapmak annesini ihanete uğramış ve günlerce depresif hissetmesini içeren aşırı teatral bir tepki vermeye yöneltirdi.

Teatral tepkiyle başa çıkmak çok zordu, bu yüzden Callie gülümsedi ve son dakika haberini vermek üzereymiş gibi kabul mektubunu kaldırdı.

"Kabul edilmişim!"

"Ah, tatlım! Bu harika!"

Annesi yatak odasına koştu ve ona sımsıkı sarıldı.

"Damien," diye bağırdı. "Damien, buraya gel. Callie'nin harika haberleri var."

Callie'nin meydan okumaması gereken bir meydan okumaydı bu. Üvey babasıyla paylaşmadan önce babasına "iyi" haberi vermeyi tercih ederdi ama bu isteğini dile getirmek ev dinamiklerini bir haftalık çılgınca tartışmalara, sessizliğe ve sahte kırgınlıklara sürükleyecek bir hareket olurdu.

Üvey babası yatak odasına girdi. Callie'nin buna izin vermesinin tek nedeni annesinin orada olmasıydı. Damien, Callie'ye ve arkadaşlarına bakış şekliyle onu fazlasıyla ürkütüyordu. O yaz taşındığından beri her gece yatak odasının kapısını kilitlemeye başlamıştı.

Annesi, "Callie, DIRECT programına kabul edilmiş." dedi.

"Bu harika." dedi Damien, oyununa devam ederek.

Annesi, "Bu hafta onlara haber vermen gerekecek." dedi. "Kabul ettiğini."

Callie kaşlarını kaldırdı, mektubun altına baktı, bunun yazıldığı yere baktı ve sonra bu saçmalığa gülümsedi.

"Babamı arayıp haber vereceğim."

Annesinin yüzündeki gülümseme, fazla sıcak bir kekin kenarından aşağı doğru akan krema gibi eridi. Callie ikisinin de yatak odasından çıkmasını istiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolunun babasından bahsetmek olduğunu biliyordu.

"Hadi." dedi annesi, dönüp odadan çıkmadan önce.

Annesi gittiğinde, sadece Callie ve Damien kalmıştı. Callie yatağında, Damien birkaç adım ötede.

"Bunu neden yapmak zorundasın?" diye sordu Damien.

"Neyi?"

"Babanı annenin suratına fırlatmayı?"

"Aynı anda hem üniversiteye hem de tıp fakültesine kabul edildim. Sanırım babama bundan bahsetmek istemem oldukça normal. Yani, zaten okul ücretini o karşılayacak. Bunu ödeyebilecek durumda değilsin, değil mi Damien?"

"Annen sadece seninle kutlama yapmak istedi. Seninle gurur duyuyor."

"Odama girmene izin verilmiyor. Annem seninle ilişki yaşayarak evliliğini mahvetmiş olsa da babamın hâlâ söz sahibi olduğu tek kural bu."

"Callie, ilişkimiz olmadı. Bu sadece babanın sana söylediği bir yalan. Ve eğer babanın çok iyi olduğunu düşünüyorsan, neden gidip onunla yaşamıyorsun?"

Damien ona doğru bir adım attı.

"Çünkü sana ayıracak vakti yok, bu yüzden. İşiyile ve yeni filizlenen siyasi kariyeriyle çok meşgul. Her hafta sonu ona yetiyor, çünkü tek istediği ofis için aday olmak ve egosunu tatmin etmek. Ve eğer bu yarışlardan birini kazanırsa, muhtemelen onu şu an olduğundan daha az göreceksin. Bu yüzden annene daha iyi davranmaya başlamalısın. Seni düşünen o."

Damien döndü ve odasından çıktı. O gittikten sonra Callie yataktan atladı ve kapıyı çarptı, kabul mektubunu hâlâ titreyen ellerinin arasında tutuyordu.

Callie yatağında oturuyordu. Saat gece 10'u biraz geçmişti. Kabul mektubunu açtığından beri odasından çıkmamıştı. Babasını da aramamıştı. Annesinin etrafında dolanmasına ne kadar içerlese de babası da ondan farklı değildi. Boşanmanın detayları Callie'ye veya kız kardeşine hiç söylenmemişti ama ilk aldatanın annesi olmadığına dair söylentiler ve imalar vardı. Ve babası her şeyi sessizce ve gösterişsizce halletmekten ve hayatına devam etmekten mutluydu. Siyasi kariyeri, kirli çamaşırların ortaya saçıldığı çirkin bir boşanmayı atlatmak için fazla yeni ve hassastı.

Callie, Damien'dan ne kadar nefret etse de babası hakkında haklıydı. Mark Jones hep görev sahibi bir adamdı. İş yerinde değilse, bir bağış toplama etkinliğine katılıyor ve Wisconsin siyasetinin önde gelen isimleriyle dirsek temasında bulunuyordu. Şimdi onu arasa bile cevap vermezdi. Ve Callie ne mesaj bırakırsa bıraksın, ona geri dönmesi iki veya üç gün sürecekti. Hayatında neşeli bir an olması gereken bir anda kendini yalnız ve izole hissetti.

Kısa bir an için Lindsay'i aramayı düşündü. Ancak bunun yerine telefonunu aldı ve numarayı bulana kadar rehberinde gezindi. Numarayı çevirmekten çekiniyordu ama o Callie'ye her zaman ve her nedenle olursa olsun arayabileceğini söylemişti. Onlar bir ekipti, öyle söylemişti ve ihtiyaç duyduklarında yanlarında olacaktı. Fikrini değiştirmeden önce bir mesaj yazdı:

Koç Cordis, evde bazı sorunlar yaşıyorum. Beni almaya gelebilir misiniz?

Cevap anında geldi.

Elbette. Senin evinden mi?

Callie'nin içi kaygı ve beklentiyle dolup taşıyordu.

Hayır. Sokağın aşağısındaki parktan.

Yaklaşınca yazarım. On dakika?

Tamam.

Callie cep telefonunu kot pantolonunun arka cebine koydu ve yatak odası kapısının kolunu sessizce çevirdi. Annesinin kapısı kapalıydı ve televizyonun mavi ışığının kapının altından sızdığını gördü. Annesi ve Damien her gece yaptıkları gibi yatakta yine televizyon izliyorlardı.

Kapısını kapattı ve merdivenlerden gizlice aşağı indi. Kız kardeşi fark etmeden aile odasının yanından geçmeye çalıştı ama başaramadı. Küçük kız kardeşi yükselen bir voleybol yıldızıydı. Jaycee Jones birinci sınıf öğrencisi olarak Cherryview kız voleybol takımına katılmak üzereydi ve yeteneklerinin Callie'ninkiyle yarıştığı söyleniyordu. İki kız kardeş arasında her zaman rekabet kisvesi altında bir miktar kıskançlık olmuştu ve ilişkileri inişli çıkışlıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jaycee.

"Dışarı."

"Nereye?"

"Sadece dışarı. Bir süreliğine evden çıkmam gerek."

"Annem DIRECT programına kabul edildiğini söyledi."

"Evet. Kabul mektubum bugün geldi."

"Tebrikler!"

"Teşekkürler." dedi Callie.

Bugün, kız kardeş rekabeti arka planda kalmış gibiydi ve Jaycee'nin heyecanı, Callie'nin haber hakkında hissettiği ilk gerçek duyguydu.

"Annem uyanırsa veya aşağı inerse, onlara gittiğimi söyleme. Tamam mı?"

Jaycee el salladı. "Yakalanırsan, beni bunun dışında tut."

Callie arka kapıdan dışarı çıkmadan önce başka bir şey söylemedi. Gecenin içine doğru aceleyle yürüdü, içi patlamaya hazırdı. Sokağının sonundaki parka ulaştığında, farları açık park edilmiş bir araba gördü. Yanına yürüdü ve yolcu koltuğuna oturdu.

"Bunu yaptığın için teşekkürler, Koç."

Blake Cordis gülümsedi. "Oyuncularımdan biri bana ihtiyaç duyduğunda, her zaman yanıdayım. Özellikle sen, Callie."

Cherryview'in sessiz sokaklarında otuz dakika dolaştılar ve sonra Callie'nin evinin kıyı şeridinde bulunduğu Okoboji Gölü'nün güney ucunda yükselen uçuruma kadar gittiler. Blake arabasını تنها bir yere çekti ama klimanın nemli yaz gecesine karşı koyabilmesi için motoru çalışır durumda tuttu. Dolunay, aşağıdaki suyun yüzeyine gümüşü bir parıltı bırakıyordu. Gölün ortasındaki, tekneciler için popüler bir restoran ve Callie ile Lindsay'in sık sık oynadığı iki kum voleybol sahasının da bulunduğu bir ada olan Crest, uzakta görülebiliyordu.

"Cincinnati Üniversitesi'nden haber aldım." dedi Callie sonunda.

"Aldın mı? Ve?"

Kendini gülümsemek için zorladı. "Kabul edildim."

"Çift programa mı?"

Callie başını salladı.

"Tebrikler. Bu büyük bir olay!"

"Evet, sanırım."

"Bana tekrar ne olduğunu söyle. Doğrudan tıp fakültesine giden bir program, değil mi?"

Başını bir kez daha salladı. "Yani temel dört yıllık lisans eğitimini alıyorsun. Ama bunlar ağırlıklı olarak fen derslerine odaklı. Bilirsin, biyoloji, kimya ve fizyoloji gibi. Seçmeli derslerin hiçbirini almıyorsun. Sonra, dört yıl sonra doğrudan Cinci'deki tıp fakültesine gideceğim. Hayatımın sonraki sekiz yılı, hepsi planlanmış ve Noel ağacının altına konulmuş güzel bir hediye gibi paketlenmiş durumda."

"Vay canına, Callie. Bu harika."

"Evet, bu... bilirsin işte. İşte bu."

Blake başını eğdi. "Beklediğim kadar heyecanlı görünmüyorsun."

"Bunun büyük bir olay olduğunu ve çok rekabetçi olduğunu biliyorum ve tüm ülkede böyle sadece birkaç yer var ve çok heyecanlı olmalıyım ama..."

"Ama ne?"

"Ama bütün bunlar annemin fikriydi. Yani, yemin ederim ki bunu benden daha çok istiyor. Ve bunu istiyor, benim için değil ama bilmiyorum, arkadaşlarına ne kadar başarılı bir kızı olduğuyla övünebilmek için."

"İstemiyor musun?"

"Ben doktor olmak istiyorum. Tıp fakültesine gitmek istiyorum. Bunu normal şekilde yapmak istiyorum. Normal bir üniversite deneyimi yaşamak istiyorum, annemin beni kaydettirdiği bu sınırlı, aşırı odaklı şeyle değil. Bu hızlandırılmış programa dâhil olan okuldaki tek kişi ben olacağım. Bu eğlenceli bir tarif gibi geliyor mu? Yeni arkadaşlar edinmenin en iyi yolu gibi geliyor mu?"

"Daha geleneksel yolu izlemek hakkında ailenle konuştun mu? Önce normal dört yıllık lisans eğitimini tamamlayıp sonra tıp fakültesine başvurmak gibi?"

Callie güldü. "Annemle bu konuşmayı yapabilmem için mantıklı olması gerekir. O da onda hiç yok."

"Peki ya baban?"

"Sadece annem ne derse onu yapıyor. Boşandılar. Faturaları ödüyor ama hepsi bu. Onu ayda iki kez görüyorum. Ama siyasete çok meraklı ve benim doğrudan onun yansıması olduğumu ve lisede başıma bir bela gelirse onun siyasi kariyerini mahvedeceğimi çok açık bir şekilde belirtti. Ben sorun çıkaran biri değilim, bu onun için şans. Ama aynı zamanda iyi görünmem için parlamamı istiyor. Kızı Dünya'yı doktor olarak kurtarma yolunda olan, yükselen bir siyasi güç merkezi. Kimse benim için heyecanlanmıyor, sadece potansiyel başarımın onlar için neler yapabileceğiyle ilgililer."

Blake ona doğru eğildi. Callie tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. İçinde kelekler uçuşuyordu.

"Bu büyük bir olay, Callie. Çok büyük bir fırsat, ama senin için doğru olduğundan emin olmalısın."

Callie ona doğru döndü ve sanki araba ikiye bölünmüş gibiydi. Yüz yüzelerdi, daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Ayın parıltısı yüzünün yarısını aydınlatıyordu ve bir anda sınıftaki tüm erkeklerden daha olgun görünüyordu, ama onlardan yaşça çok da büyük değildi.

Daha fazla düşünmeden ona doğru eğildi. Bir anlık tereddütten sonra, mesafeyi kapattı ve dudakları birleşti. Önce yumuşak bir şekilde sonra Blake geri çekilmeden önce daha agresif bir şekilde öpüştüler.

"Vay canına," dedi Blake sürücü koltuğuna geri oturarak. "Dur."

"Ne oldu?"

"Şey, bakalım. Olan şu, öğrencilerimden birisin. Ayrıca oyuncularımdan birisin ve ben senin koçunum ve eminim ki reşit değilsin."

"Birkaç hafta içinde on sekiz olacağım. Ve sen tam anlamıyla üniversiteden yeni mezun oldun. Daha yirmi iki yaşındasın."

Blake başını salladı, hâlâ nefesini tutuyordu. "Yirmi bir. Eylül'de yirmi iki olacağım."

"Yani," diye devam etti Callie, "Aramızda dört yaş bile yok. Sen yirmi beş yaşında olsaydın ve ben yirmi bir olsaydım, bu büyük bir olay olur muydu?"

"Ben yirmi beş yaşında değilim ve sen kesinlikle yirmi bir yaşında değilsin. Ve kanun kanundur."

"Kanun umurumda değil." dedi Callie, orta konsolu geçebilmek için emniyet kemerini çözerken.

Tekrar öptü ve KOÇUN bir an direndiğini hissetti. Ama ısrarcıydı ve çok geçmeden ellerinin uyluklarını kavradığını ve onu konsolun üzerinden kucağına çekerken kot şortunun yukarı doğru kaydığını hissetti.

Callie yolcu koltuğunda oturuyordu. Saat gece 10'a yaklaşıyordu ve tekrar Blake ile birlikte olmak için gizlice dışarı çıkmıştı. Son zamanlarda birlikte daha fazla zaman geçiriyorlardı ve Blake dikkatli olmaları gerektiği konusunda ONU uyarmıştı.

"On sekizime girdiğimde ne olacak?" dedi Callie. "O zaman yine gizlice mi dolaşacağız?"

"Evet." dedi Blake. "Belki üniversiteye gittiğinde ve artık sporcularımdan biri olmadığında daha az dikkatli olabiliriz."

"Ağustos ayında yasal olarak yetişkin olacağım."

"Yasanın gözünde evet. Ama yine de kötü görünüyor. Ve okul kesinlikle bunun hakkında hiçbir şey bilmemeli."

Blake benzin istasyonuna girdi ve pompalardan uzağa güvenlik kameralarının görüş alanının dışına park etti.

"Yirmili yaşlarımda bile hala birlikteyse? Hala gizlice mi dolaşacağız?"

"Böyle değil. Ama o noktada oturup ailenle konuşmamız gerekecek."

"Ha!" dedi Callie. "Seni görmek için ailemden izin isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Şimdi olmaz, hayır. Ama ikimiz de biraz daha büyüdüğümüzde ve sen evden ayrılıp okulda olduğunda, seninle ailen arasında çok şey değişebilir. Söylemek istediğim tek şey bu. Ama şimdilik, sen son sınıfta ve ben sonbaharda yeni öğretmenliğe başladığım bu dönemdeyken, her şeyi sessiz tutmalıyız. Gerçekten, gerçekten sessiz. Anladın mı?"

Callie karanlığın içinden ona baktı. "Evet, anladım."

"Hiçbir arkadaşınla konuşmadın, değil mi?"

"Bizim hakkımızda mı? Tanrım hayır. Çıldırırlardı. Ve kesinlikle hiçbiri bu konuda sessiz kalmazdı."

"Lindsay'le bile, değil mi?"

"Neden Lindsay hakkında soru soruyorsun?"

"Çünkü siz ikiniz yakın arkadaşsınız."

"Ona hiçbir şey söylemedim ve söylemeyi de planlamıyorum."

Blake başını salladı.

"O zaman bana tekrar anlat. Bu benzin istasyonunda ne yapıyoruz?" diye sordu Callie.

"Ön ödemeli bir cep telefonuna ihtiyacım var."

"Neden ihtiyacın var?"

"Artık telefonumu arayamazsın. Ya da mesaj atamazsın. Konuşabilmek için ön ödemeli bir telefona ihtiyacımız var. Kimse onu takip edemez."

"Takip mi?"

"Ailen açıp da telefonuna bakarsa..."

"Benim annem babam hiç telefonuma bakmaz."

"Ama ya bakarlarsa. Numaram senin arama listende olmamalı, Callie. Okulun öğrencilerin öğretmenlere doğrudan mesaj atmasına karşı katı bir politikası var. Ön ödemeli bir telefon alırsak, birinin öğreneceği endişesi olmadan birbirimize mesaj atabiliriz. Mesaj dizilerimizi silmek için o uygulamayı kullanmaya devam et."

"Paranoyaklaşıyorsun."

Blake ona para uzattı.

"Telefonlar kasada olacak. Bir Samsung al. En fazla dakika onlarda var. Ve nakit öde."

Callie parayı aldı ve ona baktı.

"Bana güven." dedi Blake. "Şimdilik en güvenli yol bu."

"Bütün bu gizlice buluşma, görüşme işinden nefret ediyorum."

"Sonsuza kadar sürmeyecek. Ama şimdilik, bunu böyle yapmak zorundayız."

Blake eğilip Callie arabadan inip benzin istasyonunun karanlık otoparkında yürümeden önce onu öptü.

KISIM IV

Rest

Bölüm 27

Boscobel, Wisconsin Çarşamba, 23 Temmuz 2025

FRANCIS BERNARD, CALLIE JONES'UN ADINI AĞZINA aldığından beri, Ethan soruşturmaya tamamen dâhil olmuştu. Bir hafta önce acil serviste altı gün boyunca on iki saatlik vardiyalarda çalışarak neredeyse kendini öldürüyordu. Ancak bu ona iki hafta izin kazandırmıştı ve bunu iki hafta tatille de birleştirmişti. Artık acil servisteki sorumluluklarından uzakta bir ay boş vakti vardı ve her anını Callie Jones davasına ayırmayı planlıyordu.

Geçtiğimiz hafta, hastanedeki uzun ve yorucu vardiyalarından sonra, Ethan boş zamanını Callie Jones davasına dalarak ve dosyanın her ayrıntısını inceleyerek geçirdi. Mark Jones ile buluştu ve adamla uzunca bir görüşme yaptı, bu da Callie'nin babasının 2015 yazındaki işlevsiz Jones ailesinin resmini çizmesine olanak sağladı. Callie'nin en iyi arkadaşı Lindsay Larkin ile tanıştı, o da Callie'nin kaybolduğu yaz boyunca yaşadığı sıkıntılar hakkında detayları anlattı. Callie'nin üvey babası Damien Laramie'ye gitti, adamın deyimiyle Callie'nin "o yazki bencilliği" karısının kendi hayatına son vermesiyle sonuçlandığı için hala öfkeli ve küskündü. Keşfedilmesi gereken çok şey vardı.

Ethan bir fincan kahve koydu ve mutfak masasına oturdu. Önünde Callie Jones dosyası vardı. Sayfalarının köşeleri kıvrılmış ve yırtılmıştı, en az beş santim kalınlığındaydı, birinin, muhtemelen Pete Kramer, dosyayı birkaç kez karıştırdığı belliydi. Ethan ön kapağı açtığında Callie'nin bir fotoğrafını gördü. Kestane rengi saçlar, bal rengi gözler ve buğday rengi ten. Dişleri beyaz ve düzgündü ve kızın gülümsemesinde Ethan'ın da açıkça fark

edebildiği şekilde herkesi sarhoş edici bir yan vardı. İnanılmaz derecede genç ve masum görünüyordu. Kayıp kızın resmine bakmak, Ethan'ın yıllar önce bu meslektan uzaklaşmasına neden olan uzun süredir gömülü umutsuzluk ve çaresizlik duygularını harekete geçirdi. Sayfayı çevirdi ve kısa biyografisini okudu.

Callie Jones on yedi yaşındaydı ve lise son sınıfa başlamak üzereydi, ancak Cincinnati Üniversitesi'ne tam burslu, atletik ve akademik bursla erken kabul almıştı. Tıp fakültesinde doğrudan sekiz yıllık zorlu programa başlarken Bearcats için de voleybol oynamaya hazırlanıyordu. Ülke çapında bu tür programlardan yalnızca birkaç tane mevcuttu ve bunlardan birine de Callie Jones seçilmişti. Hatta üniversitede başarılı olmaya devam ederse Callie'nin kadınlar Olimpiyat voleybol takımında bir yer kapacağından bile bahsediliyordu.

Güzel, atletik ve zeki, diye düşündü Ethan. Dünyayı fethetmek üzereydi, ta ki ortadan kaybolana kadar.

Ethan sayfayı çevirdi. Callie, takım arkadaşları tarafından en son 18 Temmuz 2015 Cumartesi günü The Crest'te görülmüştü. Bu ada, Okoboji Gölü'nün ortasında geceleri parti ve gündüzleri de aktiviteleriyle ünlü bir adaydı.

Ethan dosyayı okurken, bu tür işlerden çok uzakta olduğunu ve davaya anlamlı bir şey sunamayacağını söyleyen fısıltıları görmezden geldi. Düşünceler, zihninin onu koruma, hayatını uçurumdan aşağı atmasını engelleme yoluydu. Bu, SSD ile tekrar ilişkiye girerse tam olarak olacak şeydi. Ancak Ethan, içten içe başka seçeneği olmadığını biliyordu. Pete Kramer'ın ölmeden önceki yalvarışı konuşmayı başlatmıştı. Valinin iki yüz bin dolarlık öğrenci kredisini silme vaadi ilgisini canlı tutmuştu. Ancak son hamle en son beklediği yerden gelmişti. Francis Bernard'ın Callie'nin davası hakkında nasıl bir şey bildiğini ve adamın bunu kendi önüne neden koyduğunu anlamakta zorlanıyordu. Ancak kesinlikle öğrenecekti.

Ethan dosyayı kapattı ve Callie'nin kaybolmasından önceki hafta içinde bilinen etkileşimlerinin oluşturduğu zaman çizelgesini çıkardı; çizelge, Callie'nin kaybolduğu gece ailesinin

teknesini The Crest'e sürmesiyle sonuçlanıyordu. Ethan, o gece Callie'nin ayak izlerini takip etmek için The Crest'te buluşmak üzere yaklaşan hafta sonu için Lindsay Larkin ile ikinci bir görüşme ayarlamıştı.

Bu noktaya kadar, yaptığı ön soruşturma ona Callie Jones'un o yaz dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığını söylüyordu. Basıkıcı bir anne, yeni üvey baba, kayıp bir baba ve tıp fakültesi programına kabul edildiği haberi, kaygı, hayal kırıklığı ve sıkıntıdan oluşan mükemmel bir fırtına çıkarmıştı. Ethan, kızın hayatının ayrıntılarını bir araya getirirken aklından bir düşünce geçti. *Callie Jones kaçmış mıydı?*

Zihninin karanlık köşelerinden gelen fısıltılar daha da yükseldi ve ona bu soruyu ve oluşmakta olan yüzlerce soruyu yanıtlamak için yardıma ihtiyacı olacağını söyledi. Açıklanamayacak bir şekilde, bu yardım en az sormak istediği kişide bulunuyordu.

Dosyayı topladı ve kapıya yöneldi.

"Oturun," dedi gardiyan.

Dört saat içinde, SSD'nin yardımı ve Valinin ofisinin etkisiyle Ethan, Boscobel'deki Wisconsin Güvenli Program Tesisine doğaçlama bir ziyaret ayarlamayı başarmıştı. Ziyaret kabineye oturdu ve bir dakika sonra camın diğer tarafındaki kapı açıldı ve elleri önünde kelepçeli bir şekilde Francis Bernard belirdi. Ayak bileklerindeki zincirler onu kontrollü bir şekilde ayaklarını sürüyerek hareket etmeye zorluyordu. Babasının katili 4 numaralı kulübeye baktı ve Ethan'ı gördü. Yüzünde kurnaz bir sırıtış belirdi. Apaçık bir şey değildi. Sadece dudaklarının köşelerinde nazik bir bükülme vardı. Yine de, Ethan'ın bu kadar çabuk geri dönmesinden dolayı adamın duyduğu sevinci fark etmemek imkânsızdı.

Ethan'ın yıllar boyunca yaptığı ziyaretlerin tek bir amacı vardı: Francis'e yalvarışlarının boşuna olduğunu ve hayatında bir daha asla özgür bir gün göremeyeceğini hatırlatmak. Ethan son birkaç yıldır bu cephede zafer kazanmış olmasına rağmen, adam her zaman kendini beğenmiş bir sevinç ifadesi takınıyordu. Sanki Francis, Ethan'ın bilmediği bir şeyi biliyormuş gibiydi.

Francis, Ethan'ın karşısına oturdu ve kelepçeli ellerini telefona doğru kaldırdı, ahizeyi kancadan aldı ve Ethan'ın camın kendi tarafında yaptığı gibi kulağına götürdü. Francis'in gülümsemesi büyüdü.

"Çok hızlısın."

"Callie Jones hakkında bir şeyler bildiğini söylemiştin. Neydi o?"

Francis'in yüzündeki sevinçli ifade, yerini sahte bir hayal kırıklığına bıraktı. "Konu bu mu? Baban hakkında konuşmayacak mıyız?"

"Callie Jones hakkında ne biliyorsun?"

"Ah," dedi Francis, alnı sanki kafası karışmış gibi kırıyordu. "Çok şey biliyorum."

"Saçmalık."

Francis tekrar gülümsedi. "Oyun mu oynayacağız, Ethan?"

Ethan sessiz kaldı.

"Hiçbir şey bilmediğimi düşünseydin, burada olmazdın. İnaniyorsun... hayır, aslında, *bir şeyler* bildiğime *eminsin*. Ve büyük çocuklar seni emeklilikten geri çağırdıklarından beri, bir şeyleri başarmak için baskı altındasın. Bu yüzden, bulabileceğini düşündüğün her yerde bilgi arıyorsun. Hatta Callie Jones hakkında *bana* soru sormak için Boscobel'e kadar gelip kendini utandırıyor sun. Gerçekten çok üzücü. O kadar kaybolmuşsun ki, babanın katiline yol tarifi sormak zorundasın."

Francis, sanki kamera varmış gibi tavana baktı.

"*İddiaya göre* katil tabi, dinleyen herkese hatırlatmış olayım."

"Evet," dedi Ethan başını sallayarak. "Ben de öyle düşünmüş tüm. Hiçbir şey bilmiyorsun. O kadar yalnızsın ki, birinin gelip seni görmesini sağlamak için her şeyi söylersin. Seni sonsuza dek burada tutacağına söz veren bana bile. *Bu* üzücü."

"Tolkien'in şu sözünü duymuşsundur: 'Gezginlerin hepsi kaybolmuş değildir,' değil mi?" dedi Francis, sanki Ethan tek kelime etmemiş gibi ayağa kalkarak. "Ama bu sözün söylenmeyen kısmı, doğal varsayım ve gerçek olan, kaybolanların hepsinin kesinlikle dolaşıyor olduğudur. Ve sen gecenin karanlığında nerede

olduğunu bilmeyen bir köpek yavrusu kadar kayıpsın, Ethan. Bu yüzden sana yardım edeceğim. Karanlıkta dolaşmayı bırakmana yardım edeceğim. Sana bir yön vereceğim. Hayatında bir yön ister misin, Ethan?”

Ethan saniyeler geçerken hiçbir şey söylemedi.

“Seni yalvartmayacağım. Bu benim işim değil. Hazır mısın?”

Ethan gözünü kırpmadan camdan baktı.

“Milwaukee’deki Menomonee Vadisi’ne, eski, terk edilmiş hayvan pazarlarına git. Bakımsız görünen bir depo bulacaksın. Dokuz numara, Ethan. Dikkatli dinliyor musun? Menomonee Vadisi’ndeki dokuz numaralı depo. Duvarlardan birinin tepesinde senin için bir zarf var. Git, Ethan. Orada ne varsa bul. İşini yap, Bay Yüzde Yüz. Sonra geri gel ve biraz daha konuşalım.”

Francis gülümsedi, telefonu kapattı ve ziyaret kulübesinden ayrıldı.

@ayisigikitap

Bölüm 28

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 23 Temmuz 2025

ETHAN HAPİSHANEDEN ÇIKAR ÇIKMAZ OTOPARKTAN koşarak Jeep Wrangler'ına gitti. Bir kalem ve kâğıt bulana kadar eli konsolda gezindi ve üzerine *Depo 9, Menomonee Vadisi* yazdı. Milwaukee'ye doğru doğuya yöneldi. İki buçuk saat boyunca Francis Bernard'ın sesi kulaklarında cınladı.

Gezginlerin hepsi kaybolmuş değildir, ancak kaybolanların hepsi kesinlikle dolaşıyordur.

Gözlerini kırptırdı ve Francis'in sesini susturmaya çalıştı, ancak yine de kafasında yankılanıyordu.

Bu yüzden sana yardım edeceğim, Ethan. Karanlıkta dolaşmayı bırakmana yardım edeceğim. Sana bir yön vereceğim. Hayatında bir yön ister misin, Ethan?

Ethan, Francis Bernard'ın Callie Jones hakkında nasıl bir şey bildiğini merak etti. Adam, Callie 2015'te kaybolmadan önce yıllardır hapisteydi. Ethan, Francis'in onu, maksimum güvenli bir hapishanenin sınırlarından bile olsa, onun üzerinde bir miktar kontrole sahip olduğunu göstermek için çılgın bir kaz avına gönderiyor olabileceğini düşündü.

Orada bir zarf var, Ethan. İşini yap, Bay Yüzde Yüz.

Ethan, Milwaukee'nin dış mahallelerine ulaştı ve sonra şehrin içinde yolu buldu. Menomonee Vadisi, Milwaukee'nin kalbinde yer alıyordu ve mezbaha bölgesi için sığırların barındırıldığı eski hayvan barınaklarından oluşuyordu. Uzun süredir terk edilmişlerdi ve onlarca yıl boyunca bakımsız kalmışlardı. Şimdi çoğunlukla yenilenmiş olan vadide, çoğu insan için hala girilemez bölgeler olan zorlu noktalar vardı.

Güneş batıyordu ve uzun gölgeler yolların üzerinden geçiyordu. Ethan bir dizi yük treni rayını geçti ve çukurlarla dolu harap bir yola sağa döndü. Sis akşamın sıcağında kaybolmadan önce rögar kapaklarından sızıyordu. Depolara geldiğinde yavaşladı. Her bina yukarı doğru açılan büyük bir bölme kapısından oluşuyordu. Her bölmenin yanında bir numara ile boyanmış bir kapı vardı. Numaraların çoğu soluk ve okunaksızdı, ancak Ethan kapılardan birindeki 3 numarasını açıkça seçebiliyordu. 9 numaraya gelene kadar birkaç deponun önünden geçti.

Uzakta American Family Field Stadyumu'nun ışıklarını gördü. Brewers yine iç sahadaydı ve hem sıcağı hem de Chicago Cubs'ı savuşturuyordu. Beyzbol sahasındaki mücadele, Francis Bernard'ın onu gönderdiği terk edilmiş depoların ürkütücü ortamından bir galaksi uzaktaydı. 9 numaralı deponun yanına çekti ve terk edilmiş vadiye baktı. Wrangler'dan inmeden önce torpido gözünü açtı ve Beretta 92FS tabancasını aldı. SSD onu resmen silahlandırmamıştı, ancak Ethan ruhsatlı bir silah sahibiydi ve silahsız olarak evinden nadiren uzaklaşıyordu. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Depoya yürüdü, kapıyı açtı ve camdan içeri baktı. Bina, içinde bulunduğu vadi kadar terk edilmişti. Beretta'yı kontrol ederek merminin yuvasında olduğundan emin oldu, sonra kapı kolunu çevirip iterek açtı. Kapı gıcırdadı ve binadan bir sıcaklık dalgası yükseldi. Güneş batarken bile, dışarıdaki sıcaklık neredeyse otuz beş derecedeydi. Güneşin deponun metal çatısına vurduğu uzun bir yaz gününün sonunda, Ethan binanın içindeki sıcaklığın 50 dereceye yakın olduğunu tahmin etti.

Silahını doğrulttu ve kapıdan içeri girdi. İnce bir ter tabakası yüzünü kapladı ve çürüyen çöp kokusu burun deliklerine saldırdı. Batmakta olan güneş, deponun her duvarının tepesinde bulunan karanlık pencerelerden içeriye yumuşak bir aydınlık sağlıyordu. Boş olduğundan emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attı ve sonra cep telefonunun el fenerini açarak deponun çevresinde yürüdü. Kuzeydoğu köşesine geldiğinde yukarı baktı ve gölgelerde bir şey gördü, duvardan dışarı doğru çıkıntı yapan bir şekil.

Daha iyi görebilmek için el fenerini kullandı. Üç metre yukarıda, koli bandıyla sarılmış bir manila zarf duruyordu.

“Orospu çocuğu.” diye fısıldadı Ethan kendi kendine, zihninin Francis Bernard’ın bu zarfı nasıl bildiğini veya orada ne kadar zamandır durduğunu sadece bir an düşünmesine izin vererek.

Etrafına bakındı ve kenara çekilmiş eski bir kasa buldu. Üzerine bastı ve dengesini sağladı, sonra uzanıp zarfı aldı ve onu tutan banttan kurtardı. El fenerini duvarın geri kalanına tuttu ve başka hiçbir şey görmeyince kasadan atlayıp dışarı koştu.

Bunaltıcı depoda ter içinde kalmıştı. Dışarının otuz beş derecelik sıcaklığı onu serinletmeye yetmemişti. Wrangler'a bindi ve zarfı açmadan önce klimayı açtı. Zarfı ters çevirdi. İçinde tek bir eşya vardı ve o da yolcu koltuğuna döküldü.

90'lar tarzı, ön ödemeli bir Samsung cep telefonuydu.

Bölüm 29

Cherryview, Wisconsin Perşembe, 24 Temmuz 2025

ETHAN, EVİNİN KÜÇÜK OFİSİNDEKİ MASADA OTURUYORDU. Masanın üstü Callie Jones davası evraklarıyla doluydu. Menominee Vadisi'ndeki 9 numaralı depoya yaptığı ziyaretten bu yana Ethan, kızın kaybolduğu yaz yaptığı sayfalarca aramadan oluşan orijinal soruşturmadaki Callie'nin cep telefonu kayıtlarına odaklanmıştı.

Callie'nin telefonu, teknesinin iskeleye sabitlenmiş halde bulunduğu Okoboji Gölü'ndeki North Point İskelesi'nden kurtarılmıştı. Callie, kaybolduğu gece bir partiye katılmak için ailesinin teknesini The Crest'e götürmüştü ve The Crest'ten ayrıldıktan sonra kimse onu görmemişti. Tekne, pazar sabahı North Point İskelesi'nde, Callie'nin telefonu ve kızın kanıyla birlikte iskelenin ucunda bulunmuştu. Pete Kramer ve ekibi, yıllar önce zahmetli bir iş yaparak Callie'nin telefonunu derinlemesine araştırmış ve gelen ve giden neredeyse her aramayı ve kısa mesajı titizlikle belirlemişti. O yazdan kalma, kimliği belirlenemeyen ve bir kullanıcıya kaydedilemeyen tek bir numara vardı. Bu numara, hiç bulunamamış ön ödemeli, tek kullanımlık bir telefona bağlanmıştı.

Pete Kramer ve ekibi, o telefonun seri numarasını bulmak için çaba sarf etmiş ve ardından marka ve modeli belirlemek için barkodu bulmuştu; Cherryview'daki bir benzin istasyonundan satın alınmış bir Samsung tek kullanımlık telefon. Pete, telefonun satın alındığı tarihi belirlemek için Wisconsin Adalet Bakanlığı veri bankasını ve SSD adli teknisyenlerini kullanmış ve ardından satın alma gününde benzin istasyonundan güvenlik kamerası

görüntülerini çıkarmıştı. Grenli video, Callie Jones'un kasaya yürüdüğünü ve telefonun ödemesini nakit parayla yaptığını gösteriyordu. Callie'nin telefonla yaptığı şey ve telefonu kime verdiği, Pete Kramer'in orijinal soruşturmasında bariz bir boşluktu. Ancak şimdi, on yıl sonra, Ethan evinde oturmuş, Callie'nin satın aldığı ve seri numarasıyla doğrulanan Samsung telefona bakıyordu. Ve bunu ona Francis Bernard yönlendirmişti.

Ethan, Callie'nin telefonundan yapılan aramaları kaydeden sayfaları karıştırırken, neredeyse hepsinin Cherryview'daki bir kuleyi pinglediğini gördü. Bir tahminde bulunarak, Callie'nin Cherryview, Wisconsin'in yirmi mil yarıçapındaki bir kuleyi pingleyen her aramasını veya mesajını kaydetmeye karar verdi. 1 Ocak 2015'te başlayıp 18 Temmuz 2015'te sona eren yıl boyunca (Callie Jones'un görüldüğü son gün) Ethan, Cherryview yarıçapının dışında otuz ping buldu. Önüne temiz bir sayfa kâğıt çekti ve hücre kulelerinin bulunduğu şehirleri listeledi. Hepsi Wisconsin'daydı ve birçoğu Madison ile Milwaukee arasındaydı. Bir küme, Callie'nin kız kardeşi ve babasıyla temmuz başında yaptığı bir balık tutma gezisiyle açıklanıyordu. Ethan listeyi incelerken yalnızca birinin Chicago'dan geldiğini fark etti. 16 Temmuz 2015 Perşembe günü saat 10:00'da yapılmıştı. Kaybolmasından iki gün önce. Callie'nin aradığı numara ön ödemeli Samsung'du.

Ethan, Pete Kramer'in numarasını çevirdi. İlk çalışta açtı.

"Hey, Callie Jones'un telefon kayıtlarını inceliyordum ve sanırım bir şey buldum. Callie'nin arayan kaydında görünen kimliği belirsiz numara hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Telefona oldukça dikkatli baktık." dedi Pete. "Teknisyenlerimiz iki numara arasında arama ve mesaj yapıldığını tespit edebildiler: Callie'ninki ve yedek telefon."

"Metin mesajlarının hiçbir dökümünü göremiyorum."

"Bunun nedeni onları asla kurtaramamamız. Adamlarım Callie'nin şifreli bir mesajlaşma uygulaması kullandığına ve gönderdikten sonra mesaj dizilerini sildiğine inanıyor. Mesaj dizilerinin izlerini buldular ama başka bir şey yoktu. Çıkmaz bir sokaktı. Neden? Bir şey mi buldun?"

"Belki. Callie'nin telefonundan yedek numaraya 16 Temmuz'da Chicago'daki bir hücre kulesine ping atan tek bir arama görüyorum."

"Evet, bunu da gördük." dedi Pete, olayı ezbere okuyarak. "Arama Callie'nin telefonundan yedek telefona yapılmıştı ama hiçbir yere gitmedi. Yedek telefon fiyaskoydu, onu hiç bulamadık."

Ethan, SSD'nin on yıl önce yerini tespit edemediği ön ödeme-
li telefonun artık masasının üzerinde durduğundan bahsetmeye
hazır değildi. Daha çok eski ortağına nasıl bulduğunu açıklama-
ya hazır olmadığı için. Ancak Ethan, Callie Jones'un kaybolma-
sından iki gün önce Chicago'da ne yaptığını merak ediyordu.

"Kızın telefonu," dedi Ethan. "Hala delil olarak saklanıyor
mu?"

"Eminim öyledir."

"Onu elime alma şansım var mı?"

"E, bir şey mi buldun?"

"Emin değilim ama öğrenmek için telefona ihtiyacım var."

Bölüm 30

Cherryview, Wisconsin Cuma, 25 Temmuz 2025

ERTESİ GÜN, ETHAN OKOBOJİ GÖLÜ'NDEKİ BÜYÜK evin önüne geldi ve arabayı garaj yoluna park etti. Önceden aramamıştı. Sırt çantasını omzuna asarak devasa bir Fransız ahşap kapının yer aldığı ön girişe yürüdü ve zili çaldı. Kimse cevap vermeyince tekrar çaldı. Uzaktaki bir yerden gelen tanımlanamayan bir ses duymadan önce bir dakika daha geçti. Ön verandadan geri çekildi ve dinledi. Açıklanamayacak şekilde rahatsız edici, sürekli bir ileri geri şakırtıydı. Evin etrafındaki taş döşeli yürüyüş yolunu takip etti. Evin arkasına doğru ilerledikçe şakırtı her adımda daha da yükseldi.

Yasemin çalılarının gölgesinden çıktığında, Okoboji Gölü görüş alanına girdi. Gürültünün kaynağı da belirginleşti. Christian Malone ve diğer üç kişi, göle bakan yeni dökülmüş bir kort gibi görünen bir yerde pickleball oynuyorlardı. Dört oyuncu büyüleyici bir şekilde birbirlerine yakın durup wiffle diye adlandırılan sarı bir topu ağın üzerinden ileri geri vuruyorlardı. Topa çarpan raketlerden gelen ses yüksekti ve Ethan komşuların şikâyet edip etmediğini merak etti. Ancak Christian Malone'un malikânesinin etrafını yeterince dönümlük bir alan çevreliyordu ve tahtaya çivi çakma sesi bitişikteki evlere ulaşmadan önce rahatlıkla dağılıyor olmalıydı.

Ethan, Christian topu servis ederken korta yaklaştı, geri dönüşü bekledi ve ardından Christian topu ortancalara gönderen ve oyunu bitiren bir üstten voleyeye kadar ileri geri vuruşlardan oluşan yeni bir ralliye başladı. Oyuncular, Christian dönüp Ethan'ı

görünce gülümsemeden önce raketlerini ağın üzerinden vurdu-
lar.

“En sevdiğim doktor evimi ziyarete gelmiş!”

Christian tutuklanmış gibi ellerini kaldırdı.

“Endişelenme, Doktor. Su içiyorum, yemin ederim.”

Kortun kenarına koştu ve kocaman bir yudum almak için termosuna uzandı.

Ethan güldü.

“Su tüketimini kontrol etmeye gelmedim. En sevdiğim emekli teknoloji uzmanından yardım almam gerekiyor.”

Christian, hepsi yetmişli yaşlarda veya daha büyük görünen pickleball arkadaşlarına baktı ve Ethan’ı işaret etti. “Bu, birkaç hafta önce böbrek taşı için bana yardım eden doktor.”

“Pek bir şey yapmadım. Ben ona fazla bir şey yapamadan zaten düşürmüştü.”

“Ah,” dedi Christian, “iyi bir doktorun işareti alçakgönüllülüktür. Ameliyathaneden kıl payı kurtulmama yardım ettiği için minnettarlığımı bile dile getiremiyorum.” Christian arkadaşlarına döndü. “Yarın aynı saatte?”

Herkes kabul etti ve araba yoluna doğru yöneldi. Arkadaşları gittikten sonra Christian, Ethan’a döndü.

“Böbrek taşı olayını abarttığım için özür dilerim. Onlara ameliyat olmama ramak kaldığını söyledim. O adamlarla Pickleball oynamak gerçekten acımasızca. Elde edebileceğim her türlü avantaja ihtiyacım var. Eğer bir rahatsızlıktan kurtulduğumu düşünürlerse, bana karşı nazik davranırlar.”

“O adamların hepsi yetmişlerinde ve senin iki katın yaşında gibi görünüyorlardı.”

“Pickleball’da yaşın bir önemi yoktur. Fırsat bulurlarsa beni doğrayıp çiğ olarak servis ederler. Birkaç haftadır hasta kartını oynadım ama sanırım oyun bitti.”

“Seni ifşa ettiğim için üzgünüm.”

Christian suyunu bitirdi ve elini salladı. “Endişelenme. Böbrek taşı muhabbeti birkaç oyun kazanmama yardımcı oldu. Peki, seni buraya getiren ne?”

“Üzerinde çalıştığım bir şey için yardıma ihtiyacım var.”

“İçeri gel.”

Ethan, Christian’ın peşinden içeri girdi ve sırt çantasını omzundan çıkarıp mutfak taburesine koydu. Çantayı açtı ve plastik bir delil torbası çıkardı. İçinde Pete Kramer’ın gösterdiği yerden aldığı Callie Jones’un cep telefonu vardı. On yıldır kimse ona dokunmamıştı.

“Burada ne var?” dedi Christian, daha iyi görebilmek için yaklaşarak. “Bu bir delil torbası mı?”

“Öyle.”

Christian sağ kaşını kaldırdı.

“Uzun hikâye.”

“İyi dinleyiciyimdir.”

Ethan başını salladı, Christian’ın yardımını istiyorsa anlatması gerektiğini biliyordu.

“Seninle çok ortak noktamız var.”

“Öyle mi?”

“Önceki hayatını geride bırakıp farklı bir şey için yaşadığın yer ve işinden ayrılmışsın. Silikon Vadisi’nden ayrılıp Wisconsin’de sakın bir hayata başlamışsın. Ben de aynısını yaptım.”

“Teknoloji dünyasını bıraktım çünkü kalırsam beni öldürecekti.”

Ethan başını salladı. “Eskiden dedektiftim ve aynı sebepten o dünyayı terk ettim.”

Ethan, Christian’ın çenesini hafifçe kaldırdığını gördü, anlıyordu ama daha fazlasını istiyordu.

“Wisconsin Suç Soruşturma Departmanında özel ajandım.”

Christian tüm bu dinlediklerini düşünürken başını eğdi.

“Doktor olmak için kolluk kuvvetlerini mi bıraktın?”

“Evet. Çünkü kalırsam bu beni öldürürdü. Çocuk suçlarını araştırıyordum ve gençlere karşı çok fazla şiddet gördüm. Aklımdan çıkaramadığım şeyler. Yapabildiğim en iyi şey, suç işleyen insanları avlamak ve onları adalete teslim etmektir. Bir süre sonra, bu çok tatmin edici olmaktan çıktı çünkü o küçük zaferan ardından çocuklar hâlâ ölü olarak kalmaya devam ediyordu. Bu

yüzden bıraktım, tıp fakültesine gittim ve şimdi insanlara ölmeden önce yardım etmeye çalışıyorum.”

Christian dudaklarını büzdü. “Peki, plastik bir delil torbasına kapatılmış bir telefonla ne yapıyorsun?”

“Eski bir arkadaşıma iyilik yapıyorum. On yıl önce, eski ortağım çözülememiş bir kayıp kişi davasında çalışmıştı. Cevaplar bulmak için son bir çaba olarak, kendisi ve vali benden davaya bir göz atmamı ve bir şey bulup bulamayacağımı görmemi istediler.”

“Peki, sen buldun mu?”

“Umarım bunu bana sen söyleyebilirsin.” Ethan delil torbasını işaret etti. “2015’te, Callie Jones adında bir kız tam burada Cherryview, Wisconsin’de kayboldu. En son The Crest’ten ayrılırken görüldü.” Ethan, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden gölü işaret etti. “Araştırmacılar, ertesi sabah North Point İşkelesi’nde cep telefonunu ve teknesini, kan damlalarıyla birlikte buldular. Bu kızın telefonu.”

Christian parmak uçlarını birleştirdi ve esnetti, becerilerinin kullanılacağını açıkça tahmin ediyordu.

“Ne istiyorsun?”

“SSD’deki ajanlar telefonda bir arama yaptı, ön ödemeli bir cep telefonuna kayıtlı gelen ve giden aramalar buldu. Bu ipucu Callie Jones’un anonim kalmak isteyen biriyle iletişim halinde olduğunu ima etmek dışında hiçbir yere gitmedi.”

“Şüpheli görünüyor.”

“Öyle. Ve birkaç konuda yardımına ihtiyacım var. Öncelikle, Callie bir sürü arama yapmış ve bu ön ödemeli numaraya bir dizi kısa mesaj göndermiş. SSD’deki teknik elemanlar, metin dizilerinin ayak izlerini görüp bunların var olduğunu anlayabilmişler, ancak gerçek metinleri asla kurtaramamışlar.”

“Muhtemelen dizileri silmiştir. Telefonun derinliklerine inersen onları bulabilirim. İkinci sorun nedir?”

“Dün gece biraz araştırma yaptım ve kaybolmasından önceki altı ay içinde gelen aramaların nereden yapıldığını araştırdım. Chicago’daki bir cep telefonu kulesine mesaj gönderen bir arama

dışında göze çarpan hiçbir şey yoktu. Kaybolmasından iki gün önce aramayı yapmış ve o aramayı yaptığında Chicago'da tam olarak nerede olduğunu bulmanın bir yolu olup olmadığını bilmek istiyorum."

Christian gözlerini kısıtı ve soruyu sindirmek için bir an durdu. Adam açıkça kendi alanındaaydı.

"SIM kartı elime almam gerekecek."

"Bunu yapabiliriz. Sadece eldiven takman gerekiyor."

Christian telefonu işaret etti. "Bunu al ve ofisime gel."

Ethan, Callie Jones'un cep telefonunun bulunduğu delil torbasını aldı ve Christian'ı birinci kattan takip ederek uzun bir koridorun sonuna doğru ilerledi. Christian kapıyı açtığında birkaç bilgisayar monitörü, ayakta duran bir masa ve duvara monte edilmiş seksen beş inçlik bir televizyonla dolu büyük bir oda ortaya çıktı. Christian odaya girer girmez her monitör aynı anda hayata döndü.

Christian omuz silkti. "Çocuğu Silikon Vadisi'nden çıkarabilirsin ama Silikon Vadisi'ni çocuktan çıkaramazsın." Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı. "Şu telefona bir bakalım."

Bölüm 31

Chicago, Illinois Cumartesi, 26 Temmuz 2025

ETHAN, CHRISTIAN MALONE'U ZİYARET ETTİKTEN SONRAKI gün Cherryview'den Chicago'ya doğru yola çıktı. GPS izleme yazılımını kullanarak ve telefon sinyalinin gönderdiği hücre kulelerini belirleyerek Christian, Callie Jones'un Perşembe, 16 Temmuz 2015'te cep telefonundan arama yaptığı muhtemel konumunu üçgenleştirmişti. Christian, emin olamayacağı konusunda bir uyarıda bulundu ancak Ethan'a, aramanın Chicago'nun Wicker Park semtindeki West Division Caddesi ile North Milwaukee Bulvarı köşesinden geldiği konusunda pek şüphesi olmadığı izlenimini verdi. Özellikle, 1152 North Milwaukee Bulvarı'ndan.

Ethan kavşağa geldiğinde kırmızı ışıktaki durarak her köşedeki işletmeyi incelemeye başladı. Güneybatı köşesinde bir Polonya şarküteri, caddenin karşısında bir temizlikçi ve yan tarafta bir veteriner kliniği vardı. Işık yeşile döndü ve Ethan kavşağa girdi. Milwaukee Caddesi'ne doğru ilerledi, Christian'ın verdiği adrese geldi ve sağında bir Planlı Ebeveynlik Kliniği gördü.

Bir blok ötede yan sokakta bir park yeri buldu ve Wrangler'ını kaldırıma çekti. Kliniğe geri yürüdü ve içeri girdi. Resepsiyonun arkasındaki kadın Ethan içeri girdiğinde şaşkın bir ifade takındı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Ethan SSD rozetini çıkarıp kadına gösterdi.

"Adım Ethan Hall. Wisconsin Suç Soruşturma Departmanında ajanım. Birkaç yıl öncesine ait kayıp kişi vakasıyla ilgili birkaç soru sormam gerekiyor, böylece kurbanın bu kliniği ziyaret edip etmediğini öğrenebilirim."

Kadın, Ethan'ın sorularına cevap vermeye hazır görünmüyordu.

“Muhtemelen amirimle görüşmeniz gerekiyor.”

“Bu harika olurdu.”

Bir an sonra arkadan bir kadın çıktı.

“Merhaba. Ben Cheryl Stowe.”

Ethan da kendisini tanıttı. “Size yardım etmekten mutluluk duyarım.” dedi Cheryl. “Ancak kliniği ziyaret eden hastalar HIP-PA düzenlemeleri tarafından korunuyor, bu yüzden aradığınız kişinin kliniği ziyaret edip etmediğini söyleyemem.”

Ethan başını salladı. “Anlaşıldı. İlgilendiğim kızın adı Callie Jones. 2015 yılında Madison yakınlarındaki küçük bir kasabada kayboldu. Kızın 16 Temmuz 2015 Perşembe günü saat 10:00’da, kaybolmasından iki gün önce bu konumda olduğunu gösteren güvenilir sayılabilecek bir adli cep telefonu kanıtım var. Wisconsin’de yaşayan on yedi yaşında bir kızın Chicago’daki bu binanın dışında durmasının tek nedeninin bu kliniği ziyaret etmek olduğunu düşünüyorum. Belki de hamile olduğu ve kürtaj yaptırmak istediği içindir. Beni buraya getiren adli kanıt, bir yargıcın kayıtlarınıza bakmama izin veren bir emir çıkartması için yeterince güçlü.”

Ethan arama emrini gösterdi ancak bir önceki gece saat 20:00’de emri çıkaran yargıcın Vali Mark Jones’un yakın bir arkadaşı olduğundan bahsetmedi.

Gözetmen güçlkle yutkundu ve başını salladı. “Elbette. Size ihtiyacınız olan her şeyi gösterebilirim. Sadece bir telefon görüşmesi yapıp patronuma iletmem gerekiyor.”

“Elbette.”

Otuz dakika sonra Ethan, Cheryl Stowe’un ofisinde, bilgisayarın başında oturuyordu.

“Şu anda kliniği gözetmen olarak ben yönetiyorum.” dedi Cheryl. “Ama 2015’te bir kabul hemşiresiydim. Dijital kayıtlarımız 2008’e kadar gidiyor, bu yüzden elektronik tıbbi kayıt sistemi aracılığıyla Temmuz 2015’ten itibaren aradığınız şeye erişebiliyoruz. Bu kız kliniğe geldiyse, bir dakika içinde öğrenebiliriz.”

Adının Callie Jones olduğunu söylemişsiniz?" diye sordu Cheryl yazarken. "Doğum tarihini biliyor musunuz?"

"7 Ağustos 1997."

Cheryl yazmayı bitirdi ve başını salladı.

"Callie Jones'un bizi ziyaret ettiğine dair bir kayıt yok. Callie tam adı mı?"

"Evet," dedi Ethan, sesinde ağır bir hayal kırıklığı vardı.

"Bu kız kayıp mı oldu?"

Ethan başını salladı "Bu kliniğin dışında bir arama yaptıktan iki gün sonra ortadan kayboldu."

"Ve kliniğimizi ziyaret ettiğinden emin misin?"

"Hayır. Ama buradan yüz elli mil uzaktaki küçük bir Wisconsin kasabasından on yedi yaşında bir kızın bu binanın köşesinde dururken bir arama yaptığını *biliyorum*. İki gün sonra ortadan kayboldu. Tahminimce hamileydi ve kürtaj yaptırmak için Chicago'ya geldi. Ve hamileliği doğrudan kaybolmasıyla ilgili olabilir."

"Kliniğimize gelen hastaların çoğu gerçek isimlerini kullanmıyor. Birçok kadın, özellikle gençler, ebeveynlerinin bunu öğrenmesinden korkuyor. Bu yüzden takma adlar kullanıyorlar. Aradığınız bu kız da bunu yapmış olabilir."

"Yani Callie Chicago'ya gidebilir, takma ad kullanabilir ve ebeveynleri dâhil olmadan kürtaj yaptırabilir miydi?"

"Evet." dedi Cheryl. "Illinois'de kürtaj yaptırmak için ebeveyn izni yasal olarak gerekli değildir. Ancak, bu kız on sekiz yaşından büyük olarak tanımlanan bir reşit değilse, o zamanlar Wisconsin'de kürtaj yaptırmak için ebeveyn iznine ihtiyacı olurdu."

"Ama burada değil mi?"

Cheryl başını iki yana salladı. "Burada, Illinois'de değil, hayır."

Ethan'ın inşa ettiği bulmacanın ilk parçaları hizalanmaya başladı. Callie Jones hamileydi ve ailesinin haberdar edilmeyeceği bu kliniğe kürtaj yaptırmak için gelmişti. Politikacı babası ve baskıcı annesinin öğrenmemesi için ta Chicago'ya kadar gelmişti. Sonra, muhtemelen tam bu binadan, nakit olarak satın aldığı ön ödemeli cep telefonunu aramıştı. Şu anda Ethan'ın evinde duran

telefon. Francis Bernard'ın onu bir şekilde yönlendirdiği telefon,
"2015'te hemşire olarak çalıştığınızı söylediniz?"

"Evet efendim. Yaklaşık yirmi yıldır buradayım. 2015'te baş hemşireydim."

"Başhemşire olarak rolünüz neydi?"

"Başhemşire aynı zamanda Anne Ayı olarak da adlandırılır. Buraya gelen kadınların çoğu, kürtağın toplumdaki kötü imajı ve damgalanma endişesiyle kararlarıyla mücadele ediyor. Kadınlara, özellikle de genç olanlara, bu süreçte yardımcı olurdum."

Ethan sırt çantasını omzundan indirdi ve çantayı açtı. İçinden bir klasör çıkarıp açtı, sonra masanın üzerinden Callie'nin bir fotoğrafını kaydardı.

"Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama bu kızı daha önce hiç gördünüz mü?"

Cheryl fotoğrafı daha da yakınlaştırdı ve elini yavaşça göğsüne koydu.

"Aman Tanrım. Bu o."

Bölüm 32

Chicago, Illinois Cumartesi, 26 Temmuz 2025

“BU KIZI TANIYORUM.” DEDİ CHERYL, CALLIE’NİN fotoğrafını kaldırarak. “Kliniğimize geldi. Yıllar önceydi ama onu hatırlıyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Ethan.

“Çünkü...” Cheryl gözyaşlarını bastırdı. “Bana teşekkür etmek için geri geldi.”

“Ne için teşekkür etmek?”

Cheryl derin bir nefes aldı ve fotoğrafa baktı. “Bu kız içeri girdi ve açıkça dağılmış bir haldeydi. Bana ailesinin hamile olduğunu veya kürtaj yaptıracağını bilmesini istemediğini söyledi. Kararından korktuğunu ve emin olmadığını görebiliyordum.”

“Kürtaj yaptıрма kararından mı?”

“Evet. Bana bir tür yıldız sporcu olduğunu söyledi.”

“Voleybol.”

Cheryl başını salladı. “Evet, bu kadar. Ve üniversite ve tıp fakültesi için yeni burs almıştı. Seçkin bir sekiz yıllık program. Ve tüm bunlar yüzünden omuzlarında ağır bir yük taşıyordu.”

“Dinle, Cheryl, söylediğin her şeye inanıyorum çünkü bu Callie Jones’un durumuyla uyuyor. Ama bunların hepsini on yıl sonra nasıl bu kadar net hatırlayabiliyorsun?”

“Bana söylediği bir şey yüzünden. Bir alıntıydı ve asla unuttum. Dedi ki: ‘Hayatın trajedisi insanın kaybetmesi değil, neredeyse kazanmasıdır.’”

Ethan, Lindsay Larkin ile olan konuşmasını hatırladı. Lindsay Larkin de aynı alıntıdan bahsetmişti ve Callie ile birlikte birinci

sınıfta eyalet şampiyonluğunu kaybettikten sonra motivasyon için bunu kullandıklarını söylemişti.

“Aklımda kalmış.” dedi Cheryl. “Bunu hiç unutmadım. Ve bana anlatmaya çalıştığı şeyi yanlış yorumladım. Hamileliğinin, çok çalışarak elde ettiği her şeyi kaybetmesine neden olacağını ima ettiğini düşündüm, burs, tıp fakültesine gitme şansı, ailesinin statüsü, arkadaşları, hepsi. Ama kastettiği bu değildi. Taşıdığı bebeğin, hayattan gerçekten istediği şeyi kazanma şansı olduğunu kastetmişti. Ve bunu elde etmeye çok yakındı, ama kaybetmek üzereydi.”

“Kürtaj yaptıracağı için mi kaybetmek üzereydi?”

“Evet. Bunu bana açıkladıktan sonra ona beklemesini söyledim. İnsanlar burada yaptığımız tek şeyin kürtajı teşvik etmek olduğunu düşünüyor, ama bu doğru değil. Biz ihtiyacı olan kadınlara yardım ediyoruz. Ve bu kız çaresizce yardıma ihtiyaç duyuyordu. Ona kürtaj için beklemesini ve düşünmesini söyledim. Babasıyla konuşmasını.”

“Ve öyle mi yaptı?”

“Evet. Düşünmeye karar verdi ve gitti. Ama ertesi gün geri geldi. Onu tekrar gördüğümde, bunu yapmaya karar verdiğini düşündüm. Ama geri gelmesinin sebebi bu değildi. Bana işleri yoluna koymasında yardımcı olduğum için teşekkür etmek için geri dönmüştü. Bebeği doğuracağını söyledi ve sadece tavırlarından, bir önceki gün tanıştığım zamankinden farklı bir insan olduğunu anlayabiliyordum. Daha mutlu. Daha memnun. Bana kocaman sarıldı ve hepsi bu. Gitti ve onu bir daha hiç görmedim. Ta ki şimdiye kadar.” dedi Cheryl, Callie Jones’un fotoğrafına bakarak. “Ama bu kızı asla unutmadım. Bir şekilde, benim hayatımı değiştirdiği kadar benim de onun hayatını değiştirdiğini söyledi.”

Ethan, bu açıklama üzerine elini saçlarından geçirdi. “Bana az önce söylediğin her şeyi açıklayan resmi bir ifade vermeyi kabul eder misin?”

Cheryl fotoğraftan başını kaldırdı. “O, iyi mi?”

Ethan başını iki yana salladı.

“On yıldır kayıp. Ama bana az önce anlattıkların, başına ne geldiğini anlamama yardımcı olabilir.”

“Elimden geldiğince yardım edeceğim.”

Ethan, Cheryl Stowe’un iletişim bilgilerini aldı ve klinikten çıktı. On yıldır çözülemeyen bir davada ilk kez yeni bir bilgi ortaya çıkmıştı. Ve bu Francis Bernard’dan kaynaklanmıştı.

Bölüm 33

Madison'ın Kuzeyinde Bir Yer Cumartesi, 26 Temmuz 2025

ARABANIN KAPISININ ÇARPILDIĞINI DUYDU. MASKE-
li kadının kapı aralığından yiyecek vermeye gelmesinin üzerin-
den iki gün geçmişti. Odanın diğer tarafına koştu ve içeri bak-
mak için aralığı kaldırdı. Üst kattaki ön kapının açıldığını duydu
ve ardından bodrum merdivenlerinden aşağı inen ayak seslerini
duydu. Kadın merdivenlerden belirdiğinde, yüzünde siyah bir
başlık olduğunu gördü. Kadının kapıya doğru hızla ilerlediğini
görünce, kapağı bıraktı ve kapak gürültüyle kapandı.

Bir an sonra aralık açıldı ve bir çift kelepçe içeri girip yere düştü.

“Kelepçeleri al ve odanın diğer tarafına git.” dedi kadın.

Kadının sözleri kısa ve sertti. Aksanı mı vardı?

“Şimdi!” dedi kadın, onu bir korku dalgasıyla ve korkunç bir
şeyin olmak üzere olduğu hissiyle doldurarak.

Yerden gümüş kelepçeleri aldı ve odanın diğer tarafına koştu.
Kadın aralığı kaldırdı ve açıklıktan konuştu.

“Banyo kapısını kapat.”

Talimat verildiği gibi yaptı.

“Şimdi kendini kapı koluna kelepçele.”

Kelepçelere ve sonra tekrar kapı yuvasına baktı.

“Kendini kapıya kelepçele yoksa bu iş çok çirkinleşecek, çok
hızlı, hadi!” Kadının sesi son birkaç kelimedede bir oktav yükseldi.

Zihnini çalışmaya, seçeneklerini düşünmeye zorladı. Sadece
iki seçenek vardı: söyleneni yap ve bu kadın odaya girerse savaş-
ma yeteneğinden isteyerek vazgeçmenin sonuçlarına katlan; ya
da, reddet ve ne olacağını gör.

Kadın aralıktan tekrar konuştu, bu sefer sesi yavaş ve sakindi.

“Kendini kapıya kelepçele yoksa bayılmana neden olacak kimyasalları odaya püskürtürüm. Bunu yapmanın zor yolu bu ama yapmaya hazırım.”

Kapı deliğinden bir tür hortum geçtiğini gördü. Gözlerinden yaşlar yanağından aşağıya süzüldü.

“Tamam.” diye bağırdı, kelepçeleri alıp bir ucunu sol bileğine, diğer ucunu da banyo kapı koluna bağladı.

Hortum kayboldu ve kadın delikten baktı.

“Göster bana.” dedi kadın. “Kolunu çek.”

Kapıya sıkıca bağlandığını kanıtlamak için kelepçeleri çekti.

Delik kapandı ve anahtarlar şangırdadı. Sonra, oraya geldiğinden beri ilk kez kapı açıldı. Kadın odaya girdi. Uzun boylu ve sıskaydı.

“Lütfen. Bana zarar verme.”

Kadının ona bir şey fırlatmasıyla tepkisel olarak gözlerini kapatıp irkildi. Bir pat sesi duyduğunda gözlerini açtı ve önünde bir gazete gördü. *Milwaukee Journal Sentinel*’in bir kopyasıydı. Ön sayfayı inceledi ve bugünün tarihini gördü.

“Gazeteyi önünde tut.” dedi kadın.

Odaya girdiğinden beri, büyük güneş gözlükleri kadının gözlerini, siyah baş örtüsü ise yüzünü gizliyordu.

“Yukarı tut.” dedi kadın.

Eğilip gazeteyi yerden aldı.

“Göğsünün önünde.” dedi kadın. “Tam çenenin altında.”

Gazeteyi kaldırdı ve o anda kadının da telefonunu kaldırdığını gördü. Flaş retinasını ağarttı ve kadının odadan çıkıp gitmeden önce ona doğru başka bir şey fırlattığını zar zor gördü. Kapı çarparak kapandı ve anahtarlar tekrar şangırdadı. Bir an sonra merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydu ve yukarıdaki ana girişin sürgüsü yerine oturdu.

Gözlerindeki kamaşma kaybolduğunda ve görüşü geri geldiğinde, kadının ona ne fırlattığını görmek için ayaklarına baktı. Kelepçelerin anahtarıydı.

Bölüm 34

Cherryview, Wisconsin Cumartesi, 26 Temmuz 2025

ETHAN İKİ FİNCAN KAHVE KOYDU VE MADDIE İLE mutfak masasına oturdu. Ellerini saçlarında gezdirdi.

“Hamile miymiş?” diye sordu Maddie.

“Planlı Ebeveynlik’deki hemşireye göre evet. Kürtaj yaptırmak için Chicago’ya gitmiş ama sonra vazgeçmiş.”

“Yani bebeği doğurmaya karar veren on yedi yaşında hamile bir kız var. Bu davayı soruşturan ben olsaydım, bu fikri beğenmeyen insanların listesi uzun olurdu.”

Ethan, Maddie’yi soruşturmanın son haftasında dâhil etmişti.

“Çocuğun babasını da kapsayabilir. Belki de ergenlik çağında çocuk istemeyen bir sınıf arkadaşı. Callie’nin annesini de kapsayabilir, ancak bu kulağa korkunç geliyor. Kızı için mükemmel bir hayat istiyordu, kızının ileride dünyaca ünlü bir cerrah olması gerekiyordu. On yedi yaşında çocuk sahibi olmak bu plana uymuyor. Babası da dâhil. Bugün vali ama o zamanlar yükselen bir politikacıydı. Kayıp bir genç kız, potansiyel seçmenlerde hamile bir genç kızdan daha fazla sempati uyandırır. Ve kızın üvey babasına ciddi bir şekilde bakardım. Aralarında kötü bir şey olmadığından emin olurdum.”

Ethan kaşlarını kaldırdı. “Bunlar biraz sert suçlamalar, Dedektif Jacobson.”

“Sana sadece davayı ben ele alsaydım buna nasıl yaklaşacağımı söylüyorum.”

“Hepsi mantıklı açılar. Callie’nin annesinin kaybolmayla bir ilgisi varsa, bunu asla bilemeyeceğiz. Callie’nin kaybolmasından bir yıl sonra intihar etti.”

“Belki de suçluluk duygusu onu ele geçirmiştir.”

Ethan bunu düşünürken gözlerini kıstı. "Mümkün."

"Peki ya babası?"

"Siyasi kariyerini kurtarma argümanı geçerli, ancak bu Callie'nin hamile olduğunu bildiğini varsayıyor. Keşfettiğim her şey bilmediğini gösteriyor. Ayrıca, cezasız kurtulduysa neden on yıl sonra davayı yeniden açsın ki?"

"Evet," diye kabul etti Maddie. "Oldukça riskli, özellikle de kimse davayı yeniden incelemesi için ona baskı yapmıyorken."

"Üvey baba oldukça çirkin bir düşünce. Bu konuya nasıl yaklaşacağımı düşünmem gerekecek."

"Bu durumda geriye Callie'nin bebeğinin babası kalıyor." dedi Maddie. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ancak Callie ile ön ödemeli Samsung'u kullanarak iletişim kurduğuna inanmak zorundayım."

"Telefon için adli tıpla mı çalışıyorsun?"

Ethan başını iki yana salladı. "Resmi olarak değil, ancak üzerinde çalışan bir arkadaşım var."

"Pete'e telefondan bahsetmedin mi? Ya da Vali Jones'a?"

"Henüz değil."

"Senden yardım istediler, Ethan. O zamanlar kimsenin bulamadığı bir şeyi buldun, kız hamileymiş. Ve Callie'nin aradığı ve mesaj attığı ön ödemeli telefonu buldun, ki bu muhtemelen doğmamış çocuğunun babasına aitti. Tüm bunları bilmek isterlerdi."

"Evet. Ayrıca Francis Bernard'ın beni ilk başta ön ödemeli telefona nasıl yönlendirdiğini de bilmek isteyeceklerdir. Bunu nasıl açıklayacağımı henüz bilmiyorum."

"O zaman geri dön ve ona sor."

Ethan başını salladı ve Francis ile tekrar konuşma düşüncesiyle bir anlığına gözlerini kapattı.

"Bugün Lindsay Larkin ile buluşacağım, Callie'nin kayb olduğu geceden öncesindeki ayak izlerini takip etmeye çalışacağım."

"Peki ya Francis?"

"Yarın onu görmek için ziyaretçi listesine adımı yazdırdım."

Ethan, Boscobel'e dönmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Francis'in ondan ne istediğini ve adamın Callie Jones hakkında başka neler bildiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Bölüm 35

Cherryview, Wisconsin Cumartesi, 26 Temmuz 2025

ETHAN, SSD'YE AİT VE MADISON POLİS TEŞKİLATINDA bulunan devriye filosunun bir parçası olan Metal Shark 32 Defiant'a bindi. Döndü ve iskeleden tekneye çıkan Lindsay Larkin'e elini uzattı. Pete Kramer'e de yardım etmek için uzandı ancak Pete Ethan'ın elini itti.

"Ben lanet olası bir sakat değilim." dedi Pete.

Ethan itiraz etmedi veya Pete'in aslında sakat tanımının tam karşılığı olduğunu söylemedi. Bunun yerine, Pete yakın zamanda kullanmaya başladığı bastonu tekneye fırlattığında geri çekildi. Pete yardım almadan kabine inmeyi başardı, sertçe de olsa kazasız belasız bir şekilde koltuğa yerleşti. Madison Polis Teşkilatından bir memur motoru çalıştırdı ve North Point İskelesi'nden uzaklaştı.

Nem yoğundu ve öğleden sonraki sıcaklık 38 derece civarındaydı. Ethan pantolon ve kısa kollu bir gömlek, Lindsay ise ipek bir atlet ve kot pantolon giymişti. Pete tekneye oturduğunda ter içinde spor ceketini çıkarmıştı. Defiant hızlandığında, hepsi esintiye memnuniyetle karşıladı.

"Gölün ortasında bir ada var." dedi Pete motorun uğultusu arasında. "Oraya The Crest diyorlar. Eskiden orada bir bar ve restoran vardı, ama 2017'de kapandı. Callie kaybolduğu gece oradaymış. Bildiğim kadarıyla, onun hayatta görüldüğü son yer burası."

"Sen orada mıydın?" diye sordu Ethan, Lindsay'e. "O gece The Crest'te miydin?"

"Evet, hepimiz oradaydık. Tüm arkadaşlarımız ve voleybol takımının çoğu."

“Ve Callie’yi gördün mü?”

Lindsay başını salladı. “Evet, ailesinin teknesiyle The Crest’e gitmiştik. Bütün gece onunlaydım, ta ki o gidene kadar.”

Defiant, Okoboji Gölü’nü yararken sola doğru yattı. Pruvadan gelen su taneleri Ethan’ın yüzüne sıçradı ve anlık da olsa sığağa mola verdirdi. Motorlar yavaşlayana ve The Crest görüş alanına girene kadar on beş dakika boyunca gölün üzerinde kaydılar. The Crest, Okoboji Gölü’nün yüzeyinde, sadece birkaç yüz metre genişliğinde küçük bir kara parçasıydı. Daha iyi günler görmüş uzun bir iskele, artritli bir parmak gibi karadan uzanıyordu. Kaptan Defiant’ı iskelenin yanına yönlendirdi ve Ethan pruvayı bağladı.

“Eskiden,” dedi Pete, “burası popüler bir restoran ve bardı. Göldeki tek yer.”

Ethan gölün karşısına baktı. Kıyı şeridi her iki yönde de evlerle doluydu.

“Ve Callie gölde mi yaşıyordu?”

“Evet,” dedi Lindsay. “Harmony Koyu’nda büyük bir evleri vardı.” Lindsay, Callie’nin eskiden yaşadığı yeri işaret etti.

Ethan, Harmony Koyu’nun aynı zamanda Christian Malone’un malikânesinin bulunduğu yer olduğunu hatırladı. Teknoloji uzmanının Callie’nin SIM kartından silinen mesaj dizilerini çekmede herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak etti. Francis Bernard ve pazar sabahı planlanan ziyaret de düşüncelerindeydi ancak Ethan dikkatini dağıtan şeyleri gözünü kırıştırarak uzaklaştırdı. Bir zamanlar yaşamını sürdürmek için uyguladığı eski mantrasını hatırladı. *Bir seferde bir şey, Ethan.*

Hep birlikte tekneden inip iskeleden birkaç metre ötede duran bakımsız bir binaya doğru yöneldiler.

Ethan, “Burasının altın madeni olduğunu düşünürdüm.” dedi. “Evlerle dolu göl kenarındaki tek restoran.”

“Öyleydi,” dedi Lindsay. “Lisedeyken çok popülerdi ama Callie ortadan kaybolduktan sonra insanlar gelmeyi bıraktı. Kötü hisler ve başına gelenlerle ilgili söylentiler sakinleri uzak tuttu.”

“O gece ne yapıyordunuz?” diye sordu Ethan.

"Kum kortta voleybol oynuyorduk. Hadi gelin, size göstereyim."

Voleybol kortları görüş alanına girene kadar eski restoranın etrafında dolaştılar, şimdi sadece yabancı otlarla kaplı dikdörtgenler ve ağların asılı olduğu çıplak direkler vardı.

"Bu voleybol kortları eskiden büyük bir ilgi odağıydı." dedi Lindsay. "Her zaman doluydu. Ve insanlar Callie ve benim oynadığımızı gördüklerinde... biliyorsunuz, birçok insan bizi izlemekten hoşlanıyordu."

Ethan, turnuvalarda voleybol takımının starı olan ve ayrıca The Crest'e gidip plaj voleybolu maçlarında büyük bir hayran kitlesi çeken güzel, sarışın, on yedi yaşında bir kızı ve hemen ardından orta yaşlı adamların Callie Jones'u tribünlerden izlediğini ve gizli hayranlıktan doğmuş olabilecek kötü niyetleri hayal etti.

"İkinizin... sanırım onlara hayran diyebilirim? Öyle takıntılı hayran diyebileceğiniz biri var mıydı?"

Lindsay omuz silkti. "Belki, ama bildiğimiz kadarıyla yoktu. Cherryview, genel olarak, bizim hayran kitemizdi."

Ethan cebinden bir not defteri çıkardı. Bu yeniydi. Bir not aldı.

"Yani o gece voleybol oynadınız mı?"

"Hayır. Aslında oynamamız gerekiyordu. Futbol takımından iki adam bize meydan okumuştı. Bu her zaman olan bir şeydi. Adamlar her zaman bizimle oynamak istiyorlardı çünkü bizi ikiye iki oyunda asla yenemezlerdi. Oynayacağımız haberi yayılmıştı, bu yüzden insanlar restorandan çıkıp izlemek için sahanın etrafında toplanmaya başladılar. Önümüzdeki maçın bitmesini bekliyorduk. Ama o gece hiç oynamadık."

"Neden?"

Lindsay omuz silkti. "Callie bir mesaj aldı ve gitmek zorunda kaldı."

"Ona kim mesaj attı?"

"Annesi. Callie eve gitmesi gerektiğini söyledi."

"Saat kaçtaydı?"

"Saat dokuz. Gitti ve onu en son o zaman gördüm."

“En son o zaman görüldü.” dedi Pete. “Ve mesaj annesinden değildi. Telefon kayıtları mesajın ön ödemeli Samsung’dan geldiğini gösteriyor.”

Ethan yabani otlarla dolu voleybol sahasına doğru yürüdüğünde ayakları kalan azıcık kuma battı. Etrafına baktı ve Callie Jones’un on yıl önce tam o noktada durduğunu hayal etti.

[@ayisigikitap](#)

2015 Yazı

Cherryview, Wisconsin

Cumartesi, 18 Temmuz 2015

CALLIE PLAJ VOLEYBOLU SAHASININ KENARINDA DURUP oyunun nasıl gittiğini anlamaya çalıştı. Restoranın müşterileri, oyunculardan biri smaç vurarak puan kazandığında tezahürat yaptılar. Callie, onların puan için değil, oyunu sonuca yaklaştırdığı için tezahürat ettiklerini biliyordu. Ve mevcut oyun sona erdiğinde, Callie ve Lindsay sahaya çıkıp boş konuşan iki futbolcuya meydan okuyacaklardı. Callie ve Lindsay, The Crest'teki kum voleybolunda hiç yenilmemişlerdi ve her futbolcu zaferlerini sonlandıran kişi olmak istiyordu.

Kalabalık her dakika artıyordu ama Callie'nin aklı başka yerdeydi. The Crest'e sadece arkadaşlarını yatıştırmak için gitmişti, cumartesi gecesini dışarı çıkmak istemediğini söylediğinde ona dünyalar kadar laf sokan arkadaşlarını. Bu gece başka bir yerde olmak istiyordu. Telefonuna baktı ve Blake'ten bir mesaj gelmesini bekledi. Sabah antrenmandan beri ona ulaşmaya çalışıyordu ama o gün attığı tüm mesajlar ve aramalar cevapsız kalmıştı. Sonunda telefonu bir mesajla titredi.

Ne oldu?

Callie hemen geri yazdı.

Seni görmem gerek.

Neredesin?

The Crest.

İyi misin?

Bebek hakkında seninle konuşmam gerek.

Geri yanıt hemen gelmeyince bir an için duraklama oldu. Callie ona söylemek için acil bir ihtiyaç hissetti. Mesaj yazmak yerine onu aramak

istiyordu ama The Crest çok gürültülüydü ve birinin duymasından korkuyordu. Kimsenin ona dikkat etmediğinden emin olmak için etrafına baktı.

Devam edeceğim.

Bu seferki cevap anında geldi.

Yapmadın mı?

Hayır. SENDEN bu bebeği istiyorum. Seninle bir hayata başlamak istiyorum. Bu gece seni görmem gerek.

Ailenin teknesi sende mi?

Evet.

North Point İskelesi'nde buluşalım. İskelede bekliyor olacağım.

Seni seviyorum, Blake.

Ben de seni seviyorum.

Callie bir an daha telefonuna baktı. Hayatı değişmek üzereydi ve geçen yılın ağırlığının omuzlarından kalktığını hissetti. Gelecek olan her şeye hazırdı. Derin bir nefes aldı ve yüzünde bir gülümseme belirirken yanağından gözyaşını sildi. Parmağını metnin üzerinde kaydırarak mesajı telefonundan sildi. Blake ile birlikte kullandıkları şifreli mesajlaşma uygulaması, silinen mesajların sonsuza dek yok olacağını vaat ediyordu. Uygulama Blake'in fikriydi. Blake, telefonunda iletişimlerinin izlerini bırakmaması konusunda onu her zaman uyarmıştı.

Kum sahadan döndü, teknesine koşmaya hazırdı.

"O kimdi?"

Callie telefonundan başını kaldırdı. Lindsay arkasında duruyordu.

"Ah, şey, annem." dedi Callie. "Beni eve çağırıyor."

Lindsay gözlerini kıstı ve suratını ekşiltti. "Cumartesi günü saat dokuzda."

"Her zamanki gibi kalabalık birikmiş durumda." diye Billy Joel'in Piano Man Şarkısını mırıldanmaya başladı Callie, Lindsay'in dikkatini dağıtmaya çalışarak. Zorla gülümsedi. "Yanımda yaşlı bir adam oturuyor..." burnunu kırıştırdı. "Hayır?"

"Sıradaki maç bizim."

"Oynayamam, Linds. Annem yine bir şeye takılmış durumda."

"Annen neden bu kadar keyif kaçırıcı?"

"Annemin yaptığı her şeyin mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Muhtemelen bir şey yüzünden sinir krizi geçiriyordur. Tekneyle eve gideceğim. Bir saat sonra dönerim. Sonra o adamlarla oynar ve kıçlarına tekme basarız."

"İyi olduğundan emin misin?"

Callie yanağından aşağı bir damla gözyaşı daha aktığını hissetti. Hemen sildi. "Evet. Her şey yolunda. Sonra görüşürüz."

Callie teknesine doğru koştu.

Bölüm 36

Cherryview, Wisconsin Cumartesi, 26 Temmuz 2025

32 DEFIANT' A GERİ TIRMANDILAR VE THE CREST'TEN uzaklaştılar. Ethan not almaya devam etti ve Callie'nin kaybolduğu gecenin zaman çizelgesine eklemeler yaptı.

"Callie'nin The Crest'ten ayrıldığında saat dokuz olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu Ethan, teknenin motorlarının uğultusu arasında Lindsay'e.

"Evet. Saati hatırlıyorum çünkü cumartesi günü saat dokuzda ayrılacağını söylediğimde bir 'Piano Man' şakası yaptı."

"Her zamanki gibi kalabalık birikmiş durumda." dedi Pete.

"Evet." Lindsay başını salladı. "Aynen öyle."

"Ve Callie'nin kız kardeşi 9:15 civarında eve uğradığını söyledi." diye ekledi Pete. "Tekneye dönmeden önce bir kazak almış."

Ethan, dava dosyasında Jaycee Jones'un o yaz Callie'nin gece geç saatlerde gizlice dışarı çıktığında birkaç kez onun yerine geçtiğinden bahsettiğini okumuştı. Jaycee, Callie'nin kiminle buluştuğunu bilmiyordu, sadece Callie'nin annesi nerede olduğunu sorarsa onun yerine geçmesini istediğini biliyordu.

"İşte orada," dedi Lindsay, sağa doğru işaret ederek. "Bu Callie'nin eski evi."

Polis memuru Defiant'ı kenara çekti ve kıyıya doğru yöneldi. İskeleğe yaklaşırken motorları kapattı. Ethan saatine baktı.

"Bu, Callie'nin The Crest'ten dokuzda ayrılıp doğruca eve gittiği anlamına geliyor. Buraya gelmemiz on beş dakika sürdü. Callie'nin kız kardeşi kazak almak için eve uğradığını ve heme geri çıktığını söyledi. Beş dakikalık bir dönüş, diyelim mi?"

Lindsay ve Pete kabul etti ve Ethan defterine bir not aldı ve kaptana işaret etti. "Bizi North Point İskelesi'ne geri götür."

Defiant'ın pruvası, motorlar suya girerken yükseldi. İskeleye gidişleri altı dakika sürdü.

"Tekne pazar sabah iskeleye bağlı halde bulundu." dedi Pete.

"Eğer evinden 9:20'de çıkıp doğrudan buraya geldiyse, bu onun saat 9:30'dan önce buraya geldiği anlamına gelir. Telefonu ve kanı nerede bulundu?"

Birlikte tekneden indiler ve iskeleden otoparka giden çakıl yolun bittiği yere kadar yürüdüler.

"Tam burada." dedi Pete. "Telefonu yerdeydi ve sıçramış kanlar da tam burada bulundu." Pete çakılları işaret etti.

Ethan dosyadaki suç mahalli fotoğraflarını hatırladı.

"Callie saat 9:00'da The Crest'te plaj voleybolu oynamaya hazırlanıyordu ki bir mesaj aldı. En yakın arkadaşına mesajın annesinden geldiğini söylüyor. Ama aslında ön ödemeli Samsung'dan geldiğini biliyoruz."

Ethan, North Point İskelesi'nin etrafına baktı.

"Önce eve gidip kısa bir mola veriyor ve sonra tekrar tekneyle ayrılıyor. Tekneyi daha sonra ilk gören kişi olan balıkçı, pazar sabahı, Callie'nin teknesi iskeleye bağlı olduğu ve tekne inişini engellediği için kendi teknesini suya indiremiyor."

"Doğru." dedi Pete. "Polisler tekneyi çekmek için geldi. Etiketleri kontrol ettiler ve Joneslara nezaketen bir ziyarette bulundular. Callie'nin annesi, Callie'nin önceki geceden beri eve gelmediğini fark ettiğini söyledi. Ve bu da geriye büyük, kocaman bir soru bıraktı." dedi Pete. "On yıldır cevaplamaya çalıştığım soru."

Ethan başını eğdi. "The Crest'te ona mesaj atan kimdi?"

"Bingo." dedi Pete.

Ethan, Pete'e Callie Jones'un ortadan kaybolduğunda hamile olduğunu keşfettiğini henüz söylememiştir. Ya da kürtaj yaptırmak yerine bebeği doğurmaya karar verdiğini. Ethan, Callie'nin The Crest'teyken aldığı kısa mesajın bebeğin babasından geldiğinden güçlü bir şekilde şüpheleniyordu.

Gölün karşısına baktı. Christian Malone'un malikânesi uzakta zar zor görünüyordu. Teknoloji uzmanının mesaj dizilerini kurtarmada ilerleme kaydetmesini umdu.

Bölüm 37

Boscobel, Wisconsin Pazar, 27 Temmuz 2025

ETHAN GÜVENLİKTEN GEÇTİ VE ÖNÜNDEKİ BOŞ KOL-tuğa camdan baktı. Babasının katilinden bilgi almak zorunda kalmanın verdiği hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. Yüksek bir bip sesi duyuldu. Giriş kapısının üstündeki ışık yanıp söndü, ardından kilit açılırken uzun bir vızıltı sesi duyuldu. Kapı açıldı ve Francis elleri önünde kelepçeli ve ayak bilekleri zincirli bir şekilde ziyaret alanına girdi. Adamın buz mavisi gözleri imkânsız derecede soluk teniyle uyumsuz görünüyordu.

Francis oturduğunda Ethan telefonu kaldırıp kulağına götürdü. Francis de aynısını yaptı.

“Bronzlaşmaya ihtiyacın var, Francis. Ölümcül derecede solgun görünüyorsun.”

“Bunun nedeni, eyalet yasasının mahkûmların her gün iki saat hücre dışında kalmasına izin vermelerine rağmen beni günlerce hücremde tutmaları.”

Ethan şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Boğazımın düğümlenmesini beklemiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Sadece zemin hazırlıyorum.”

“Ne için?”

“Paketimi buldun mu?”

“Evet ve telefonun orada olduğunu nasıl bildiğini öğrenmek istiyorum.”

“Yani Özel Ajan Yüzde Yüz’ün o telefon hakkında bir araştırma yaptığını varsayabilir miyim?”

Ethan başını salladı.

“Yani SSD arkadaşlarının 2015’te ilk soruşturmaları sırasında bulamadıkları ön ödemeli tek kullanımlık telefon olduğunu biliyorsun. Ve küçük Callie Jones’un sahibini birçok kez aradığını da biliyorsun.”

Ethan matematiği yapmış ve zihninde melekleri çalıştırmıştı. Francis 1993’ten beri otuz iki yıldır hapisteydi. Callie Jones 2015’te kaybolmuştu. Adamın onun kaçırılmasına doğrudan dâhil olmasının hiçbir yolu yoktu.

“Francis, Callie Jones hakkında nasıl bir şey biliyorsun?”

“Bunu zaten konuştuk.”

“Telefonun nerede olduğunu nasıl bildin?”

“Ah, Ethan,” dedi Francis dudaklarını kıvrarak. “Kızın telefonunun yerinden çok daha fazlasını biliyorum. Telefonun sahibinin kim olduğunu ve kızın bugün nerede olduğunu da biliyorum.”

Ethan kendini sakın kalmaya zorladı.

“Nasıl? Callie kaybolduğunda yirmi yıldan fazladır hapis yatıyordun.”

“Nasıl bildiğim önemli değil. Ne bildiğim önemli. Ve en önemlisi, bu bilgi karşılığında ne istediğim.”

Ethan şimdi gülümsedi. “Seninle pazarlık yapacağımı düşünecek kadar aptal değilsin, değil mi?”

Ethan, Francis’in yarı saydam irislerinin kıvrımlarını görebilecek kadar yakın bir şekilde cama doğru eğildi. Francis’in, Callie’nin kaybolmasıyla ilgili bildiği her şeyi, Ethan’ın kendisine yardımcı olabileceğine inandığı bir iyilik için kullanmaya çalışacağını tahmin ediyordu. Ancak kısa bir süre içinde Ethan, Callie Jones davasıyla ilgili yeterince yeni bilgi bulmuştu ve daha fazla zaman ve sürekli kararlılıkla gerisini kendi başına çözeceğinden emindi. Callie’nin bebeğinin babasının kim olduğu ve bu kişinin onun kaybolmasıyla bir ilgisi olup olmadığını bulacaktı. Francis elini fazla oynamıştı ve yapmak üzere olduğu her türlü istek cehenneme gidebilirdi.

“Topladığın her türlü bilgiyi,” dedi Ethan, “topladığın her türlü aşağılayıcı yoldan, kendine saklayabilirsin, Francis. Sana o

küçük, yalnız hücrende bir ömür boyu sürececek bir sözden başka hiçbir şey vermeyeceğim."

"Depoya geri dön, Ethan."

Francis, Ethan'ın bakışlarını gözünü kırpmadan tuttu.

"Kirişlerin tepesinde bir kutu var." dedi Francis, sesinde ölçülü bir aciliyet vardı. "Oraya git, Özel Ajan Hall ve seni neyin beklediğini gör. Sonra geri dön ve az önce verdiğin sözü tutup tutamayacağına bak."

Francis telefonu kapattı ve sandalyeden kalktı, gardiyan kolunu tutup onu götürüne kadar gözlerini kırpmadan Ethan'a baktı.

Bölüm 38

Milwaukee, Wisconsin Pazar, 27 Temmuz 2025

ETHAN, MILWAUKEE'NİN KALBİNDEKİ MENOMONEE Nehri Vadisi'nin terk edilmiş bölgesine girdi, geçen sefer yaptığı gibi yük raylarını geçti ve harap yolda hızla ilerleyerek Jeep Wrangler'ı çukurlardan sekerken 9 numaralı depoyu bulana kadar durmadı. Orta konsoldan bir el feneri aldı ve depo kapısına yaklaşıırken torpido gözünden Beretta'sını çıkarıp kemerine yerleştirdi. Topuzu çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Gıcırdayan menteşelerin sesi boş alanda yankılanırken kapıdan sanki sıcak hava üflüyordu ve bu da Ethan'ın yüzünde ve boynunda anında bir ter tabakası oluşmasına neden oldu.

Karanlık alana yürüdü, boş olduğundan emin olmak için el fenerini etrafa tuttu ve sonra dikkatini kirişlerin arasında yüksek bir çatı katı gördüğü güneydoğu köşesine çevirdi. Aceleyle oraya gitti, yirmi fit yukarıdaki metal iskeleye baktı. İskeleye bir merdiven bağlıydı ve yukarıdan aşağı sarkıyordu, alt basamağı Ethan'ın göz hizasındaydı. Merdivenin gücünü test etmek için çekti ve eski, sarsak şeyin doksan kiloluk vücudunu taşıyabileceğine ikna olduğunda kendini yukarı çekti ve basamakları tırmanarak tavan arasına çıktı.

Göğsü tavan arasının zemininin üzerindeyken köşede duran metal kutuyu görmek için el fenerini etrafta gezdirdi. İskeleye kadar geri kalan yolu tırmandı ve kutuya doğru süründü. Tuzak veya üstünü açmanın kendisine bedensel zarar vereceğine dair başka bir belirti olup olmadığını inceledi; Francis Bernard'ın asla aklından geçirmediği bir şeydi bu. Sonunda Ethan kapağı kaldırdı ve ışığını içeriye tuttu. Kutunun dibinde iki şey vardı.

İlki 8x10'luk bir fotoğraftı. Ethan karanlıkta gözlerini kısıtı. Fotoğrafta, bir odada duran ve bir kapıya kelepçelenmiş genç bir kadın vardı. Elinde, ön sayfasında dünün tarihi bulunan *Milwaukee Journal Sentinel*'in bir kopyası vardı.

Ethan, ikinci sandıktan çıkarmadan önce fotoğrafı bir an daha inceledi. Bu, Haziran ayının başlarında kaybolan Milwaukee'li bir kadının vakasının ayrıntılarını içeren bir makalenin gözüktüğü bir *Milwaukee Journal Sentinel* kopyasıydı. Adı Portia Vail'di. Ethan 8x10 fotoğrafa baktığında kayıp kadına baktığını biliyordu. Ve bir şekilde, maksimum güvenli bir hapis hane-deki hücre hapsinin sınırlarını aşarak, Francis Bernard'ın onun kaçırılmasından sorumlu olduğunu biliyordu.

Ethan makaleyi ayrıntıları okumak için kaldırdığında, gazete sayfalarının arasından bir dizin kartı düştü. Metal ızgaradan kayd ve aşağıdaki depo zeminine çarptı. Ethan, elinde kayıp kadının fotoğrafıyla merdivenden aşağı koştu ve son birkaç basamağı atlayarak sert bir şekilde yere düştü. İndeks kartını buldu ve sabit blok harflerle yazılmış mesajı okumak için ışığını üzerine tuttu.

Acele et, Özel Ajan Hall. Callie Jones ölmüş ve görmüş olabilir, ancak bu seferki için saat, tik tok tik tok...

KISIM V

Diğer Kız

Bölüm 39

Cherryview, Wisconsin Pazar, 27 Temmuz 2025

ETHAN MUTFAK MASASINDAKİ EŞYALARI TOPARLADI. Üzerlerinde olabilecek kanıtları korumak için hem kızın fotoğrafını hem de gazeteyi kilitli poşetlere koymuştu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve arama motoruna Portia Vail adını yazdı. İlk çıkan sonuç, tezgâhının üzerinde kilitli bir kanıt poşetinde mühürlenmiş olan *Milwaukee Journal Sentinel*'in makalesiydi. Bağlantıyı açtı ve okudu.

Milwaukee, WI, 26 Temmuz 2025

Portia Vail, nişanlısı tarafından 4 Temmuz Cuma günü kayıp olarak bildirildi. Araştırma asistanı olarak çalıştığı Wisconsin-Milwaukee Üniversitesi'ndeki işine de bir haftadır gitmiyordu. Yirmi yedi yaşındaki kadın en son 28 Haziran Cumartesi günü görüldü. Kurbanın dairesinde, çantası ve diğer kişisel eşyalarıyla birlikte bir cep telefonu bulundu ve bu da kaybolmasının bir soygunla bağlantılı olmadığını gösteriyor. Kaynaklara göre, kurbanın dairesinde zorla girildiğine dair hiçbir belirti yok.

Milwaukee Polis Teşkilatı Kayıp Kişiler Birimi davayı ele alıyor ancak Sentinel'in yorum almak için yaptığı aramalara geri dönmedi.

Bu aktif bir soruşturma. Portia Vail hakkında bilgisi olanların aşağıdaki yardım hattını aramaları rica olunur.

Ethan bakışlarını bilgisayardan Portia Vail'in bir banyo kapısına kelepçeli olduğu fotoğrafa çevirdi. Gazete makalesini ve fotoğrafı içeren kilitli poşetleri aldı ve kapıdan aceleyle çıktı. Wrangler'ına bindi ve doğuya, Milwaukee'ye doğru yöneldi. Yolda Maddie'yi aradı.

Bölüm 40

Milwaukee, Wisconsin Pazar, 27 Temmuz 2025

ETHAN, MILWAUKEE POLİS TEŞKİLATININ 2. BÖLGE karargâhının otoparkına girdi. Maddie onu beyaz taş binanın girişinde karşıladı. Diğer dedektiflerle paylaştığı ortak çalışma alanında bulunan kendi masasına gelene kadar ofiste birlikte ilerlediler.

“Portia Vail,” dedi Ethan. “Onun hakkında bir şey biliyor musun?”

Maddie başını salladı. “Evet. Kayıp. Şu anda onun davasıyla ilgilenen iki dedektifimiz var. Dört hafta geçti, hiç haber yok. Neden?”

“Tekrar Francis’i görmeye gittim. Bana bir konuda yardım etmem karşılığında Callie Jones hakkında daha fazla bilgi teklif etti.”

“Nasıl bilgiler?”

“O kadar ileri gidemedik. Ona defolup gitmesini söyledim. O zaman beni Menomonee Vadisi’ndeki depoya geri gönderdi ve bunları orada buldum.”

Ethan, kilitli poşetleri Maddie’nin masasına bıraktı. Maddie 8x10 fotoğrafın olduğu poşeti kaldırdı.

“Bu da ne?”

“Bir şekilde, o orospu çocuğu Portia Vail’in nerede tutulduğunu biliyor.”

Maddie, bir kapıya kelepçelenmiş ve tarihi göstermek için bir gazete tutan kadının fotoğrafını inceledi. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Birisi ona yardım ediyor olmalı. Pete Kramer’ı aradım ve ona her şeyi anlattım. Depoyu gözetim altına aldı. Eğer orası

Francis'in bir nevi teslimat noktasıysa ve biri onunla çalışıyorsa, bunu çok yakında öğreneceğiz. Ama şu anda Milwaukee Polis Teşkilatı'nın Portia Vail hakkında sahip olduğu her şeye ihtiyacım var."

"Bazı aramalar yapmama izin ver."

"Maddie, seni zor durumda bırakmak istemiyorum ama Francis'in bu işe nasıl dâhil olduğunu öğrenene kadar bunu gizli tutmalıyız."

Maddie başını salladı. "Anladım."

Bölüm 41

Milwaukee, Wisconsin Pazar, 27 Temmuz 2025

MADDIE KARAKOLDA BİRAZ DEDEKTİFLİK YAPTI VE Portia'nın kayıp olduğunu ilk bildiren kişi olan nişanlısının adını buldu. O ve Ethan ondan başlamaya karar verdiler. Adamın Bay View semti Clement Caddesi'ndeki evini bulduklarında öğleden sonra geç vakitlerdi ve apartmana doğru merdivenleri çıktılar. Bu Maddie'nin yetki alanıydı ve davayı yürüten dedektiflerin arkasından iş çevirerek kendini tehlikeye attığından, gizli operasyona öncülük ediyordu.

Maddie kapıyı çaldı ve bir adam açtı. Otuz yaşlarında görünüyordu.

Maddie "Nicholas Brann?" diye sordu.

"Evet?"

"Milwaukee Polis Teşkilatı'ndan Maddie Jacobson."

Yüzünün sol tarafını düşüren felç, baskı altındayken veya stresli durumlarla karşılaştığında tüm gücüyle ortaya çıkıyordu. Ve kendisinin olmayan bir davanın etrafından dolaşmak stresli durumun tam tanımıydı. Gülümsemek felçli yüz kaslarını daha belirgin hale getiriyordu, ancak ifadesiz, stoacı bir yüz ifadesi bilgi edinmeye elverişli değildi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve yumuşak bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı.

Rozetini uzattı. "Bu benim ortağım, Ethan Hall."

Ethan SSD rozetini uzattı.

"Onu buldunuz mu?"

"Henüz değil." dedi Maddie. "Size birkaç soru sormamız gerekiyor. İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette."

Bir an sonra mutfak adasının etrafındalarken Maddie sordu. "Nişanlınızın kaybolduğunu bildiren sizdiniz, doğru mu?"

"Şey, hayır. Yani, evet Portia'nın kaybolduğunu ben bildirdim, ancak o benim nişanlım değil. Portia ve ben nişanlıydık. Birkaç ay önce ayrıldık ama ilişkimize bir şans daha vermeye karar verdik. Yani teknik olarak, o gerçekten nişanlım değil. Demek istediğim buydu."

"Baştan başlar mısınız?"

"Polisle konuştum ve tüm bunlar hakkında başka bir dedektife ifade verdim."

"Biliyoruz. Ama davada yeni bir gelişme oldu ve tekrar baştan başlamanı ve bize her şeyi anlatmanı istiyoruz."

"Bir şey... buldunuz mu?"

Maddie, Ethan'a baktı. "Belki, ama durumu daha iyi anlamamız gerekiyor. O yüzden bize yardım edin. Portia ile en son ne zaman konuştunuz?"

"Cumartesi sabahı. Yirmi sekiz Haziran. Cuma gecesini burada benim evimde geçirdi."

"Bu alışılmadık bir şey miydi?"

"Eskiden değildi. Ama ilk kez...bilirsiniz, tekrar bir araya gelmeye karar verdiğimizden beri ilk kez bende kalıyordu."

"Ne kadar süre nişanlıydınız ve ne zaman ayrıldınız?"

"Birkaç ay. Ama ondan önce üç yıl çıkmıştık."

"Nişanlılığınız neden bitti?"

Nicholas başını iki yana salladı. "Aptalca şeyler. Ailesi Florida'da yaşıyor ve düğünü orada yapmak istiyordu ama benim ailem burada yaşıyor, bu yüzden sorun oldu. Sadece anlaşılmadığımız ve abartılan aptalca şeylerdi. Sonra belki de acele ettiğimizi düşündük, bu yüzden ara vermeye karar verdik."

"Ne zamandı?"

"Üç ay önce."

"Yani ikiniz son üç aydır ayrıydınız ve yeni tanışmıştınız. Cuma günü, 27 Haziran'da sizde kaldı. Ve onu en son cumartesi sabahı gördünüz?"

“Evet, kısaca. Erken ayrıldı. Vedalaştı ve hepsi bu. Hâlâ yataktaydım. Beni aramasını bekledim çünkü bilirsiniz, yaptığımız aptalca şeylerden biri. Önce kimin arayacağını görmek. Ama birkaç gün ondan haber alamayınca ben onu aradım. Ona ulaşamadım ve mesajlarıma hiç cevap vermedi. Bazen sosyal medya üzerinden iletişim de kurarız ama bütün hafta hiçbir şey paylaşmadığını da görünce ailesini aradım ve sonra 9-1-1’i aradık.”

Maddie bakış açısını değiştirdi.

“Ayrılığa geri dönelim. Başka bir kadın mı vardı?”

“Hayır, öyle bir şey değildi. Dediğim gibi, sadece aptalca şeylerdi.”

“Başka bir erkekle görüşüyor muydu?”

Nicholas derin bir nefes aldı ve verdi. “Biz birlikteyken değil.”

“Ama ayrıldıktan sonra?”

“Evet. Portia bana bir erkekle kısa bir ilişkisi olduğunu söyledi. Ara vermiştik, bu yüzden boş verdim.”

Maddie gözlerini kıstı. “Bu adamın adını biliyor musun?”

“Görüştüğü kişinin mi?”

Maddie başını salladı.

“Evet. Diğer dedektife ondan bahsettim. Adamın adı Blake Cordis.”

Bölüm 42

Beaver Dam, Wisconsin Pazartesi, 28 Temmuz 2025

ETHAN JEEP WRANGLER'INI SÜRERKEN MADDIE YOLCU koltuğunda evrakları karıştırıyordu. Portia Vail davasına resmen atanmadığı için, Blake Cordis'in çalıştığı Prescott Estates'e sivil polis arabasını götürmekten kaçındılar. Önceki gün, Portia Vail'in nişanlısıyla konuştuktan sonra Maddie karakola geri dönmüş ve Portia Vail davasıyla ilgili bulabildiği her şeyi çıkarmıştı. O ve Ethan, pazar gecesini onun evinde dosyaları tarayarak geçirdiler.

Çin yemeği ve light bira eşliğinde Ethan, Maddie'ye Portia Vail, Blake Cordis ve Callie Jones arasındaki belirsiz bağlantı hakkında bilgi verdi. Blake Cordis, Callie'nin voleybol koçuydu, ancak bunun ötesinde Ethan, adamın Francis Bernard'ın oluşturduğu bulmacaya nasıl uyduğu konusunda şaşkındı. Gece yarısı geldiğinde, dosyaları Maddie'nin karakoldan aldığı kutuya geri koydular ve cevaplara ulaşmak için en iyi şanslarının Blake Cordis'i ziyaret etmek olduğuna karar verdiler. Gece yarısına kadar sevişip düşüncelerini her ikisinin de hayatını trajik bir şekilde değiştirmiş ve kendini sonsuza dek varoluşlarına kazımış olan adamdan, Francis Bernard'dan uzaklaştırmaya çalıştılar.

Şimdi araba kullanırken, Maddie Portia Vail dosyasından çıkardığı, kızın telefonuna geçen yıl gelen ve giden her aramayı ve mesajı listeleyen kâğıt yığını okuyordu. Son üç ayda, Nisan ayından başlayarak, Blake Cordis'in numarası yüz yirmi yedi kez aranmış veya mesaj atılmıştı; bu diğer tüm numaralardan çok daha fazlaydı. Portia'nın kişi listesini incelediklerinde, Blake'in

numarasının 2 Nisan 2025'te, Nicholas Brann'ın Portia ile ayrıldığını söylemesinden hemen sonra yeni kişi olarak eklediğini fark etmişlerdi.

"Doksan günde yüz yirmi yedi arama veya mesaj," dedi Maddie, Beaver Dam'a doğru orta Wisconsin'in uzun, ıssız yollarında arabayla giderlerken. "Bu çok ateşli ve ağır bir şey."

"Öyle görünüyor."

Maddie bir sayfa çevirdi. "Tamam, bunu dinle. Portia kaybolmadan yaklaşık bir hafta önce, onunla Blake Cordis arasındaki aramalar durmuş. Çoğunlukla. Portia onu aramayı bırakmış ama Blake onu aramaya devam etmiş. Çok sayıda arama. Ve birkaç mesaj. Portia'dan geri dönüş yok."

"Bu Portia ve Nicholas'ın verdiği molanın sonu." dedi Ethan. "Blake Cordis ile tam manasıyla geçiş dönemi flörtü olarak takılıyor ve üç ay sonra Nicholas ile tekrar bir araya gelmek istediğine karar veriyor. Blake Cordis'in aramalarına ve mesajlarına cevap vermeyi bırakıyor ve 27 Haziran Cuma günü Nicholas'ın evinde, ayrılıktan beri ilk kez kalıyor. Cumartesi uyanıyor ve gidiyor. O zamandan beri onu kimse görmedi."

"Sen hariç, Francis Bernard'ın seni bir şekilde yönlendirdiği fotoğraf var."

Ethan arabayı sürerken her şeyi bir araya getirmeye çalıştı: Valinin onu kızının çözilememiş davasına ataması, Callie'nin voleybol koçu Blake Cordis ve şimdi Cordis ile bir tür ilişki içinde olan Portia Vail. Ve bunların arasında, aşırı büyümüş ve kontrol edilemeyen bir ot gibi, Francis Bernard var.

"Portia bir aydır yok," dedi Maddie. "Zamanının tükendiğini varsaymalıyız."

"Francis'in buna güvendiğini hissediyorum."

Acele et, Özel Ajan Hall. Callie Jones ölmüş ve gömülmüş olabilir, ancak bu seferki için saat, tik tok tik tok...

Bölüm 43

Beaver Dam, Wisconsin Pazartesi, 28 Temmuz 2025

PRESCOTT AİLESİ SERVETİNİ KERESTEDEN YAPMIŞTI. Aile, iç savaş'tan hemen sonra ormanlarda işleme hakkını almış ve ülke çapında kereste göndermeye başlamıştı. Prescott Kerestecilik, ailenin portföyünde hala önemli bir yere sahip olsa da artık en büyük kuruluş değildi. Bu ayrıcalık, Milwaukee'nin hemen kuzeyindeki at yarışı tesisi olan Prescott Park'a aitti. Thoroughbred yarış pisti, ülkenin en büyük at yarışı etkinliklerine ev sahipliği yapıyordu ve hatta 2000'lerin başında çok arzu edilen Yetiştiriciler Kupası'nı kazanmayı bile başarmıştı. Ailenin şu anki yöneticisi olan Jacquess Prescott, Wisconsin'deki en büyük at yetiştirme çiftliğinin de sahibiydi ve yıllar içinde üç atını Kentucky Derbisi'ne sokmuştu.

Üç nesil finansal başarı, beraberinde büyük bir gayrimenkul portföyü getirmişti. Jacques Prescott ve ailesi, Beaver Barajı yakınlarındaki on bin dönümlük arazide yaşıyordu. Bu arazide on beş bin metrekarelik ana ev, birkaç misafir evi ve otuz iki atın barındığı ahırlar vardı. Bir zamanlar Cherryview Lisesi'nde öğretmen ve kız voleybol takımının baş voleybol koçu olan Blake Cordis, artık baş saha görevlisi ve Prescott arazisinde olan her şeyden sorumlu kişiydi. Ethan ve Maddie, klimalı kabinde oturan güvenlik görevlisinin bulunduğu büyük dökme demir kapıya yanaştılar. Ethan camını açtı.

"Sizé yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu güvenlik görevlisi.

“Evet.” Ethan adama SSD rozetini gösterdi. “Wisconsin Suç Soruşturma Departmanından Ethan Hall. Arkadaşım da Milwaukee’den dedektif Maddie Jacobs.”

Maddie rozetini uzattı.

“Blake Cordis’i arıyoruz.”

Güvenlik görevlisi rozetleri inceledikten sonra yavaşça başını salladı. “Muhtemelen ahırların oradadır. Onu telsizle aramam gerekecek.”

“Çok seviniriz, teşekkürler,” dedi Ethan.

On dakika sonra dökme demir kapılar açıldı ve yeşil bir John Deer Work Series Gator UTA çakıllı bir yolda arkasında yaz sıcaklığında bir toz bulutu bırakarak hızla ilerleyip yanlarına geldi. Ethan, kot pantolon ve tişört giymiş olan Cordis’in kalın ön kolları ve şişkin pazılarıyla sağlam yapılı olduğunu gördü.

Güvenlik görevlisi kabinden çıktı ve Blake, Ethan’ın Wrangler’ına doğru yürümeden önce Bay Cordis ile bir şeyler konuştu.

“Merhaba, Blake Cordis. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ethan ve Maddie rozetlerini tekrar kaldırdılar.

“Ethan Hall, Wisconsin SSD. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Blake bir adım geri çekildi ve Ethan’ın Jeep’ine baktı. “Sanırım görev alanınızın dışındasınız, değil mi Memur Bey?”

“Özel Ajan. Ve bu da Dedektif Jacobson.”

“Bu ne hakkında?”

Ethan güvenlik görevlisine baktı ve sonra Blake’e döndü. “Bence bu konuşmayı özel olarak yapmayı tercih edersiniz.”

Blake yavaşça başını salladı.

“Beni takip edin. Ahırlarda konuşabiliriz. Ofisim klimalı. Bu sıcaktan kurtulabiliriz.”

Blake Gator’a geri atladı ve U dönüşü yaptı. Ethan da onu takip etti. Bir kilometre boyunca çakıllı yolda ilerlediler, ta ki eğimli bir tepenin üstünden ahırlar görünene kadar. Prescott arazisi o kadar geniş ki Ethan uzakta açık tarlalardan ve beyaz çitlerden başka bir şey göremedi. Ahırlara yaklaştıklarında Ethan Gator’ın yanına park etti. Maddie ile birlikte Wrangler’dan indiler.

"Blake Cordis." dedi Blake, Ethan'a doğru yürürken elini uzatarak.

Ethan sıkıldı. "Ethan Hall. Ve arkadaşım Maddie Jacobson."

Maddie elini sıkıldı ve hepsi ahırlara yöneldi. Sıcağa karşı kuyruklarını sallayan atlar ayrı ayrı bölmelerde duruyorlardı. Yanlarından geçen üçlüyle pek ilgilenmediler. Binanın en uzak ucunda Blake cam duvarlı bir ofisin kapısını açtı. Ethan ve Maddie onu içeri kadar takip ettiler.

"Bu sıcak çok bunaltıcı." dedi Blake.

Her birinin yüzü kısa bir yürüyüş yapmalarına rağmen ter içindeydi.

"Kahve mi su mu?" diye sordu Blake.

"Hayır, teşekkürler." dedi Ethan.

Maddie de başını iki yana salladı.

"Lütfen oturun." Blake kanepeyi işaret etti. Sandalyesine oturdu ve sehpanın üzerindeki Saratoga sigara paketine uzandı.

"İçmemde bir sakınca var mı?"

"Burası sizin ofisiniz." dedi Maddie.

Blake paketten uzun, ince sigarayı çıkarıp havaya kaldırdı.

"120'lik Saratoga. Lisedeyken edindiğim ve bırakmadığım korkunç bir alışkanlık. Artık bunları üretmiyorlar bile." dedi sigarayı yakıp derin bir nefes çekerken. "İnternetten sipariş etmek zorundayım ve bir servet değerindeler."

"Marlboro adamı değil misin?" Maddie sordu.

Blake sigarayı tutan elini kaldırdı. "Bana tadı iyi gelen tek sigara bunlar. Muhtemelen bırakmak daha kolay olurdu ama o gemi çoktan kalktı. Neyse, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nicholas Brann adında birini tanıyor musunuz?" diye sordu Maddie.

Blake ağzının köşesinden bir duman çıkardı. "Hayır. O kim?"

"Milwaukee'de yaşayan bir beyefendi. Birkaç hafta önce nişanlısının kaybolduğunu bildirmiş. Nişanlısının kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Maddie.

Blake'in kaşları kalktı. "Adamın kim olduğunu bilmiyorsam bunu nasıl bilebilirim?"

"Portia Vail." dedi Ethan, adamın ismini söylediğinde onu dikkatle inceleyerek.

Blake Cordis bir nefes daha çekmek üzereyken durakladı.

"Evet, Portia'yı tanıyorum."

"Tanıdığını biliyoruz." dedi Maddie. "Onunla nisan ayında tanışmıştın."

"Evet," dedi Blake omuz silkerek. "Çıkıyorduk." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Ama nişanlısı olduğunu bilmiyordum."

"Nişanlı değillerdi." dedi Maddie. "Nicholas ile ara vermişlerdi. Ta ki yakın zamanda bir kez daha denemeye karar verene kadar. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Blake gözlerini kıstı. "Sordunuz ve cevapladım, dedektif. Nişanlısı olduğunu bilmiyordum, bu da onunla tekrar bir araya geldiğini bilmediğim anlamına da geliyor."

"Portia'yı en son ne zaman gördünüz?"

"Ben, şey... sanırım bir ay önceydi. Neyse, yaz başında. İlişkiyi bitirdi ve bana biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ne için zamana?" diye sordu Maddie.

Blake omuz silkti. "Bu sadece bana artık benden hoşlanmadığını söylemesinin bir yoluydu. Oldukça rahattık."

"Bildiğimiz kadarıyla, ikiniz de rahat olmaktan biraz uzakmışsınız."

"Bakın, tanıştıktan sonraki ilk birkaç hafta her şey harikaydı. Başlangıç oldukça normaldi, biriyle tanışıp birlikte olmaya başladıktan hemen sonraki gibi. Ama sonra işler yatıştı ve gerçek bir ilişki isteyip istemediğimizi anlamaya çalıştık."

"Yatışmak derken?"

"Sadece birlikte olmak. Ama ona bundan biraz daha fazlasını istediğimi söylediğimde, bir nevi frene bastı."

"Bu seni üzdü mü?"

Blake, bakışlarını Maddie'ye çevirmeden önce Ethan'a kısaca baktı.

"Evet. Hayal kırıklığına uğramıştım çünkü ona ilgi duyuyordum."

Ethan araya girdi. "Ama sonra sana nişanlısıyla tekrar bir araya geleceğini söyledi."

Blake sakın bir şekilde başını salladı. "Bunu istediğiniz kadar çok söyleyebilirim. Portia bana nişanlandığını hiç söylemedi. Ve ilişkiyi bitirmek istemem için bana hiçbir zaman bir neden vermedi. Sadece aramalarımın cevap vermeyi bıraktı. Bir iki hafta sonra ne demek istediğini anladım."

Ethan Maddie'ye baktı. Portia'nın telefon kayıtlarında gör­düklerine bakılırsa bu mantıklıydı.

"Milwaukee'ye en son ne zaman gittiniz?" diye sordu Maddie.

"Birkaç hafta önce. Portia ve ben akşam yemeğine çıkmıştık. Birlikte olduğumuz son zamandı. Tam tarihi öğrenmek istiyorsanız kredi kartımı kontrol etmem gerek."

"O gece ne oldu?"

"Şehirdeki Mo's'ta biftek yedik ve ben onun evinde kaldım."

Kısa bir duraklama oldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Blake. "Portia'ya bir şey mi oldu?"

"28 Haziran Cumartesi sabahından beri onu kimse görmedi." dedi Maddie. "Bütün hafta işe gitmemiş. Nişanlısı 4 Temmuz Cuma günü kayıp olduğunu bildirmek için polisi aramış."

Blake Cordis yavaşça gözlerini kapattı.

"Ve telefonunda numaramı gördünüz ve bununla bir ilgim olduğunu düşünüyorsunuz."

"Makul bir şüphe." dedi Ethan.

"Portia'nın kaybolduğunu ilk kez duyuyorum."

"Özellikle endişelenmiş görünmüyorsun." dedi Maddie.

"Umarım iyidir ama onu çok iyi tanı mıyordum. Birkaç hafta çıktık ve birkaç kez birlikte yattık. Mesele bu kadar."

"Otuz yaşınızı yeni geçmişsiniz." dedi Ethan. "Ve o kısa ömrünüzde, en azından kaybolan iki kadınla tanışıklığınız olmuş. Ya kadınlarla ilgili kötü bir geçmişiniz var ya da sizi tanımak ger­çekten tehlikeli."

"Tamam." dedi Blake, duman bulutu üflerken başını sallayarak. "Anladım. Sizler beni biraz araştırmışsınız."

Ethan ayağa kalktı. "Elbette, dostum. Blake Cordis, 2015'te başka bir kız kaybolduğunda birinci sınıf tarih öğretmeni ve Cherryview Lisesi kız voleybol takımının baş antrenörüydü."

“Bunu bir daha yapmayacağım.” dedi Blake.

“SSD, Callie Jones davasını yeniden açtı ve beni soruşturmanın başına getirdi.”

Blake sigarasını söndürdü ve ayağa kalktı. “Beni herhangi bir şey için tutuklayacak mısınız?”

“Henüz değil.” dedi Ethan.

“O zaman ikinizden de gitmenizi isteyeceğim.”

“Portia hakkında daha fazla soru sormak istemiyor musunuz?” diye sordu Maddie.

“Beni tutuklamadığınız sürece ve o zaman da avukatım orada olmadan.” Blake gülümsedi. “Tamam mıyız?”

“Hiçbir yere seyahat etmeyi planlamayın lütfen.” dedi Maddie. “Daha fazla konuşmamız gerekirse diye.”

Birkaç dakika sonra, Ethan ve Maddie dökme demir kapıdan geçip Prescott Estates’ten hızla uzaklaştılar.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Ethan.

“Bilmiyorum,” dedi Maddie. “Kayıp olduğunu duyduğunda şaşırmış gibiydi.”

“Katılıyorum. Ya da gerçekten iyi bir aktör.”

Maddie, ıssız köy yoluna dönerken Ethan’a baktı. “Bir şey kesin. Blake Cordis’ten hiçbir bilgi alamayacağız, bu da Francis’e ne istediğini sorman gerektiği anlamına geliyor. Ve bunu yakında yapmalısın.”

Bölüm 44

Boscobel, Wisconsin Pazartesi, 28 Temmuz 2025

ETHAN, İKİ HAFTA İÇİNDE DÖRDÜNCÜ KEZ WISCONSIN Güvenli Program Tesisindeki ziyaret kabininde oturuyordu. Babasının katiliyle yüz yüze gelmesinin üzerinden yirmi dört saat az zaman geçmişti. Cüruf blok duvara cıvatalanmış tahta kalaslarla ayrılmış uzun bir kabin sırasının ortasındaki pencerenin arkasında oturuyordu. Francis'in gelmesi bu kez normalden daha uzun sürmüştü. Ethan, adamla konuşmaya en çok ihtiyaç duyduğu anda Francis'in ilk kez ziyaret talebini reddedeceğinden endişe etmeye başlamıştı.

Sonunda duvardaki ışık yanıp sönmeye başladı. Bir an sonra kapı vızıldayarak açıldı. Babasının katili kabine doğru yürüdü ve karşısına oturdu. Ancak Francis Bernard son birkaç günde babasını öldüren adamdan başka bir şeye dönüşmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde Ethan'ın bağımlı olduğu bir bilgi kaynağı haline gelmişti. Ve adam bunu biliyor gibiydi.

İki adam da telefonlarını kaldırdı.

"Bana Portia Vail'in nerede tutulduğunu söyleyeceksin." dedi Ethan. "Ve güvende olduğundan emin olduktan sonra, Callie Jones hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın."

"Elbette anlatacağım." dedi Francis, sanki hakarete uğramış gibi. "Beni ne sanıyorsun, hayvan mı?"

"Anlat."

"Anlatayım mı?" Francis gülümsedi. "Sahip olduğum bilgi bedava değil."

Ethan cama doğru eğildi. “Ya bana bu kızın nerede tutulduğunu söylersin ya da buradaki boktan hayatın çok, çok daha kötü bir hale gelir.”

“Ah, Ethan. Müzakerelere başlarken birkaç temel kural üzerinde anlaşıalım. Öncelikle, boş tehditler savurmayı bırak. Buradaki hayatımın nasıl olduğuna dair hiçbir fikrin yok, bu yüzden safça daha kötü hale getirebileceğine inanıyorsun. Yapamazsın, bu yüzden böyle güçlü bir pozisyondayım. Zaten yasal olarak alabilecekleri her şeyi ve mümkün olduğuna kendilerini inandırdıkları birkaç ekstra şeyi benden aldılar. Bana izin verilen önemsiz şeyler sadece ACLU’nun hapishanenin elini zorlaması ve müdürün bu düzenlemeleri kabul etmekten veya fon kaybetmekten başka seçeneği olmaması sayesinde geliyor. Yani senin dediğin dip noktaya çoktan ulaştım ve benim için işleri daha da kötü hale getirmenin hiçbir yolu yok.”

“Francis,” dedi Ethan, adamın sakın tonuna uyararak. “Bana Portia Vail’in nerede tutulduğunu söyle.”

“İkinci temel kural,” dedi Francis. “Bunu bir pazarlık olarak adlandırmamın tek sebebi, bana bir şey vermen karşılığında sana bir şey vereceğim anlamına gelmesi. Ama bu, ileri geri pazarlık edeceğimiz anlamında bir pazarlık değil. Sana Portia Vail’in nerede tutulduğunu ve Callie Jones’un cesedinin nerede olduğunu söyleyeceğim. Karşılığında sen de bana istediğimi vereceksin.”

Ethan bir an sessiz kaldı ve seçeneklerini düşündü. Telefonu kapatıp hapishaneden ayrılabilir ve Francis Bernard ile Portia Vail arasındaki bağlantıyı bulmak için deli gibi çalışabilirdi. Şanslıysa ve doğru fırsatları yakalarsa, kızı canlı bulabilirdi. Ama gerçek şu ki Francis onu köşeye sıkıştırmıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

Francis’in gülümsemesi büyüdü.

“Anladın değil mi, Ethan. İzole edilmiş hücremin sınırlarından seni tuzığa düşürdüğümü anladın. Sadece şartlarımı kabul etmekten başka seçeneğin olmadığını yeni fark ettin. Callie Jones uzun zaman önce öldü. O kızın kemiklerinde solucanlar dolaşıyor. Sadece sana davası hakkında anlatabileceklerimin taleplerimi karşılayacak kadar önemli bir durum sayılmayacağını

biliyorum. Ama Portia Vail başka bir hikâye. O hâlâ hayatta. Davanın ne kadar süre daha devam edeceği sana kalmış, Ethan.”

“Ne istiyorsun?”

Francis’in cevabı tereddütsüz geldi.

“Bu insanlık dışı tesisten Wisconsin, Portage’daki Columbia Islah Kurumuna nakledilmek. Columbia Jeffrey Dahmer için yeterince iyiyse, Francis Bernard için de kesinlikle yeterince iyidir.”

“Nakil mi?”

“Evet.”

“Seni nasıl nakledebileceğimi düşünüyorsun?”

“Genel nüfusun bir parçası olmak istiyorum, Ethan. Parmaklıklı bir hücre istiyorum, son yıllarda evim olan penceresiz bir oda değil. Hücremin sınırları içinde değil, diğer insanlarla bir yemekhanede yemek yemek istiyorum. Bir hapishane bahçesinde yürümek ve tekrar güneşi görmek istiyorum. Kitaplara ve dergilere erişebilmek istiyorum. Bu taleplerin hiçbiri pazarlığa açık değil ve bunları karşılamak için tam bir hafta var.”

“Tekrar soracağım, Francis. İsteddiğini nasıl yapabileceğimi düşünüyorsun? Ve o kadarlık bir zaman diliminde?”

“Çünkü valinin yakınındasın ve kızının kalıntılarının nerede olduğunu bilmek isteyecektir. Ve eminim Portia Vail’in kanının ellerine bulaşmasını istemez. Beni hemen transfer ettirme yetkisine sahip. Bugün pazartesi. Bugünden itibaren bir hafta içinde bu cehennem çukurundan transfer edilmek istiyorum. Eğer transfer edilmezsem, kız ölür. Beni bu konuda sınama. Callie Jones’a ne olduğunu bulmak için ayırdığın zaman bitti. Zavallı küçük Portia Vail’in hayatı artık senin ellerinde.”

Francis sesini alçalttı.

“Düşünmek için zaman yok, Ethan. Sadece harekete geçmek için zaman var.”

Francis telefonu kapattı ve ayağa kalktı. Bir an sonra yanında bir gardiyan vardı ve onu ziyaret kulübesinden uzaklaştırıp penceresiz bir kapısı olan izole hücreesine geri götürürken Ethan’ın dediklerini yapacağını biliyordu.

Bölüm 45

Madison, Wisconsin Salı, 29 Temmuz 2025

TOPLANTI ERTESİ GÜN MADISON'DAKİ EDGEWATER Otelinde gerçekleşti. Otelde ikinci toplantılarıydı. Ethan ve Pete önce geldiler ve süite girmeden önce güvenlik kontrolünden geçirildiler. Cumartesi öğleden sonra Ethan ve Pete'in Lindsay Larkin ile The Crest'i gezmesinden bu yana çok şey olmuştu. Ve şimdi, zaman geçiyordu. Pete pencerede durdu ve Mendota Gölü'ne baktı.

"Buradalar." dedi Pete.

Ethan, otelin yan tarafındaki dairesel yola bakmak için pencere kenarına Pete'in yanına geldi. Üç siyah SUV içeri girdi ve park etti. Ethan, Wisconsin Protokol Koruma Birimi üyelerinin birinci ve üçüncü araçlardan inip ön girişe giden yolu açmalarını izledi. Sonunda, Vali Jones ortadaki SUV'dan indi ve otele girdi. Birkaç dakika sonra Pete süitin kapısını açtı ve vali içeri girerken, güvenlik anlaştmasının bir üyesi koridorda bekliyordu.

"Valim." dedi Pete, el sıkışırken.

"Efendim." dedi Ethan, elini tutarak.

"Ne öğrendiniz?" diye sordu Mark Jones, sesinde aciliyet vardı. Kızının kaybolmasından on yıl sonra bile, adam cevaplar için çaresiz görünüyordu.

"*Aslında* bir şey öğrendiğimden emin değilim, ama kesinlikle bazı güncellemelerim var." dedi Ethan, hepsinin oturduğu konferans masasını işaret ederek.

"Hemen konuya gireceğim," dedi Ethan, "çünkü gelişen koşullar nedeniyle zamanımız kısıtlı."

Mark Jones başını salladı.

"Bildiğiniz gibi, babam Milwaukee Polis Teşkilatında dedektifti." diye başladı Ethan.

"Evet, geçmişinize aşinayım."

"Babam 1993'te görev başında öldürüldü. Babamı Francis Bernard adında bir adam öldürdü."

Vali başını salladı. "Bernard şu anda Boscobel'deki Wisconsin Güvenli Program Tesisinde."

"Doğru. Otuz iki yıldır orada ve yakın zamanda şartlı tahliye için başvurdu, ancak bu reddedildi. Daha sonra onu görmeye gittim. O ve ben biraz ateşli bir ilişki yaşıyoruz."

"Anlaşılabilir." Mark Jones dudaklarını büzdü. "Ama tüm saygımla, Ethan, Francis Bernard'ın kızımın davasıyla ne ilgisi var?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Şartlı tahliye duruşmasından sonra Francis'i görmeye gittim, Callie'nin davasını yeniden açmakla görevlendirildiğimi biliyordu."

"Temelde yasal bir hücre hapsinde olan biri kızımın davasını yeniden açtığınızı nasıl bilebilir?"

"İyi soru." dedi Ethan. "Yerel gazetelere çıkan bilgilerin ona bir hapishane gardiyanı tarafından sızdırıldığından şüpheleniyorum. En iyi tahminim bu."

"Tamam. Ama bu neden önemli?"

"Francis bana kızınızın davası hakkında bilgisi olduğunu söyledi."

Vali Jones dirseklerini konferans masasına koydu ve parmaklarını yavaşça birbirine kenetlerken aynı anda gözlerini kıstı. "Ne tür bir bilgi?"

"Beni Menomonee Vadisi'ndeki terk edilmiş bir depoya yönlendirdi. Orada, duvarlardan birinin üstüne bantlanmış, içinde 90'lar tarzı eski bir kapaklı telefon bulunan bir zarf vardı. Pete ve ben telefonda biraz adli tıp araştırması yaptık ve Callie'nin telefonundan yapılan aramalar listesinde görünen ön ödemeli telefon olduğunu keşfettik."

Vali ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı.

“Lütfen bana Wisconsin dışında herhangi bir eyalette ölüm cezasına çarptırılacak bir adamın, kızımın kaybolmasından önceki haftalarda aradığı ön ödemeli cep telefonunun yerini nasıl bildiğini açıklayın. Herkesin onu kaçıran kişiye ait olduğuna inandığı ancak ilk soruşturma sırasında kimsenin bulamadığı bir telefon.”

“Bunun üzerinde çalışıyorum efendim. Francis, Callie kaybolduğunda 2015’te zaten hapisteydi, bu yüzden onun kaybolmasıyla doğrudan ilgisi olmadığını biliyoruz. Telefonla ilgili bilgi dışarıdan gelmiş olmalı.”

“Nasıl? Kim?”

“Birkaç seçenek var,” dedi Ethan. “İlk olarak gardiyanlar. Onlar Francis’in tek gerçek bilgi kaynağı ve içlerinden birinin kızınızın davası hakkında bir şeyler bilmesi mümkün. Gardiyanlardan biri veya birkaçı Francis’e bilgi veriyor olabilir. Bu ipucunu takip etmek, her gardiyanı, geniş ailelerini ve tanıdıklarını inceleyecek ve kızınız ile ilgili bir bağlantı bulup bulamayacağımızı görecektir. Düşündüğümüz ikinci olasılık, Francis’in eski bir hücre arkadaşının ona kızınız hakkında bilgi vermiş olmasıydı, ancak bildiğimiz kadarıyla Francis’in Callie kaybolduğundan beri son on yıldır bir hücre arkadaşı olmadı. Ve diğer mahkûmlarla etkileşimi son derece sınırlı. Francis hücre hapsinde ve çok sıkı bir kontrol altında.”

“Yani hiçbir fikrin yok mu?” diye sordu vali.

“Bir fikrimiz var.” dedi Pete. “Aslında, çözdüğümüzü düşünüyoruz.” Pete, Ethan’a başını salladı.

“Francis’in sahip olduğu bilginin, onu yakın zamanda ziyaret eden birinden geldiğini düşünüyoruz. Pete, SSD aracılığıyla biraz araştırma yaptı ve son birkaç yılda Francis Bernard’ı ziyaret eden herkesin ziyaretçi kayıtlarını çıkardı. Liste kısa. Ben ve Eugenia Morgan adında bir kadın var. Pete inisiyatif kullanıyor ve onu gözetim altına alacak.”

“O kim ki?”

“Henüz fazla bir şey bilmiyoruz, sadece Nekoosa’da yaşadığını biliyoruz. Kim olduğunu ve Francis Bernard ile bağlantısının ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz.”

“Telefon şimdi nerede?” diye sordu Mark.

“SSD’deki adli tıp ekibine verdim.” dedi Pete. “Bir şey ortaya çıkar çıkmaz size haber vereceğim.”

Ethan, Christian Malone’un Callie’nin telefonundan silinen mesajları kurtarmak için çalıştığını söylemekten kaçındı. Christian’ın Cherryview’a stres ve dramadan uzaklaşmak için geldiğini biliyordu. Valiye ondan bahsetmek akıllıca değildi.

“O orospu çocuğunu görmek istiyorum.” dedi Mark. “Francis Bernard’ı görmek istiyorum.”

“Bu iyi bir fikir değil.” dedi Ethan.

“Piç herif kızımın ilgili bilgileri havuç gibi önümüze sallıyor. Onunla konuşmak istiyorum.”

“Ethan’ı dinle, Mark.”

Vali bir an Pete’e baktı ve sonra Ethan’a baktı ve başını salladı.

“Francis kendini güçlü bir konuma getirmeyi başardı.” dedi Ethan. “Cep telefonuna ek olarak, Francis beni Portia Vail adında bir kadının fotoğrafına da yönlendirdi. Yaklaşık bir ay önce Milwaukee’de kaybolmuştu. Francis, taleplerinin kayıp ve hala hayatta olan başka bir kızla da bağlantılı olması halinde hızlı hareket etmemiz gerekeceğini biliyor.”

“Ne yapmak için hızlı hareket edeceğiz?” diye sordu Mark.

“Columbia Islah Kurumuna transfer talebini yerine getirmek. Orada güvenlik daha hafif olacak ve tecritte tutulmayacak.”

Vali volta atmaya devam etti.

“Francis söz verdi.” dedi Ethan, söylemesi gereken şeyde duraklayarak. “Kızınızın cesedinin yerini, nakil karşılığında bildirmek konusunda. Ve iddiasına göre, kızınızın kalıntılarıyla birlikte onu kimin öldürdüğüne dair ipuçları da varmış.”

Vali ellerini saçlarında gezdirdi. Ethan, on yıl sonra bile Mark Jones’un kızının sağ bulunabileceğini umduğunu biliyordu.

“Francis, nakil işlemini gerçekleştirme gücüne sahip olduğunuzu biliyor, efendim. Ve bunu yapmanız için size bir hafta veriyor. Önümüzdeki pazartesi nakil olmak istiyor.”

“Yoksa ne?”

“Yoksa Portia Vail ölecek.”

Bölüm 46

Nekoosa, Wisconsin Salı, 29 Temmuz 2025

ELTON JOHN'UN GOODBYE YELLOW BRICK ROAD'U duştan çıkıp aynada vücudunu incelerken banyoda yankılandı. Piton dövmesi baldırının etrafında dönerék uyluğuna tırmanıyor, yılanın başı göbeğine kadar sürünerek kalçasının etrafında kayıyordu. Yılanın ağzı açık ve dişleri dışarıdaydı. Yan döndü ve kolunu kaldırdı, sağ göğsünü yana çekerek kaburgasının yan tarafına kazınmış en yeni dövmesini, siyah kalbi inceledi.

Saçlarını kuruturken ve makyaj yaparken, koyu göz kalemi ve kalın maskara, iki hafta önce tren istasyonuna ve terk edilmiş depoya yaptığı yolculuğu ve kutunun içeriğini yerleştirdiği depolama ünitesini güvence altına almadaki başarısını gözünde tekrar canlandırdı. Francis'e, kendisine söylediği gibi tüm fotoğrafları ne kadar iyi ayarladığını ve her emrini harfiyen yerine getirdiğini söylemek istiyordu. Ama onu bir dahaki görüşe kadar beklemesi gerekecekti ve eğer her şey plana göre giderse bu artık çok uzun sürmeyecekti. Yakında Francis'i istediği kadar görebilecekti. Sonunda birlikte olacaklardı. Ama sadece planı takip ederse ve kursuz bir şekilde uygularsa.

Makyajını bitirip giyindi. Saatine baktı. Terapi seansının başlamasına beş dakika kalmıştı. Mutfak masasına koştu, dizüstü bilgisayarını açtı ve giriş istemlerini takip etti.

Bölüm 47

Milwaukee, Wisconsin Salı, 29 Temmuz 2025

DR. LINDSAY LARKIN SABAH TOPLANTILARINI BİTİRDİ, öğle yemeğini pas geçerek asistanının ona uzattığı kahve fincanını aldı.

“Öğleden sonram nasıl geçecek?” diye sordu.

“Yoğun.” dedi Beth. “Öğleden altıya kadar altı danışanınız var. Sonra da akşam yediye kadar yönetim kurulu toplantısı. En son da The Box’taki bağış toplama etkinliği.”

“Bu gece mi?”

“Evet. İptal etmeli miyim?”

“Hayır. Görünmem gerekiyor.”

Lindsay ofisine girdi ve masasına oturdu. Fincanını kaldırdı. “Bu öğleden sonra hiç ara vermeden kahve getirmeye devam et. Çok yorgunum.”

“Tamam. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin.”

Beth kapıyı kapattıktan sonra Lindsay bilgisayarına girdi ve öğleden sonraki ilk seansının dava dosyasını açtı. Şifreli ekranlarda gezinip tıkladıktan sonra sanal toplantı odasına erişim izni aldı ve danışanının gelmesini bekledi. Sonunda bağlantı kuruldu ve danışanının yüzü ekrana geldi. Lindsay mikrofonunu açtı.

“Eugenia, seni görmek güzel.”

Lindsay, Eugenia Morgan’ın kameraya gülümsediğini gördü ve hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı. Eugenia, Lindsay’in Wisconsin Ceza İnfaz Dairesi için yaptığı iş için ücretsiz olarak aldığı bir hastaydı. *The Anonymous Client*, mahkûmların ruh sağlıklarını iyileştirmek için onlarla çalışma konusunda uzun bir

geçmişe sahipti. Bazen, Eugenia'nunki gibi bir dava da geliyordu ve Lindsay bunu üstleniyordu.

Eugenia Morgan, bir bireyin cinsel olarak uyarılması ve bir suçluya ilgi duyması fenomeni olarak tanımlanan hibristofili hastalığına yakalanmıştı. Yıllar önce Eugenia, genç bir kızı kaçırıp tecavüz etmekten hüküm giymiş bir adamın büyüüne kapılmıştı. Eugenia, hapishanedeki adamla ilişkiye başlamış, ona mektuplar yazmış ve sık sık ziyaret etmişti. Hatta onunla evlenmeyi bile kabul etmişti. Mahkûm, Eugenia'ya bir kızı kaçırması ve onunla fotoğraflar paylaşması talimatını veren bir mektup gönderdiğinde, Eugenia büyüünün etkisinden kısa süreliğine kurtulmuş ve yetkililere gitmişti. Mahkûm adam, kaçırma ve seks ticareti yapma komplosu kurmakla suçlandı ve yargılandı, suçlu bulundu ve yirmi yıl daha hapis cezasına çarptırıldı.

İşbirliği karşılığında Eugenia'ya dokunulmazlık verildi ancak hibristofiliyle başa çıkmak için mahkeme gözetiminde yüz yirmi saatlik terapiyi tamamlaması gerekiyordu. Lindsay ile aylardır görüşüyordu.

Lindsay, hastasını gözlemlerken, Eugenia'nın gerildiğini hissetti.

"Nasılsın, Eugenia? Son konuşmamızdan beri?"

"Bilmiyorum. İyiyim sanırım."

"İkna edici gelmiyorsun. Anlatmak ister misin?"

Eugenia derin bir nefes aldı ve kameradan uzağa baktı. "Başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Eugenia, bir seans sırasında tartıştığımız her şey doktor-hasta ayrıcalığıyla korunmaktadır. Bana söyleyeceğin hiçbir şey başını belaya sokmayacak."

"Evet, ama beni seninle görüştüren yargıç, ne hakkında konuştuğumuzu öğrenmeyecek mi?"

"Kesinlikle hayır. Gerekli terapiyi tamamladığını göstermek için evrak doldurmak dışında o yargıçla hiçbir temasım yok."

"Onunla hiç konuşmuyor musun?"

"Asla. Ve benimle iletişime geçse bile konuşmam. Yasa gereği seanslarımızdan birinde seninle tartıştığımız hiçbir şeyi ifşa etmeme izin verilmiyor."

Uzun bir duraklama oldu. Lindsay sessizliği bozmamaya dikkat etti. Eugenia'nın tartışmayı başlatmasına izin vermek önemliydi.

"Onu görmeye gittim."

Lindsay yavaşça başını salladı. "Francis Bernard'ı mı?"

Eugenia başını salladı. "Evet. Onu ziyaret ettim."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. 4 Temmuz'dan hemen sonra."

Lindsay buna tepki vermemeye dikkat etti. Bunun yerine başını salladı ve sesini sabit bir tonda tuttu. "Nksetmeler olur. Onlar için asla utanmamalıyız. Oturum açtığında seni rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyordum."

Lindsay durakladı.

"Onu görmeye gitmek hakkında ne düşünüyorsun?"

Başka bir uzun duraklama...

"Bundan heyecan duymasaydım gitmezdim."

"Francis Bernard'ı ziyaret etmekten heyecan duymak bir şey," dedi Lindsay. "Hapishanedeki bir suçluyu ziyaret etmek suç değildir, Eugenia. Geçen sefer başını derde sokan şey, ilişkinin ne kadar ileri gitmesine izin verdiğindi. Neredeyse bir suç ortağı oluyordun."

Eugenia başını salladı. "Biliyorum. Ama olmadım. Polise gittim."

"Francis'i ziyaret ettiğinde ne oldu?"

"Az biraz konuştuk. Bilirsin, karşındakine veya onun olduğu herhangi bir şeye dokunamazsın. O her zaman camın arkasında."

"Senden herhangi bir iyilik istedi mi? Yasayı çığneme tehlikesine sokacak bir şey yapmanı istedi mi?"

Seans sırasında gerçekleşen diğerlerinden daha uzun bir duraklama oldu.

"Hayır."

Lindsay yalan söylediğini biliyordu.

Bölüm 48

Nekoosa, Wisconsin Salı, 29 Temmuz 2025

SEANS DAN SONRA DİZÜSTÜ BİLGİSAYARINI KAPATTI ve aceleyle kapıdan çıktı. Yapacak çok şeyi ve bunları yapmak için çok az zamanı vardı. Milwaukee'ye bir buçuk saat araba sürdü ve West Washington Caddesi, Walker's Point mahallesindeki silah dükkânına ulaştı. Kapısını açtığı anda onu içeriden gelen metal ve silah kokusu karşıladı. Arka taraftaki atış poligonundan gelen bastırılmış patlama sesleri, sergileme alanında hafifçe yankılanıyordu. Tezgâha yürüdü ve beyaz keçi sakallı ve kocaman göbekli, nazik, orta yaşlı bir adam tabureden kalkıp yardım teklif edene kadar bir süre silahlara baktı.

"Özellikle bir şey mi arıyorsunuz?" diye sordu adam nazik bir Orta Batı aksanıyla.

"Evet." dedi. "Koleksiyonuma bir tabanca eklemek istiyorum."

"Aklınızda belirli bir şey var mı?"

Silahın türü aklına geldi.

"Bir Sig Sauer P365 Rose."

Adam başını salladı. "Mükemmel bir seçim. Size göstereceğim birkaç tane var."

"Bir tanesini ateşleyebilir miyim?"

"Elbette. Arka tarafta bir atış poligonumuz var. İşleri başlatmak için sadece bir geçmiş kontrolü yapmam lazım, o yüzden de fotoğraflı kimliğine ihtiyacım olacak."

Kadın başını salladı ve gülümsedi, çantasına uzandı ve şişman adama uzatmak için bir ehliyet ve ayrıca tezgâhın üzerinden

ittiği bir Gizli Silah Taşıma izni çıkardı. Adam izni ve kimliği aldı ve ismi okudu.

“Eugenia Morgan.” dedi ve adını bilgisayara girdi. “Güzel isim.”

“Teşekkür ederim.”

“Bunu hemen halledip Sig’i arkadan getireceğim.”

Adam geri döndüğünde, gerekli evrakları doldurdu ve yirmi dakika sonra atış poligonundaydı. P356’nın elinde nasıl hissettirdiğinin tadını çıkararak bir şarjör boşalttı. Hafif geri tepmeyi sorunsuz bir şekilde idare edebiliyordu ve silahın amacına mükemmel bir şekilde hizmet edeceğini biliyordu.

Çok yakın bir gelecekte onu kullanmak zorunda kalacaktı ve bunu yaptığında hedef aldığı kişiyi vuracağından emin olmak istiyordu.

Bölüm 49

Milwaukee, Wisconsin Salı, 29 Temmuz 2025

IKİNCİ ALIŞVERİŞİ İÇİN MILWAUKEE'DEKİ TACTICAL ZONE'u seçti. Mağazaya girdi ve bir satış temsilcisi buldu.

"Kurşungeçirmez yelek arıyorum."

Adam başını salladı. "Birkaç markamız var. Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Bana birkaçını gösterebilerseniz önerinizi dikkate alırım."

"Elbette. Beni takip edin."

Adamı mağazanın kuzeydoğu tarafına, savaş gereçlerinin ve taktik ekipmanlarının bulunduğu yere kadar takip etti. Duvarı her şekil ve boyutta bıçaklar, pusulalar, saatler, mataralar ve savaş alanında ihtiyaç duyulan diğer temel eşyalar süslüyordu. Hatta bir köşede bira kılıfları bile sergileniyordu. Adamın yelekleri sergilemesi yirmi dakika sürdü ve satış temsilcisi göğsüne bir mermi sıkılsa bile yeleğin mermiyi anında durduracağını temin ettikten sonra Citizen Armor SHTF Kevlar Yelek'i seçti.

Satış temsilcisine kredi kartını uzatırken yeleği, tüm katılımcılarının kurşungeçirmez yelek giymesini gerektiren bir spor atış poligonu programında giyeceğini söyledi. Ayrıca, neden damla uçlu bir bıçakla bir Victorinox İsviçre Ordusu bıçağı satın aldığını açıklamadı, ancak yetkililer soru sormaya geldiğinde, ki önümüzdeki günlerde kesinlikle geleceklerdi, adamın simsiyah saçlı ve büyüleyici karamel gözlü uzun boylu kadını hatırlamasını sağlayacak kadar da onunla flört etti.

"İyi şanslar." dedi satış temsilcisi, içinde kurşungeçirmez yelek yelek bulunan kutuyu ona uzatarak.

“Ne için?”

“Atış poligonu programı için tabi.”

“Teşekkür ederim.” dedi mağazadan ayrılmadan önce.

Gülümsedi ve yeleği aldı. Göğsüne asla bir kurşun isabet etmemesini umuyordu, ancak bir şeyler ters giderse yelek onu koruyacaktı. En iyisini um, en kötüsüne hazırlan.

Önümüzdeki pazartesiye kadar tamamlaması gereken sadece birkaç görevi daha vardı. Arabasına bindi ve dikiz aynasını ayarlayarak sivil polis arabasına baktı. Direksiyondaki adamın, topallayan yaşlı bir beyefendi, Suç Soruşturma Departmanında özel ajan olan Pete Kramer olduğunu öğrenmişti.

Francis’in zeki olduğunu her zaman biliyordu. Ama artık onun bir dâhi olduğundan ve oynadığı uzun oyunun ustaca olduğundan emin olmaya başlamıştı.

Bölüm 50

Beaver Dam, Wisconsin Salı, 29 Temmuz 2025

BLAKE CORDIS'İN EVİNİN PENCERESİ ZORLANMADAN açıldı. Evi kilitlemesi için hiçbir sebep yoktu. Rastgele bir davetsiz misafirin Prescott Estates'in ortasında bulunan kulübesine girme şansı istatistiksel olarak düşük bir ihtimaldi çünkü arazide daha önce hiç hırsızlık bildirilmemişti. Yine de, alışkanlıktan Blake genellikle ön kapıyı kilitlerdi. Bu yüzden, onu görmek için kulübeye son geldiğinde bu pencereyi açtığından emin olmuştu. Yanında bir Callaway 9 numara golf sopası taşıyarak pencereden içeri girdi ve doğruca ofisine yöneldi.

Masanın arkasına oturup Blake'in bilgisayarına giriş yaptı. Dahili bağlantılara erişmesi ve cihazın iç kısımlarına ulaşması sadece bir dakika sürdü. On dakika içinde ihtiyacı olan şeye sahipti ve bir on dakika daha sonra bilgisayarı ayarladı ve düzenledi. Pencereden dramatik bir çıkış yapmayı pas geçti ve bunun yerine ön kapıdan çıkmayı seçti. Ama bunu yapmadan önce, ön fuayede ki dolabı açtı ve 9 numara golf sopasını arka köşeye koydu. Dışarı çıkarken sehpadan bir paket Saratoga 120 sigara aldı, Blake Cordis işten eve döndüğünde ön kapısının neden kilitli olmadığını kendine sorsa da muhtemelen umursamayacaktı.

Bölüm 51

Boscobel, Wisconsin Çarşamba, 30 Temmuz 2025

VALİ MARK JONES, ÇARŞAMBA SABAHI WISCONSIN Güvenli Program Tesisindeki Müdür Ari Cutlass'ın ofisine ziyarette gitti. Ethan Hall ile görüşmesinin üzerinden yirmi dört saat-ten az bir zaman geçmişti. Görüşme sırasında Francis Bernard'ın sadece bir kızın hayatını değil, Mark'ın işleri yanlış yönetmesi durumunda siyasi kariyerini de tehdit eden meşhur bir saatli bombayı harekete geçirdiğini öğrenmişti.

"Vali Bey hoş geldiniz," dedi müdür içeri girdiğinde. "Habersiz ziyaretinizi neye borçluyuz?"

"Hey, Ari. Habersiz uğradığım için özür dilerim."

"Hiç problem değil. Madison'daki rahat malikânenizden sizi berbat, küçük Boscobel'e çeken büyük bir şey olmuş olmalı. Önemli bir şey mi?"

"Korkarım öyle, evet. Mahkûmlarınızdan biriyle ilgili. Francis Bernard."

"Bernard mı? O müebbet hapis cezasına çarptırılmış." Ari düşüncelere dalarak başını kaldırdı. "Aslında tam da öyle değil. Geçmiş yasalardan kalma bir hakkı var ve muhtemelen bir ara zorunlu şartlı tahliyesi olacak. Ama otuz yıldır burada."

"Otuz iki." dedi Mark. "Ve bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Nasıl bir iyilik?"

"Onu Columbia'ya transfer etmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Bir fincan kahve al ve otur. Sana her şeyi anlatacağım."

Valinin hikâyesini dinledikten sonra Ari Cutlass başını eğdi. "Bu oldukça zor bir durum. Bu kız ne zamandır kayıp?"

“Bir ay. Ve adamlarım onun çok fazla zamanı kalmadığından endişeleniyor.”

“Kahretsin, Mark.”

“Ne demezsin. Ama hikâyenin daha da fazlası var. Bir şekilde o orospu çocuğu kızımın davası hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia ediyor. Ve bildiklerini ancak transfer edildikten sonra vermeye razı. Bunu kişisel bir iyilik olarak değerlendiririm, Ari, eğer bunu hızlı bir şekilde gerçekleştirebilirsek.”

“Hızlı olması sorun değil. Onu bugün Columbia’ya gönderebilirim. Sorun sorumluluk. Transferi onaylarsam ve Bernard Columbia’da genel nüfusun arasına atılırsa ve sonra birini öldürürse, ben sorumlu olurum.”

“Herhangi bir sorumluluktan muafiyetin olduğundan emin olacağım.”

“Bu güzel bir söz, ama imzanız benimkinin altındaki transfer emrinde olacak. Yani Columbia’da bir şey ters giderse, benim kadar siz de boka batacaksınız.”

“Bir iyilik istiyorum, Ari. Sadece bu kayıp kız için değil, kızım için de. Bu transferi pazartesi günü gerçekleştirmek için ne gerekiyor?”

Müdür düşünürken tavana baktı. “En azından Bernard’ın psikolojik değerlendirmeden geçmesini ve doktorun diğer mahkûmlarla birlikte olabilecek kadar zihinsel olarak uygun olduğunun teyit edilmesini istiyorum. Bunu başarabilirsek, Columbia’da bir şeyler ters giderse üzerimizde koruma katmanı olacak. Suçu psikiyatriste atabiliriz.”

“Psikolojik değerlendirmeyi ne kadar hızlandırabilirsin?”

“Birkaç arama yapayım. Ama değerlendirmeyi planlamak sorun değil. Sorunu o sosyopatın değerlendirmeyi geçmesi.”

Bölüm 52

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 30 Temmuz 2025

ETHAN, MADDIE İLE AKŞAM YEMEĞİNDEYDİ VE PAZARTESİ günü valinin transferi gerçekleştirmek için gerekeni yaptığı ve ilerleme kaydettiği konusunda Mark Jones'tan haber alana kadar aklını meşgul etmek için elinden geleni yapıyordu.

Maddie, "Bir hafta içinde bunu başarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Francis'e ve tehditlerine inanıyorsa şayet." dedi Ethan. "Başka seçeneği yok."

"Francis sana henüz ona inanmaman için bir sebep verdi mi?"

Ethan başını iki yana salladı. "Maalesef hayır."

Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı.

"Ethan Hall."

"Merhaba. Ben Lindsay Larkin."

"Evet?"

"Bir şey çıktı ve hemen ofisime gelmeni istiyorum."

"Sorun ne?"

"Bir şeyi görmeni istiyorum. Ve bekleyemez."

Ethan, Maddie'ye baktı, Maddie gözlerini kısarak kimin aradığını sordu. Ethan parmağını kaldırdı.

"Davayla mı ilgili?" diye sordu.

"Öyle." dedi Lindsay.

"Ne kadar acil?"

"Bunu hemen görmeni istiyorum. Bu gece."

Ethan saatine baktı. "Şehirdeyim. Otuz dakika içinde orada olacağım."

Bölüm 53

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 30 Temmuz 2025

ETHAN, MADDIE'Yİ EVİNE BIRAKTI VE SAAT 20:00'YE yakın *The Anonymous Client* genel merkezine vardı. Asansörle otuzuncu kata çıktı ve asansör kapıları açıldığında Lindsay Larkin'in onu beklediğini gördü.

"Tanrıya şükür." dedi.

"Ne oldu?"

"Beni takip et. Sana bir şey göstermem gerek."

Ethan, Lindsay'i boş koridorlarda takip etti. Çalışanların mesaisi bitmişti. Lindsay'in ofisine girdi ve Lindsay masasının arkasına bir sandalye çekti, böylece sandalye onunkinin yanına yaslandı.

"Bunu izlemeni istiyorum." dedi Lindsay, bilgisayar monitörünü işaret ederek.

"Nedir bu?"

"Sadece otur."

İkisi de oturdular ve Lindsay, bilgisayar monitörü bir anlığına kararana ve ardından tekrar çevrimiçi olana kadar fareyle oynadı.

"Bu nedir?" diye sordu Ethan.

Bekleyen bir konferans görüşmesi gibi görünüyordu.

"Terapi seanslarımı kaydediyorum." dedi Lindsay. "Tüm danışanlarımla. Seanslarını gözden geçirmek istersem bu bana çok yardımcı oluyor. Ayrıca belirli hastalara yaklaşımımı iyileştirmemi sağlıyor."

"Çevrimiçi seanslarınızı mı kaydediyorsunuz?" diye sordu Ethan. "Bu yasal mı?"

"Tüm danışanlarımız onay formları imzalıyor. Yani evet, yasal. Bu akşam yeni bir danışanla yaptığım seansı yeni bitirdim ve bunu görmeni istiyorum."

Ethan, Lindsay'e baktı.

"Hayır." dedi Ethan sormadan önce. "Bu yasal *değil*. Sana göstereceğim şey yüzünden lisansımı kaybedebilirim ama başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Ethan, Lindsay'den monitörüne ve sonra tekrar Lindsay'e baktı. "Neler oluyor?"

Fareye tıkladı ve terapi seansının kaydı oynatılmaya başladı. Ethan, danışanının oturum açmasını beklerken sağ üst köşede Lindsay'in yüzünün pencerede belirdiğini gördü. Sonra, monitörün ortasındaki daha büyük pencere canlandı ve kapüşonlu bir kişinin bulanık görüntüsü belirdi, yüz hatları tanınmaz haldeydi.

"Neye bakıyorum?"

Lindsay videoyu durdurdu. "Danışan, görüntüsünü ve sesini gizlemek için şifreleme filtremizi kullandı. Anonim kalmak isteyen müşterilerin anonim kalma şekli bu."

Lindsay fareye tekrar tıkladı ve video oynamaya devam etti.

"İyi günler. Ben Dr. Larkin."

Ethan, anonim danışanın ilk kez konuşmasını ekrandan izlemeye başladı. Kişinin sesi, insan sesini müşteri hizmetleri anonsuna benzeten yapay zekâ filtresinden dolayı cızırdıyordu.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Lindsay. "Bu yüzden buradayım."

"Seni tanıyorum, Lindsay. Ve sen de beni tanıyorsun. Yardım için sana gelmemin sebebi bu."

Ethan monitöre baktı. Ekranda Lindsay'in duraksayıp kame-rayaya kısa bir süre baktığını gördü, gözleri şaşkınlığını ele veriyordu, sonra devam etti.

"Tamam. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Korkunç bir şey yaptım."

Başka bir duraklama.

"Bana bunu anlatırken kendini rahat hissediyor musun?"

"Bir kızı ortadan kaldırdım."

Ethan, bilgisayar ekranında Lindsay Larkin'i izlemeye devam ederken gözlerindeki tereddüdü tekrar fark etti. İsimsiz danışanın görüntüsü bulanık ve çarpıktı ve hiçbir şey ele vermiyordu.

"Şey... bu kızın bir adı var mı?"

"Evet. Onu tanıyorsun."

Bu seferki duraklama, Ethan'ın bilgisayar ekranından dönüp Lindsay'e bakması için yeterince uzundu. Gözlerindeki korkuyu gördü. Ethan bakışlarını monitöre geri döndürürken duyulabilir bir şekilde yutkundu. Sonunda, isimsiz danışan konuştu.

"Adı Callie Jones ve ona yaptığım şey için kendimi affetmeme yardım etmene ihtiyacım var."

Bölüm 54

Milwaukee, Wisconsin Çarşamba, 30 Temmuz 2025

“MÜŞTERİNİN İSMİNE İHTİYACIM VAR.” DEDİ ETHAN.

“Bunu sana veremem.”

“Bir arama emri çıkaracağım.”

“Anlamadığımı düşünüyorum. Sana bu müvekkilin ismini veremem çünkü verecek bir şeyim yok. Müvekkilin ismini veya onunla ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum. Ya da neye benzediğini. Şifrelenmiş anonim filtresini kullanmış.”

“Burada bir es ver istersen. Bütün bunlar bir aldatmaca. Kesinlikle çok kazançlı bir aldatmaca. Ama bu adamın kim olduğunu bulmanın bir yolu olmadığına bir saniye bile inanmıyorum. Seansı nasıl ödedi? Bu yerin görünümüne bakılırsa, bedava terapi vermiyorsunuz.”

“Anonim portalımız, ödemeler dâhil olmak üzere üçüncü kişiler tarafından yönetiliyor. Bunu yapmak için etik yeminimi bozmaya karar versem bile, bu kişinin adını alamam.”

“SSD’de BT elemanları var. Şifrelemeyi aşabilirler.”

“Sanmıyorum. Bu şirketi kurduğumda aklımda buna benzer bir şey vardı. Ve psikolojiye geçmeden önce üniversiteye bilgisayar mühendisliğinde başladım. İşletmenin anonim özelliklerini kurmak için en iyi insanları işe aldım çünkü tüm şirket, uyguladığım gizlilik ve güvenliğin müşterilerimin kimliklerini koruyacağı vaadine dayanıyor. Yani hayır, yılda altmış bin dolar kazanan, hükümet tarafından istihdam edilmiş BT çalışanlarının şifrelememi aşabileceklerini düşünmüyorum, denemelerine izin versem bile.”

“Ve sen bana bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?”

“Hayır, SSD’nin sistemime girmesine ve müvekkilimi ifşa etmesine izin vermeyeceğim. Geçim kaynağım, şirketimin müvekkillerimizi anonim tutma konusundaki itibarına dayanıyor. Bu şirketi sadece son birkaç yılda hızla kurdum. Bir anda büyümesi, etik yükümlülüklerimden *hiçbir* nedenle taviz vermemem nedeniyle gerçekleşti.”

“Callie’nin katilini bulmak için bile mi?”

Lindsay derin bir nefes aldı. “Bakın, yerleştirdiğim güvenlik perdesini aralayarak bu müvekkilin kimliğini öğrenmek için perde arkasına geçmeye çalışırsam ve bunu yaptığımı duyulursa, işim çöker. Artık kimse platformuma güvenmez.”

“Peki, bunu bana neden gösteriyorsun?”

“Çünkü Callie benim en iyi arkadaşımdı. Ve biri onu öldürdüğünü itiraf etti.”

Ethan masanın diğer tarafına yürüdü.

“Şifrelemeni hacklememe izin vermiyorsan, o zaman planın ne?”

“Müşteriyle görüşmeye devam etmek istiyorum. Eğer bunu yaparsam, bana kim olduğunu söylemesini sağlayacağımı düşünüyorum. Biraz zaman alabilir. Belki birkaç seans, ama bunu başarabilirim.”

“Bundan şüphem yok. Senin hakkında okuduğum her şeyden, çok yetenekli bir psikolog olduğun anlaşılıyor. Bu plandaki sorun, o kadar zamanımızın olmaması.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Soruşturmamla ilgili bir gelişme oldu ve kendimi zamanla yarışırken buldum. Bu danışanın kim olduğunu bilmem gerekiyor ve bunu birkaç terapi seansı boyunca uğraşıp ortaya çıkarman için zamanım yok.”

“Ne buldun?”

Ethan neredeyse ona Portia Vail’den ve kızın hayatının onun ellerinde olduğundan bahsedecekti. Neredeyse ona Francis Bernard’dan ve Mark Jones’un pazartesi günü ayarlamak için acele ettiği adamın yaklaşan transferinden bahsedecekti. Bu isimsiz

danışanın kimliğini öğrenebilirse durdurabileceği bir transferden.

“Callie ile ilgili bir şey mi?” diye sordu Lindsay.

“Onun davasıyla ilgili. Şimdilik sana söyleyebileceğim tek şey bu. Ama asıl mesele, bu danışanın kimliğini öğrenmek için onunla görüşecek zamanımız olmaması. Bu birkaç seans alabilir ve bunun için zaman yok. Sadece bana inanman gerekecek.”

Lindsay ayağa kalktı ve masanın ardından birbirlerine baktılar.

“Bakmana izin vereceğim.” dedi. “Sana elimdekileri vereceğim ve adamlarınızın şifrelemeyi geçip geçemeyeceğini göreceğim. Ama bunu sessizce yapacağınıza dair bana söz vermeni istiyorum.”

“Sessiz kalmaktan daha iyisini yapacağım. Bunu şebekeden uzak tutacağım.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Yardım edebilecek birini tanıyorum.”

“SSD’den mi?”

“Hayır. Sadece bir arkadaş.”

Bölüm 55

Cherryview, Wisconsin Çarşamba, 30 Temmuz 2025

ETHAN, OKOBOJİ GÖLÜ KIYISINDAKİ MALİKÂNEYE vardığında saat 22:00'ye yaklaşıyordu. Ethan, evin her odasında yumuşak bir ses tonuyla yankılandığını bildiği kapı zilini çaldı. Bir an sonra, Christian Malone kapıyı açtı.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Ama sıkıştım ve yardıma ihtiyacım var."

"Hâlâ Kaliforniya saatindeyim. Saat on geç değil. Neler oluyor?"

"Yardıma ihtiyacım olabilecek başka bir şey daha çıktı."

"İçeri gel."

Ethan, Christian'ı devasa evin içinden mutfığa kadar takip etti ve orada adanın etrafındaki taburelere oturdular. Christian iki şişe New Glarus Spotted Crow açtı ve birini Ethan'a uzattı.

"Teşekkürler." dedi Ethan.

"Hâlâ kızın SIM kartından mesaj dizilerini kurtarmaya çalışıyorum. Ayak izlerini buldum ama gerçek mesajlar hala eski, birinci nesil şifrelemeyle karışık. Görünüşe göre ön ödemeli Samsung'dan mesaj göndermek ve almak için bir mesaj şifreleme uygulaması kullanmış ve ardından mesajları silmiş. Uygulama, 7 gün sonra mesajları kalıcı olarak silen bir zaman damgası kullanıyordu, bu yüzden tüm mesajları kurtarma olasılığım çok düşük. Yapabileceğim en iyi şey, telefonun pili bitmeden önce gönderilen son birkaç mesaj dizisini çekmeye çalışmak, bu ara zaman damgası durmuş olmalı. Şifrelemeyi aşabilirsem birkaç gün sürer."

"Çabalarını takdir ediyorum, Christian. Kızın kaybolduğu cumartesi gününden bir mesaj dizisi arıyorum. 18 Temmuz 2015'ten."

“Üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Başka bir şey daha var demiştin?”

Ethan başını salladı. “*The Anonymous Client*’ı hiç duydun mu?”

Christian bir yudum bira içerken başını salladı. “Hayır.”

“Milwaukee merkezli, evinizin rahatlığında psikolojik danışmanlık ve seanslar sunan çevrimiçi bir danışmanlık platformu.”

“Yani bir Zoom görüşmesinde psikiyatristinle mi konuşuyorsun?”

“Bir nevi.”

“Böbrek taşı mı düşürdükten sonra yaşadığım TSSB hakkında biriyle konuşmamı mı istiyorsun?”

Ethan gülümsedi. “Platformun özelliklerinden biri ve onu bu kadar popüler yapan şey, hastaların doktorlarıyla anonim olarak konuşmayı seçebilmeleri. Bu konsept, çoğu insanın psikiyatriste gitmesini engelleyen damgayı ortadan kaldırmış durumda.”

“İnsan anonim kalmayı nasıl başarır?”

“Yüzünü ve sesini gizleyen şifreli bir filtreyle. Şirketin kurucusuyla konuştum ve bana her şeyin üçüncü kişiler aracılığıyla halledildiğini söyledi. Ödemeler, kayıt, her şey. Yani biri anonim kalmak isterse, bunu yapabildiğini iddia ediyor.”

“İlginç bir konsept. Bana neden bundan bahsediyorsun?”

“Üzerinde çalıştığım davayla ilgili. *The Anonymous Client*’ın kurucusu, lisedeyken kurbanın arkadaşıydı. Adı Lindsay Larkin ve Callie Jones davasında onunla birlikte çalışıyorum. Bugün erken saatlerde, yeni bir hasta Dr. Larkin’in çevrimiçi portalına kaydolmuş ve şifreli filtreyi kullanarak onunla bir seans için giriş yapmış.”

“Evet?”

“Seans sırasında, bu müşteri Callie Jones’u öldürdüğünü itiraf etmiş.”

Christian kaşlarını kaldırdı.

“Doktor-hasta gizliliğine ilişkin oldukça güçlü yasalar var. Ancak bir hasta bir suçu itiraf ederse, bunların hepsi rafa kalkar. Uygun kanallardan gidip bir arama emri çıkartabilirim. Ve sonra SSD teknisyenlerinin şifrelemeyi aşmaya çalışmasını sağlayabilirim.”

“Ama?”

“Ama Lindsay Larkin anonim olarak oturum açanların gizliliğini korumakla övünen işi için endişeleniyor. SSD’nin bu müşterinin kimliğini bulmak için danışmanlık portalına girdiği duyulursa, iş modeli çöker.”

“Ve? Asıl endişenin bir psikiyatristin iş modeli olduğundan çok şüpheliyim.”

“Hayır, asıl endişem zamanla yarışıyor olmam. Pazartesi gününe kadar bu işi çözmeliyim ve açıkçası SSD’deki adamların bunu bu kadar çabuk halledebileceğinden emin değilim. Ama bir göz atarsan, belki de bu müşterinin kimliğini öğrenmek için şifrelemeyi o zamandan önce geçebileceğini düşündüm?”

Christian gülümsedi. “Şifreleme mi dedin? Ne yani? Şirketinin çevrimiçi programını hacklememi mi istiyorsun?”

“Mümkün mü?”

“Hacklemek mi? Elbette mümkün.”

“Peki, yapacak mısın? Yapabilir misin?”

“Bunlar iki farklı soru. Yapabilir miyim?” Christian çirkin bir surat yaptı. “Lütfen. CramCase için şifreleme kodunu ben yazdım ve hiç hacklenmedik. Siber güvenlik hakkında, bunu geçimini sağlamak için yapan aptallardan daha fazla şey biliyorum. Elbette yapabilirim. Yapacak mıyım? Bu duruma bağlı.”

“Neye?”

“Bana bunun için başımın belaya girmeyeceğine dair resmi bir şekilde söz vermelisin. Dinle, Doktor, senin için ölü bir kızın telefonunu karıştırmaktan çekinmem. Ama ben Cherryview’a bok fırtınalarından uzaklaşmak için geldim, onlarda yıkanmak için değil. Anonimliğimin tadını çıkarıyorum. Burada beni birkaç pickleball oynadığım arkadaşım dışında kimse tanımıyor ve ihtiyacım olan son şey saklandığım gölgeye parlak bir ışık tutan şişman, çirkin bir dava. Ve ülke çapındaki bir şirketin çevrimiçi portalını hacklerken yakalanırsam beni bekleyen şey bu.”

“CEO ve kurucunun onayına sahipsin.”

“Bunun yazılı olarak olması lazım ve bir CEO’nun taahhüdünden çok daha yüksek birinin sözüne ihtiyacım olacak. Ve bu

kişisel bir şey değil, Doktor. Sadece avukatlarımın bana söyleyeceklerini söylüyorum.”

Ethan başını salladı. “Yani gerçek bir koruma mı istiyorsun?”

“Bulacağım her neyse bana geri tepmeyecek bir tür resmi dokunulmazlık istiyorum.”

Ethan cebinden telefonunu çıkarıp aradı, çalarken telefonu hoparlöre aldı.

“Alo?” dedi diğer hattan gelen ses.

“Vali Jones, ben Ethan Hall. Sanırım Callie’nin davasında ilerleme sağlamaya yakınım ama bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Bölüm 56

Nekoosa, Wisconsin Perşembe, 31 Temmuz 2025

PERŞEMBE SABAHİ EVDEN AYRILMADAN ÖNCE SARI peruğunu başına geçirdi. Arka kapıdan çıktı ve sokağın karşısına geçti, giderken anahtarlığını tıklattı. Kapılar açılırken Range Rover öttü ve direksiyona geçti. Emin olmak için biraz sürdü ve uzaklaşmadan mahalleden geri döndü. Evin önünden geçerken, sokağın aşağısına park edilmiş sivil polis arabasını fark ettiğine dair hiçbir belirti vermedi. Yine aksayan aynı yaşlı beyefendiydi. *Eugenia Morgan* ismi Francis'in ziyaretçi günlüğünde görünmüştü ve SSD'nin durumu çözmek için çok çalıştığına şüphe yoktu. Dikkatli olması gerekiyordu. Sadece birkaç günü kalmıştı.

Salı günü, gizli polisin kendisini Milwaukee'ye kadar takip etmesine izin vermiş, burada silah dükkânına ve taktik mağazasına uğramıştı. Adamın onu silah ve kurşungeçirmez yelek satın alırken görmesine izin vermenin bir zararı yoktu. Aslında Francis yetkililerin bu satın almaları bilmesini istiyordu. Ancak kendisine verilen son detaylar için takip edilemezdi. Dolayısıyla, sarı peruk ve ikinci araca ihtiyaç duymuştu. Ford Focus kullanan, simsiyah saçlı, uzun boylu, sıska bir kadını arıyorlardı. Sivil SSD aracının direksiyonundaki adam, *Eugenia Morgan*'ın evinin önünden Range Rover ile geçen sarışın kadınla hiç ilgilenmiyordu.

İşaretsiz aracı geçerken güneş gözlüklerini taktı ve yan tarafa doğru bir an olsun bile bakmadı. Dikiz aynasından bir bakış, Özel Ajan Kramer'in onunla ilgilenmediğini doğruladı. Arabası hareket etmedi. Milwaukee'ye doğru sürdü ve kimsenin onu takip etmediğine ikna olana kadar Interstate 794'te hızla aşağı yukarı

gitti, sonra çıkışa yöneldi ve Veteran's Park'ı buldu. Aracını hedefine oldukça uzak olan kuzeydeki bir yere çekti. Kuzey kenarındaki ormanın içinden kıvrılarak ilerleyen yürüyüş yolu sonunda göl kıyısına çıkıyordu. Michigan Gölü'nden gelen bir esinti yüzüne hafifçe çarpıyor, kavurucu öğleden sonraya hoş bir tezat oluşturunuyordu.

Suya yakın bir bank buldu, oturdu ve kendisini takip etmiş olabilecek birini ararken telefonunda geziniyormuş gibi yaptı. Kimseyi göremedi. Sonunda yürüyüş yoluna geri döndü ve Küçük Ücretsiz Kütüphane'ye doğru yürüdü. Kulübe kocaman bir kuş evine benziyordu. Üçgen yapı bir meşe direğinin üzerine yerleştirilmişti ve herkesin alabileceği çeşitli ücretsiz kitaplar barındırıyordu.

Kütüphaneye yürüdü ve kapıyı açtı. Çantasından bir ciltsiz roman çıkardı ve rafa koydu. Tek bir hızlı hareketle kitabın sayfaları arasına yerleştirdiği zarfı çıkardı ve kütüphanenin iç kısmına bantla sabitleyerek tavana tutturdu. Kitap koleksiyonunu inceledi ve sonunda bir Danielle Steel romanında karar kıldı. Zarfın tavana düz ve güvenli bir şekilde sabitlendiğinden emin oldu.

Memnun bir şekilde Küçük Ücretsiz Kütüphane'nin kapısını kapattı ve aşk romanıyla birlikte banka geri döndü. Parkı izlerken ilk üç bölümü okudu. Kimsenin onu takip etmediğinden emin olduğunda, ormanın içinden Range Rover'ına doğru geri döndü.

Adresi GPS'e girdi ve kuzeye doğru beş buçuk saatlik bir yolculuk için Ashland'a yol almaya başladı. Kasaba, Superior Gölü'ne ve Wisconsin-Minnesota sınırına yakındı. Orada, kasabanın hemen doğusunda, Morikawa Gölü'nü bulacaktı. Francis ona geniş gölde sadece sekiz ev olduğunu söylemişti. Bunlardan biri Hugh ve Ruth Winchester adlı yaşlı bir çiftte aitti.

O gece Winchesterları ziyaret etmesi gerekiyordu. Ancak, onu beklemiyorlardı. Habersiz gelmesi herkes için daha iyiydi.

Bölüm 57

Boscobel, Wisconsin Perşembe, 31 Temmuz 2025

FRANCIS PENCERESİZ HÜCRESİNDEKİ YATAĞINDA OTURURKEN, zil çaldı ve zil ona kapısının açılmak üzere olduğunu bildirdi. Bu, hapishane gardiyanlarının hücrelerine girmelerinin resmi yoluydu, Andre Monroe'nun gece geç saatlerde yaptığı gibi değil. Başgardiyan yaz başından beri Francis'in hücrelerine gizlice giriyor ve Ethan Hall'un Callie Jones soruşturması hakkında sürekli haber akışı ve Portia Vail davasıyla ilgili son gelişmeler hakkında güncellemeler sunuyordu. Karşılığındaysa Francis, Andre Monroe'ya istediğini veriyordu. Bay Monroe'yu reddetmek, Francis'in göze alamayacağı bir dayak anlamına gelirdi. Revirde uzun süre kalmak planlarını bozardı, bu yüzden Francis, Andre Monroe'nun taleplerine boyun eğmişti. Ancak bugün başka bir şey oluyordu.

"Köşeye diz çök." diye bağırdı bir gardiyan interkom sisteminden.

Francis ranzasından kalktı.

"Duvara dön ve ellerini arkana koy."

Francis köşeye diz çöktü, alnını duvara dayadı ve ellerini arkasına doğru uzattı. Gardiyanlar içeri girdi ve onu kaldırmadan önce ellerini kelepçelediler. Arkasını döndüğünde, Andre Monroe yüzünün tam dibindeydi.

"Görüşmeye çağırıldın, Francis."

Francis sessiz kaldı. İki gece önce, Francis'in tepesinde pantolonu dizlerine kadar inmiş şekilde inleyen Andre Monroe'nun görüntüsü zihninde belirdi.

“Psikiyatrist bir şey söylemek istiyormuş. Muhtemelen kendini öldüreceğinden endişeleniyor.”

Başgardiyan daha da yaklaştı.

“Kendini öldürmek mi istiyorsun, Francis?”

Francis onun yanından baktı ve cevap vermedi.

Andre Monroe’nun sesi bir çocuğun sesine dönüştü. “Duyguların hakkında biriyle konuşman mı gerekiyor?”

Cevap yok.

“Onu buradan çıkarın.” dedi Andre.

Francis’in kollarındaki iki gardiyan onu hücreden dışarı çıkardı. Hücresinin eşiğinden geçerken, Francis, Ethan Hall’un nakil sürecini başlattığını biliyordu. Bu cehennem çukurunda üç günü daha vardı.

Bölüm 58

Morikawa Gölü, Wisconsin Perşembe, 31 Temmuz 2025

UZUN YAZ GÜNÜ, MORIKAWA GÖLÜ'NE ULAŞTIĞINDA sona eriyordu. Ufuk kiraz rengi bir alacakaranlıkla parlıyordu. Gölün üzerinde asılı duran bulutların alt tarafları kan kırmızısı bir tonla yanıyordu. Bunun, olacaklar için uygun olduğunu düşünmeden edemedi.

Gölün kuzey tarafını dolaştı ve doğu kenarından aşağı doğru yürümeye başladı. Hugh ve Ruth Winchester'a ait araba yolunu buldu ve yoldan içeri girdi. Otuz dakika önce verdiği mola, uzun yolculuktan sonra bacaklarının dinç olduğundan emin olmasını sağlamıştı. Çift ona göre çok yaşlıydı ama yine de çevik olması gerekiyordu. Oyunun bu kadar sonuna yaklaştıkları bu aşamada hiçbir şeyi hafife almıyordu. Hatalardan her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekiyordu.

Arabadan inerken çantasındaki bıçağı kontrol etti. En yakın komşu ev çok uzaktaydı ama silah seslerinin duyulmasından korktuğu için Sig Sauer'ini kullanma riskini alamazdı. Bıçak daha fazla dağınıklık ve daha fazla iş demekti, ancak uzun vadede daha güvenliydi. Ön kapıya yürüdü ve zili çaldı. Bir an sonra Ruth Winchester cevap verdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu yaşlı kadın.

"Merhaba. Benim adım Eugenia Morgan, kayboldum ve çok çaresizim. Şehre giden yolu bulmaya çalışıyorum, ancak navigasyon sistemim çalışmıyor ve hayatım boyunca uğraşsam da bu bölgeden çıkış yolunu bulamayacağım gibi geliyor "

“Ah,” dedi Ruth başını sallayarak, “kafa karıştırıcı olabilir. Ve mobil hizmet veya uydu sinyalleri, bu haritaların çalışmasını sağlayan her neyse, bu civarda her zaman zayıftır. Kocamı çağırayım. Şehre giden yolu sana açıklayabilir.”

“Teşekkür ederim. Ve rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hava kararıyor ve gece olduğunda hiçbir şansım olmayacağını biliyorum.”

“Bir saniye bekle, tatlım. Hugh’u çağırayım.”

Kadın eve girerken ön verandada bekledi, sonra çantasına uzandı ve bıçağı çıkardı. Bıçağı yanında tuttu. Bir dakika sonra Hugh Winchester kapıya geldi. Adam yaşlı ve güçsüzdü, on yıllar omurgasını zeminle neredeyse paralel hale getirmişti. Sineklik kapısını iterek açtı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam daha kelimeleri ağzından çıkaramadan bıçağı kaldırıp boynunun sol tarafına doğru sürükledi. Adamın omzundan aşağı ve göğsünden aşağı akan kan miktarı, adamın şah damarını kestiğini söylüyordu. Hugh Winchester, boynunu tutmadan, kanı fark edip yere yığılmadan önce yüzü şaşkındı.

Kadın, adamın cesedinin üzerinden atlayıp eve girmek için vakit kaybetmedi. Karısını mutfak lavabosunun başında dururken buldu. Arkasından yürüdü ve işlemi tekrarladı. Eve vardık-tan iki dakika sonra Winchester’ların kanı yerlere akıyordu. Hugh’un-ki ön koridora; Ruth’un-ki ise mutfak zeminine.

Musluk hala açıktı. Bıçağı suyun altına tuttuktan sonra çantasına geri koydu. Sonra bir bardak su içti ve temizliğe başladı. Bir saat sonra, garaja giden koridor kanla kaplanmıştı ve cesetler sıfırın altındaki dondurucuya istiflenmişti. Ön kapının kapalı olduğundan emin oldu ve sonra arabasına binip uzun bir yolculuğa daha başladı. Bu sefer Meksika sınırına gidiyordu.

Bölüm 59

Madison, Wisconsin Cuma, 1 Ağustos 2025

TOPLANTI MADISON'DAKİ EDGEWATER OTELİNDE tekrarlandı. Cuma öğleden sonraydı. Ethan, Pete Kramer'in yanında duruyordu ve süitin kapısı açıldı ve Mark Jones içeri girdi. Elinde bir dosya tutuyordu.

"Beyler," dedi Mark. "Oturalım."

Hepsi konferans masasının etrafına oturdular.

"Ari Cutlass, Boscobel'in müdürü. O ve ben uzun zamandır tanışıyoruz, bu yüzden ondan bir iyilik istedim. Pazartesi günü transferi kabul etti, ancak yalnızca hapishane psikiyatristlerinden birinin onayını alabilirse."

"Ters giden herhangi bir şey olursa diye mi?" dedi Pete.

"Kesinlikle. Ari, Francis'in uzun yıllar hücre hapsinde kaldıktan sonra onu genel nüfusa yerleştirdiklerinde çıldıracağından endişeleniyor. Ve birini öldürürse, Ari sonuçları için ortada kalmak istemiyor."

"Psikolojik değerlendirmeyi siz mi ayarladınız?" diye sordu Ethan.

"Dün." dedi Mark. "O piç kurusu sadece geçmekle kalmadı, bir de bunu başarıyla yaptı."

"Yani transferi işlemek için ihtiyacımız olan her şeye sahip miyiz?" diye sordu Pete.

Vali, Ethan'a baktı. "Neredeyse."

Ethan başını salladı, arka cebinden bir zarf çıkardı ve masanın üzerinden kaydırды.

"Mektubum." dedi Ethan. "Şartlı tahliye kuruluna, müdüre ve Wisconsin Ceza İnfaz Dairesi'ne, Francis Bernard'ın otuz iki

yıllık rehabilitasyondan sonra daha iyi bir yaşam koşulu ve daha fazla özgürlük sağlamak için Wisconsin Güvenli Program Tesisinden Columbia Islah Kurumuna transfer edilmesi isteğini dile getirdim.”

Ethan, yemek borusuna kadar gelen mide asitlerini geri yuttu. Vali zarfı aldı.

“Teşekkür ederim.” dedi Mark. “O mektubu yazmanın kolay olmadığını biliyorum.”

“Özetle, o aşâğılık herif hâlâ parmaklıklar ardında olacak.” dedi Ethan. “Ve eğer bu bize kızınızın katili ve Portia Vail’in yeri hakkında bilgi verecekse, bunu yazmanın verdiği acıya değer.”

Ethan, aklının bir köşesinde Christian Malone’un kendisi için bir şeyler yapacağı ve pazartesi sabahından önce Lindsay Larkin’in isimsiz danışanının kimliğini bulacağı umudunun olduğunu söylemedi. Francis’in herhangi bir yere gitmesini engelleyeceği umudunu hâlâ taşıyordu.

Vali, Ethan’ın mektubunu klasöre koydu ve Francis Bernard’ın psikiyatrik değerlendirmesine ve valinin ofisinden gelen resmi mektuba ekledi. Dosyayı tamamlamıştı ve cezaevine teslim edilmesiyle birlikte Francis Bernard’ın pazartesi günü Columbia Cezaevi’ne nakledilmesinin hızlandırılmış süreci başlayacaktı.

“Peki, bu nasıl işleyecek?” diye sordu Pete.

Ethan başını eğdi. “Francis, nakil emri tamamlandığında ve Columbia’ya doğru yola çıktığında, Callie’nin katili ve Portia Vail’in nerede olduğu hakkında bildiği her şeyi bana anlatacağını söyledi.”

“Piç son dakikaya kadar bekleyecek,” dedi Jones. “Ve Ari Cutlass’a göre Francis, avukatının belgeleri incelemesini sağlayarak transferin gerçekleştiğinden ve onu sadece bilgi vermeye zorlamadığımızdan emin olacak.”

“Ne harika bir adalet sistemimiz var.” dedi Pete. “Bir polis katili, bir hapishane hücresinin içinden böyle bir gücü kullanmayı başarabiliyor.”

Mark, Ethan’a baktı.

“Francis’in kızım veya Portia Vail hakkında nasıl bir şeyler bildiğini anlamamıza yardım edecek herhangi bir gelişme var mı?”

Ethan başını iki yana salladı. “Şimdiye kadar bir şey yok. Pete, Eugenia Morgan’ı izliyordu.”

“Orada pek bir şey yok.” dedi Pete. “Bu hafta bir silah satın aldı, ancak Francis’in Ethan’ı gönderdiği depoya yaklaştı. Kadının Francis’e bilgi vermekle bir ilgisi varsa, bunun ne olduğunu anlayamıyoruz. Yani Eugenia Morgan, onu Portia Vail’e anlamlı bir şekilde bağlama konusunda şimdilik çıkmaz yol.”

Oda bir an sessizliğe büründü ve hepsi durumun ağırlığını sindirmeye çalıştı.

“Burada bizim oyunumuz ne beyler?” diye sordu Ethan.

“Transferi resmen gerçekleştireceğim.” dedi Mark. Ethan’a baktı. “Pazartesi sabahı Boscobel’de olman ve transferden önce Francis ile konuşman ve önümüzde salladığı bilgileri alman gerekecek.”

Ethan başını salladı. *Hadi Christian. Sihrini çalıştır.*

Bölüm 60

Hachita, New Mexico Cumartesi, 2 Ağustos 2025

ANTELOPE-WELLS, NEW MEXICO, ABD-MEKSİKA SINIRındaki en az trafiğe sahip giriş gümrüğüydü. Antelope-Wells'in altmış kilometre kuzeyinde, ABD'nin Meksika'ya varmadan önceki medeniyetin son durağı olan Hachita, New Mexico vardı. Hachita, Nekoosa'dan yirmi dört saatlik bir sürüş mesafesindeydi. Aşağıya doğru giden yol onu beş eyaletten geçirecekti. Önce Iowa ve Missouri, ardından Kansas eyaletinin tamamını çaprazlama geçti, cuma gecesi Dodge City'de ucuz bir otelde kaldı.

Cumartesi sabahı erken kalktı, yolculuğunun ikinci ayağı onu Oklahoma'nın çıkıntılı kısmından ve New Mexico'ya girmeden önce Teksas'ın kuzeybatı ucundan geçirdi ve burada saatlerce durmadan sürdü. Francis'in ona uyguladığı program gereksiz duraklamalara yer bırakmıyordu, bu yüzden saatler süren yolculuk boyunca yetişkin bezi giydi.

Cumartesi öğleden sonra saat 4:30'da tozlu Hachita kasabasına vardı. Zamanlaması daha iyi olamazdı. Küçük binanın önüne park edilmiş postaneyi buldu ve bekledi. Saat 5:00'ten hemen önce bir posta görevlisinin çıkıp otoparkın sonundaki posta kutusuna yürümesini izledi. Adam kutuyu anahtarla açtı ve gün boyunca kutuya bırakılan zarfların içinde durduğu tepsiyi çıkardı. Postaneye geri dönmeden önce adamın kutunun içine yeni, boş bir tepsi koyuşunu izledi.

Paketi yolcu koltuğundan kaldırdı. Kahverengi zarf, Wisconsin'den buraya yaptığı uzun yolculukta ona eşlik etmişti. Eugenia Morgan'a hitaben yazılmıştı ve hafta başında Nekoosa'ya

ulaşmıştı. Üzerinde Francis'in tanıdık el yazısı vardı ve el yazısına baktığında içi kıpırdandı. Francis'in zarfı nasıl tutması gerektiği konusunda emirlerine sıkı sıkıya bağlı kalmıştı ve talimatlarını harfiyen yerine getirmişti.

Pakete dokunmadan önce ellerine lateks eldivenleri geçirdi. Zarfı kapalı tutan altın metal klipsi açtı ve yapışkanlı mührü yırttı. İçine baktı ve tek, mühürlenmemiş, beyaz bir zarf gördü. Başparmağı ve işaret parmağıyla köşesini sıkıştırdı ve büyük manila paketinden çıkardı.

Zarfın üzerindeki isim yine Francis'in kusursuz el yazısıyla yazılmıştı.

Özel Ajan Ethan Hall.

İçinde bir mektup vardı ama okuma zahmetine girmedi. Francis ona bunu yapmasını söylememişti. Çantasına uzandı ve kiraladığı depolama ünitesinin anahtarını buldu, zarfı kendi tükürüğüyle değil nemli bir bezle kapatmadan önce anahtarını zarfın içine attı. Arabasından indi ve aceleyle postaneye girdi. Postacı tezgâhın arkasında paketleri ayırıyordu.

"Merhaba." dedi.

Adam döndü, karşısında simsiyah saçları ve yanan kahverengi gözleri olan uzun boylu, güzel bir kadın görünce açıkça şok olmuştu.

"Merhaba," dedi. "Kapatmak üzereyiz."

"Oh, iyi. Tam zamanında yetişmişim."

Lateks eldivenler hâlâ elinde zarfı kaldırdı. "Bunu postalamam gerek ama birkaç gün içinde gönderilmesini istiyorum. Bu mümkün mü?"

Adam başını ileri geri salladı. "Olabilir. Ne zaman postalanmasını istemiştiniz?"

"Perşembe. Bunu yapabilir misiniz?"

"Elbette." dedi adam zarfa uzanarak. "Bunu yapabilirim."

Lateks eldivenlerini fark ettiyse bile belli etmedi. Zarfı teraziye koydu ve posta ücretini kontrol etti.

“Üzerinde bolca pul var, bu yüzden gidebilirsiniz. Tek ihtiyacınız bu mu?”

“Bu kadar. Yardımın için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

Gülümsedi ve başını biraz çevirdi. “Perşembe günü gönderileceğinden emin misin?”

“Kendim postalayacağım. Anlayacağın emin ellerde.”

Bir gülümseme daha. “Teşekkür ederim.” dedi postaneden ayrılmadan ve arabasına geri binmeden önce.

Paket perşembe günü kuzeye doğru yolculuğuna başlayacak ve Ethan Hall’un evine ancak önümüzdeki hafta sonunda varacaktı. O zamana kadar, o ve Francis çoktan birlikte yeni hayatlarına başlamış olacaktı. Sadece birkaç gün kalmıştı ama yapılacak çok şey vardı.

Posta görevlisinin ofisi kapatıp çıktığını görene kadar birkaç dakika daha geçti. Adam postanenin ön kapısını kilitledi, ardından otoparktaki diğer tek arabaya bindi ve tozlu yoldan uzaklaştı.

Postane otoparkı terk edilmişken, arka koltuğa uzandı ve yeni bir yetişkin bezi aldı. Arabadan inerken, eteğini hızla kaldırdı ve giydiği ıslak, sarkık bezi bacaklarından aşağı çekti ve dışarı çıkardı. Yeni bezi yerine yerleştirdi ve anında rahatladı. Arabanın içinde, torpido gözünde Adderall’ını buldu ve iki tablet yuttu. Nekoosa’ya dönüş yolunda otelde kalma lüksüne sahip olmayacaktı. Pazartesi sabahından önce yapması gereken çok şey vardı.

Arkasında toz bulutu ve kaldırımında da ıslak bir bez bırakarak otoparktan hızla çıktı.

Bölüm 61

Cherryview, Wisconsin Pazar, 3 Ağustos 2025

ETHAN'IN SONUNDA CHRISTIAN'DAN BEKLEDİĞİ arama geldiğinde pazar akşamıydı.

Ethan telefonu açtığında "Tamam mı?" diye sordu.

"Ne yazık ki hayır. Dr. Larkin, birinci sınıf şifreleme kullandığını söylediğinde şaka yapmıyormuş. Çözmeme beklediğimden daha uzun sürüyor. Bunu başaracağım ama pazartesi'den önce değil, Doktor. Üzgünüm dostum."

Ethan derin bir nefes aldı. "Endişelenme. Elinde gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Devam et. Yarından sonra bile olsa, ne bulduğunu bilmem gerekiyor."

"Olur. Ama bir dipnot," dedi Christian. "Sonunda Callie Jones'un SIM kartından gelen kısa mesajları kurtarabildim. Ve ben de onları görmek isteyeceksin."

"Birkaç dakikaya orada olacağım."

* * *

Christian, kapıyı açtığında Ethan'a bir bira uzattı.

"İçeri gel. Metin dizileri oldukça karışık ama sanırım geriye kalanların çoğunu aldım."

Ethan, Christian'ı teknoloji inine kadar takip ederken birkaç yudum bira içti. Burada hava, bilgisayar ve işlemcilerin verimli bir şekilde çalışmasını sağlamak için evin geri kalanından önemli ölçüde daha soğuktu. Ekranlar her köşeden parlıyor ve yanıp sönüyordu. Christian monitörlerden birinin önüne oturdu ve son derecede hızlı vuruşlarla klavyeye atıldı.

"Sana kızın mesajlarını şifrelemek ve gönderildikten sonra silmek için bir uygulama kullandığını söylemiştim. Kullandığı uygulama artık yok, bu yüzden mesajları kurtarmam bu kadar uzun sürdü. Erişim sağlamak için eski teknolojiyi tersine mühendislikle çözmek zorunda kaldım. Ve şimdi bile her şeye sahip değilim. Ama 18 Temmuz 2015 Cumartesi gününe ait diziyi buldum. O gece kaybolmuştu, değil mi?"

Ethan, The Crest'i Lindsay Larkin ile gezdiğini ve Callie'nin bir mesaj aldıktan sonra aniden ayrıldığını duyduğunu hatırladı. Callie'nin küçük kız kardeşi Jaycee Jones dışında onu o zamandan beri kimse görmemişti. Onda da Callie bir kazak almak için kısa bir süreliğine eve uğramıştı.

"Evet, o gece."

"Tahmin etmiştim." dedi Christian. "Çünkü telefonunda görünen son mesaj dizisi de o. Saat 21:02'de gelmiş."

Christian, mesaj dizisi görünene kadar bir saniye daha tuşlara bastı. Masaya yaslandı ve sandalyesini Ethan'a erişim sağlamak için yana kaydırды. Ethan yaklaştı ve mesajı okudu.

Ne oldu?

Seni görmem gerek.

Neredesin?

The Crest.

İyi misin?

Bebek hakkında seninle konuşmam gerek. Devam edeceğim.

Yapmadın mı?

Hayır. SENDEN bu bebeği istiyorum. Seninle bir hayata başlamak istiyorum. Bu gece seni görmem gerek.

Ailenin teknesi sende mi?

Evet.

North Point'de buluşalım. İskelede bekliyor olacağım.

Seni seviyorum, Blake.

Ben de seni seviyorum.

Ethan monitörden başını kaldırdı.

"Peki," dedi Christian. "Milyon dolarlık soru şu: *Blake*'in kim olduğunu biliyor musun?"

Ethan birayı masaya koydu ve kapıya doğru koştu. "Biliyorum."

2015 Yazı

Cherryview, Wisconsin

Göl cam gibiydi. Callie, uzun bir yaz gününün sonlarında ufuk lavanta renginde parıldarken ailesinin Malibu 20 VTX Crossover'ıyla yüzeyde ilerliyordu. The Crest'ten ayrıldıktan sonra eve uğramış, Blake ile konuşurken gölde gezinmeye karar verirlerse diye bir kazak almak için kısa bir mola vermişti. Annesi ve Damien dışarıdaydı, bu yüzden Callie'nin tek yapması gereken küçük kız kardeşini savuşturmaktı. Jaycee, Callie'nin The Crest'teki partiye geri dönmüyorsa nereye gittiğini bilmek istiyordu.

"Dışarıya." demişti Callie.

"Nereye?"

"Sadece dışarıya."

Karşılaşmaları kısa sürmüştü ve Callie, ters tepkisinin ters tepebileceğini biliyordu. Jaycee havasındaysa annesini arayıp Callie'nin kötü bir şeyler çevirdiğini söyleyebilirdi. Sonra annesi Callie'yi durmadan arardı. Ama küçük kızın ablasıyla konuşacak vakti yoktu. Ve bir parçası annesinin ne yaptığını veya kiminle buluştuğunu bilmesini umursamıyordu.

Şimdi, gölde gezinirken kendini özgür ve hafif hissediyordu. Ebeveynlerinin küçümsemesi, arkasındaki dalgada boğuluyor gibiydi. Callie, annesinin hamileliği veya bebeği tutma kararını duyduğunda ne söyleyebileceğini aniden umursamaz oldu. Ya da yeni hayatının babasının siyasi kariyeri için ne anlama geleceğini. Ya da üniversiteyi veya tıp fakültesini veya bursunu veya üst üste üç yıl eyalet şampiyonluğunu

kazanmayı. Tüm bunlar gölgede kalmıştı, bebeğinin sevinci ve Blake ile birlikte yaşayacakları hayat tarafından gölgede bırakılmıştı.

North Point'e yaklaşırken, iskele göründü. Ufuktaki parlaklık, yolunu aydınlatmaya yetecek kadar parlaktı. Malibu'nun motorunu durdurdu, tekneyi geri vitesine alıp hızını yavaşlatırken ve uzun iskelenin yanına manevra yaparken arkasında dalgalar oluştu. İskele boştu.

"Neredesin?" diye fısıldadı geceye doğru.

Callie iskeleye adım attığında iskele ay ışığında parlamaya çoktan başlamıştı. Ayın solmuş ışığı, Okoboji Gölü'nün yüzeyinde uzanıyordu. Gölün ortasından The Crest'in ışıkları görülebiliyordu. Müziğin yankıları suyun düz yüzeyinde sanki zıplıyordu. Tekneyi bağlarken, otoparka gözlerini kısarak baktı ama bir araba göremedi. North Point İskelesi tekne indirme yeri olarak kullanılıyordu ve Callie iskeleden aşağı yürürken onu arabasında kendisini beklerken görmeyi umuyordu.

Elini karnına koydu ve gözlerini kapattı, rahminde büyüyen çocuğu hayal etti. Planlı Ebeveynlik Kliniğini ziyaret etmesinin üzerinden sadece iki gün geçmişti. Hemşire Cheryl, geri alamayacağı bir karar vermeden önce bir an için durup düşünmesi konusunda onu ikna etmişti. Plan, bir veya iki gün düşünmekti ve Callie hâlâ prosedürü uygulamak istiyorsa geri dönecekti ve Cheryl ona süreçte yardımcı olacaktı.

Ancak Callie klinikten ayrıldığı andan itibaren bunu asla yapamayacağını biliyordu. Kendisi ve doğmamış çocuğu arasında garip ama büyümlü bir bağ oluşmuştu. Anlayamadığı ve asla açıklayamadığı bir şeydi ama bu bağlantı onu hayatına başlamak istediği kişiyle buluşmak için North Point İskelesi'ne getirmişti.

Herkes onun kararına katılacak mıydı? Callie kesinlikle katılmayacaklarından emindi.. Ama bu onun vereceği bir karardı ve sadece ona aitti. Annesinin, babasının veya herhangi bir arkadaşının değil. Bu onun hayatıydı ve artık kimse ona nasıl yaşayacağını söyleyemezdi. Yıllarca başkalarının onun için yaptığı planları dinlemişti. Voleyboldan ve her uyanık anını nasıl geçireceğinden -spor salonunda veya kortta- derslerine ve geleceğine kadar. Ama içinde büyüyen hayatla birlikte her şeyi geride bırakmaya hazırdı. Ebeveynleri onun hayatının fırsatını kaçırdığını söyleyecekti. Ama aslında o sadece başka bir yol seçiyordu. Anne-lik yolunu ve bu çok doğru hissettiriyordu. Geçtiğimiz birkaç yılın ağır

yükünün omuzlarından kalktığını hissetti ve Callie Jones uzun yıllar sonra ilk kez geleceği için heyecanlandı.

İskelenin sonuna kadar yürüdü ve iskeleden indi. Ağustos böcekleri vızıldıyor ve sesleri gecede yankılanıyordu. Uzakta bir köpek havladı. Ve arkasında bir dal kırıldı. Dönmeden önce kafatasının arkasında bir darbe hissetti. Darbe sarsıcıydı, onu sersemletti ve olduğu yerde durdurdu. Dönmek için gereken güce sahipti, gözleri kocaman açılmıştı ve dönerken hiç kırpılmıyordu. İlk darbeyi bir darbe daha izledi. Bu darbe başının tepesine geldi. Saç çizgisinden yanağına bir sıcaklık akıyordu. Elini yüzüne koydu. Elini çektiğinde, yoğun kırmızı kan parmaklarını kapladı.

Üçüncü darbe geldi ve dünyası karardı.

Bölüm 62

Beaver Dam, Wisconsin Pazar, 3 Ağustos 2025

ETHAN, CHRISTIAN'IN EVİNDEN AYRILDI VE WRANG-ler'ına bindi. 151. Karayolu'na dönüp kuzeye, Beaver Dam'a doğru yöneldiğinde saat on bire yaklaşıyordu. Elli dakika sonra Jeep'i otoyoldan çıkardı ve Prescott Estates'e ulaşana kadar arka yollara saptı. Bir hafta önce Maddie ile birlikte geçtiği ana kapının ve güvenlik kulübesinin önünden geçmek yerine yolun yarım mil aşağısındaki şeride geçip durmayı tercih etti.

Motoru durdurdu, farları kapattı ve nemli geceye adım attı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve karanlıkta ağustos böcekleri vızıldıyordu. Prescott Estates'i çevreleyen beyaz ahşap çite doğru yürüdü; çit ay ışığı izin verdiği kadar ileriye uzanıyordu. Ethan, çiti hızlıca tırmandı. Pazartesi günü Maddie ile birlikte araç sürdükleri yola paralel uzanan bir patika bulana kadar büyük bir tarladan yürüdü. Ahırlar görüş alanına girene kadar bir kilometre kadar yürüdü, Blake Cordis'in kulübesini uzakta görene kadar devam etti, sıcak sarı ışık pencerelerden dışarı sızıyordu.

Ethan kulübeye giden yolun kenarında durdu ve devam etmeden önce etrafa hızlıca bir göz attı. Ön kapıya giden üç basamağı tırmandı ve kapıyı çalmak üzereyken bir av tüfeğinin kurulduğunu duydu. Ellerini kaldırmaya veya rahatlamış görünmekten başka bir şey yapmaya zahmet etmedi ve arkasını döndüğünde Blake Cordis'in verandada, sağ omzuna sıkıca yerleştirilmiş 12 kalibrelik bir tüfekle durduğunu ve namlunun kendisine baktığını gördü. Blake onu tanıdığı anda, silahı indirdi.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Blake.

“Sadece birkaç soru sormak için geldim.”

“Gerçekten mi? Gece yarısı mı? Bir de mülke izinsiz girerek.”

“Polis çağırabilirsin.” dedi Ethan.

Blake, av tüfeğini sağ kolundan sarkana ve yere doğrultana kadar daha da indirdi.

“Callie Jones, ikinizin iletişim kurabilmesi için ön ödemeli bir cep telefonu satın almıştı.”

Blake başını eğdi ve omuzları çöktü.

“Kaybolduğu gece saat dokuzda o telefondan bir mesaj aldı.”

Blake başını iki yana salladı. “Callie’nin kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok.”

“Ortaya çıkardığım kanıtlar çok farklı bir hikâye anlatıyor.”

“Ona bir şey yaptığımı gösteren hiçbir kanıt yok.”

“Çünkü onlardan kurtuldun mu?”

“Çünkü bulunacak hiçbir şey yoktu.”

“Callie hamileydi.” dedi Ethan.

Blake hiçbir yanıt vermeyince, vızıldayan ağustos böceklerinin sesi bir an öncesine göre daha yüksek çıktı.

“Bebegin babası sendin.”

Ethan duraklarken ağustos böcekleri devam etti.

“Chicago’da kürtaj yaptırmaktansa bebeği doğurmaya karar verdi.”

Blake, sağ eliyle tüfeği tutmaya devam ederken sol elini saçlarının arasından geçirdi.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Onun davasına bakmak için işe alındım. Ben de bunu yapıyorum.”

Blake derin bir nefes aldı ve Ethan’ın arkasındaki kapıyı işaret etti. “İçeri girelim.”

Ethan başını salladı. Blake basamakları çıkıp ön kapıyı açtı. Ethan onu içeri kadar takip etti ve kulübeye girdiğinde klimanın serinletici etkisini hissetti. Blake tüfeği duvara dayadı ve mutfığa yürüdü.

Ethan silahı kaldırdı ve namluyu açtı. “Sakıncası var mı?”

Blake elini salladı. “Nasıl istersen.”

Ethan iki mermiyi de çıkarıp cebine koydu ve tüfeği köşeye geri yerleştirdi.

“Bira?”

“Evet.” dedi Ethan.

Blake buzdolabından iki Coors Light aldı ve oturduğu sırada mutfak masasına koydu. Ethan onun karşısına geçti. İkisi de bira- larını açtı ve bir yudum aldı.

“Evet,” dedi Blake. “Callie hamileydi. Ve evet, bebeğin babası bendim.”

“Kürtaj yaptırmak için Chicago’ya gitti.”

Blake bir yudum daha aldı ve düşünceler masada gittikçe yoğunlaşırken bira kutusuna baktı.

“Kliniğe gitti ama hiç kürtaj olmadı. Ona bebeği doğurmasını istediğimi söyledim ama istemezse anlayacağımı söyledim. Çok fazla işi vardı ve ona bunun kendi kararı olduğunu söyledim.”

“Pete Kramer’e soruşturma sırasında bunlardan hiç bahsettin mi?”

Blake başını iki yana salladı. “Hayır. Hiç sormadı ve ben de hiç teklif etmedim. Callie ile olan ilişkim hakkında konuşmamın beni baş şüpheli olarak göstereceğini biliyordum. Ve Callie’nin kaybolmasıyla hiçbir ilgim, gerçekten hiçbir ilgim olmadığı için sessiz kaldım.”

Ethan bir yudum daha bira alırken Blake Cordis’i düşündü. Tıpkı Maddie’yle ziyaretlerinde olduğu gibi, Ethan adamın ya çok iyi bir aktör olduğunu ya da bir şekilde gerçeği söylediğini düşündü.

“Hadi yapalım,” dedi Ethan. “Sana ne olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim ve sen de bana haklı mıyım haksız mıyım söyle.”

Blake başını salladı.

“Sporcularından biri olan Callie Jones ile cinsel ilişki yaşıyordun. Temmuz 2015’te yirmi bir yaşında, yasal bir yetişkindin. Eylül ayında yirmi iki olacaktın. Callie on yedi yaşındaydı. Onu hamile bıraktın ve ilişkinizi gizli tutmanın tek yolu kürtajdı. Ancak düşündükten sonra Callie bebeği doğurmaya karar verdi 18

Temmuz 2015 Cumartesi gecesi sana bunu söylemek için mesaj attı. Ön ödemeli Samsung telefonunu kullanarak mesajlaştınız ve sana bebeği doğuracağını ve seninle bir hayat kurmak istediğini söyledi. Köşeye sıkıştığı için meseleyi kendi yönteminle ele aldın. Callie'ye North Point İskelesi'nde buluşmanızı söyledin ve orada onu öldürdün."

Blake gülümsedi ve birasını tek yudumda bitirdi, sonra başını eğdi.

"Yanlış, yanlış ve bakalım, oh evet, yine yanlış."

"Sen ve Callie iletişim kurmak için bir metin şifreleme uygulaması kullandınız ve gönderdikten sonra mesaj dizilerinizi siliniz. Sen akıllı ve dikkatliydin, ancak mesajları kurtarabildim, Blake. Callie'nin kaybolduğu geceki mesajlaşmanızı gördüm."

"Belki de gördün. Ve bu muhtemelen birçok şeyi açıklıyor. Ancak bu onu öldürdüğüm anlamına gelmiyor."

"O zaman neyi yanlış anladığımı açıkla."

"Çoğunu doğru anlamışsın. Callie Jones'a aşıkım, buna şüphe yok. Onu bugün bile seviyorum. Onu kürtaj yaptırmaktan vazgeçirdim, yaptırmaya ikna etmeye çalışmadım. Onunla bir hayat kurmak istiyordum. Ama önünde koca bir hayat vardı; üniversite ve tıp fakültesi ve dünyanın baskısını omuzlarında hissediyordu. Ebeveynleri delirmişti. Wisconsin'deki büyük valimiz olan babası, lise yıllarında ortalıkta yoktu, Callie'den daha çok kariyeriyle ilgileniyordu. Annesi bipolar bozukluktan muzdarip-ti ve Callie'nin başarılarını sanki onun başarısıymış gibi dolaylı olarak Callie aracılığıyla yaşıyordu. Callie her açıdan başarılı olmazsa, akademik, atletik, sosyal, annesi derin depresyon nöbetlerine giriyordu. Ve Callie bunların hepsini taşımak zorundaydı. Bu yüzden ona eğer benim istediklerimi istemezse onu anlayacağımı söyledim."

"Ama tam tersine, Blake. Callie o gece sana mesaj attı. Seninle bir hayat istediğini söyledi. Sen de ona North Point İskelesi'nde buluşmasını söyledin. Ondan sonra ne oldu?"

Blake başını iki yana salladı. "Görüyorsun ya, işte burada yanlış yapıyorsun."

“Aydınlat beni.”

Blake boş birasını çöpe attı ve buzdolabından bir tane daha aldı.

“Ön ödemeli telefonumu kaybettim. Cuma gecesi Callie ile mesajlaştığımızda elimdeydi. Ama cumartesi günü bir ara telefon kayboldu. Callie’ye söylemek istedim ama kendi telefonumdan mesaj atma riskini göze alamazdım. Cumartesi gecesi The Crest’te arkadaşlarıyla bir partiye gideceğini biliyordum ve pazar günü görüşmeyi planlıyorduk. O zamana kadar telefonu bulamazsam pazar günü ona söylemeyi ve başka bir tane almayı düşündüm.”

Ethan gözlerini kıstı. Masanın karşısındaki adamı okumaya çalıştı. On yıl geçmiş olmasına rağmen, Ethan geçmişte çocuk katilleriyle birçok benzer konuşma yapmıştı ve hiçbiri Blake Cordis’in bu geceki performansı kadar ikna edici olmamıştı.

“Cumartesi günü Samsung’un yok muydu? Callie’nin kaybolduğu gün.”

“Hayır, efendim, yoktu. Ve eğer o gece Callie’yi North Point İskelesi’ne çağırmak için mesaj atan birinin olduğunu iddia ediyorsanız, size inanıyorum. Ama o ben değildim.”

Blake bir yudum bira aldı.

“Tanrı’ya yemin ederim. Ben değildim.”

Ethan korkuluktan atlayıp Jeep’ine doğru yöneldi. İçeri girip motoru çalıştırdı. Farlar önündeki çakıllı banketi ve havada dönen böcekleri aydınlatıyordu. Ağustos böceklerinin uğultusu Wrangler’ın içinden bile duyulabiliyordu. Ama bunların hiçbiri- nin farkında değildi. Ethan’ın aklı karışmıştı ve içgüdüleri ona bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Blake Cordis’in aradığı adam olmadığını ve önünde başka bir sinsî bulmacanın çözül-meyi beklediğini biliyordu. Gizemi çözmek için ihtiyaç duyduğu zamanın ise hızla aktığının farkındaydı. Francis sabah nakle- lecekti ve Ethan, Callie Jones veya Portia Vail’e onları aramaya başladığında olduğundan daha yakın değildi.

Boscobel’e gidip cevaplar için yalvarmaktan başka seçeneği yoktu.

Bölüm 63

Nekoosa, Wisconsin Pazar, 3 Ağustos 2025

BENZİN İÇİN MECBURİ DURAKLAMALARINDAN VE bir kamyoncu parkında dört saatlik bir şekerlemeden sonra, pazar gecesi saat 22:00'de Wisconsin'e geri döndü. Range Rover'ının GPS'ini Boscobel'i geçecek şekilde takip etti ve Ithaca'nın kuzeyindeki 58 Numaralı Wisconsin Otoyolu'na döndü. Orada, otoyoldaki bir virajı geçtikten hemen sonra ıssız bir yol buldu. Range Rover'ı kenara çekti ve otoyolun iki yanındaki yeşilliklere girene kadar çimenli set boyunca devam etti. Yolcu koltuğundan fast food torbasını aldı ve sert ve ağrıyan bacaklarla araçtan indi. Bezi ormanda bıraktı ve topallayarak yola geri döndü. İşini incelediğinde, Range Rover'ın yeterince iyi saklandığından emin oldu.

Üç kilometre yürüyerek bir benzin istasyonuna gitti ve Nekoosa'daki evine geri dönmek için bir Uber çağırdı.

* * *

Şoföre ödemeyi yaptı ve araba yoluna doğru yürüdü. Sokağa baktığında sivil polis arabasının gittiğini fark etti. Özel Ajan Kramer, Eugenia'nın evini gece boyunca hiç izlememişti. Genellikle sabahları etrafta dolaşmak ve onu kontrol etmek için gelirdi ama o yarın sabahın ortasında çoktan gitmiş olacaktı. Garaj kapısını açmak için şifreyi girdiğinde saat gece yarısından hemen önceydi. İçeri girdi ve ikinci bölmeye park edilmiş Ford Focus'u gördü. Vücudunda memnuniyet duygusunun dolaşmasına izin verdi. Ama sadece bir an için. Hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Araba anahtarlarını mutfak masasındaki kâseye bıraktı ve bodruma açılan kapıyı açtı, merdivenlerden yavaşça indi ve hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin oldu. Elinde, içindekiler çoktan soğumuş olan yağ lekeli fast food poşeti vardı. Güney sınırına yolculuk iki günden fazla sürmüştü ve kadının aç kaldığını biliyordu. Birkaç saat için de olsa sakın ve uysal olmasını istiyordu ve yiyeceklerdeki sakinleştiriciler bunu garantileyecekti.

Bodrum katına ulaştığında kapıya yöneldi ve odaya göz attı. Kadın yatakta yatıyordu, bileklerine ve ayak bileklerine zincirler bağlıydı. Yiyecek dolu torbayı odaya fırlattı ve sonra merdivenlerden yukarı, yatağa doğru aceleyle çıktı. Francis, ona en çok ihtiyaç duyduğunda dinç olması için uykuya zaman ayırması gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Belki de sonun çok yakın olmasındandı ya da yeni hayatının başlamak üzere olmasından. Sebebi ne olursa olsun, simsiyah saçları yastığa değdiğinde derin bir uykuya daldı ve hemen öncesinde Francis'i hayal etti. Aylarca süren planlama haftalara, haftalar günlere inmişti. Ve şimdi birlikte yeni başlangıçlarının önünde sadece birkaç saat vardı.

KISIM VI

Güç Devri

Bölüm 64

Boscobel, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

FRANCIS YATAĞINDA YATIYORDU, ELLERİ BAŞININ ARKASINDA ve bacakları çaprazdı. Sabah 4'ten beri uyanıktı. Hücrenin etrafına baktı ve yetersiz eşyalarının envanterini çıkardı. Tüm hayatı tek, yıpranmış bir ciltsiz roman, bir haftalık gazete ve üç parça hapisane kırtasiyesinden oluşuyordu. Ancak bunların hepsi değişmek üzereydi.

Hücre kapısının kilidi açılırken çıkan kısık vızıltı, hayatının son yıllarını geçirdiği boşlukta yankılanıyordu. Hızla yatağında doğruldu.

"Ayağa kalk." dedi bir gardiyan interkom sisteminden. "Köşeye diz çök ve ellerini arkana koy."

Francis bu saçma sapan şeyleri yapmaktan ilk kez mutlu oluyordu. Bugünün, bir odanın köşesinde diz çökmek gibi aşağılayıcı bir görevi son kez tolere etmek zorunda kalacağı gün olacağını biliyordu. Talimat verildiği gibi yaptı ve ellerini arkasına koydu. Bir gardiyan hücreye girdi ve onu kelepçeledi. Gardiyan omzunun üzerinden eğildi ve kulağına fısıldadı.

"Bunu başarmak için kime hizmet ettiğini bilmiyorum ama bir şekilde Columbia için biletini damgalatmışsın."

Gardiyan onu dirseğinden tutup ayağa kaldırdı.

"Hadi gidelim. Nakil tulumunu giymen gerekiyor."

Francis gardiyanın onu hücreden çıkarıp hapisanenin içinden geçirmesine izin verdi. Hücre kapılarının camlı penceresinden izleyen diğer mahkûmların gözlerini üzerinde hissediyordu.

Zavallılar, diye düşündü Francis. Özgürlükleri yoktu ve onu elde etme umutları da yoktu. Umut onu tüm bu yıllar boyunca

hayatta tutmuştu. Umut ve buradan çıkış yolunu düşünme kararlılığı. Boscobel hem zihni hem de ruhu mahvetmek için tasarlanmıştı. Ancak Francis keskin ve aktif kalmanın bir yolunu bulmuştu. Umut bu noktaya kadar onun kurtarıcısı olmuştu. Güvendiği tek kişinin onun bu günü ve ötesini atlatmasına yardım edeceğine inanıyordu.

Hazırlanma alanına ulaştıklarında, üç gardiyan daha onu bekliyordu. Ağır hizmet tipi kırmızı nakil kıyafeti bir rafa asılıydı. Güçlendirilmiş köpüğe daldırılmış neoprenden yapılmış kıyafet, hem nakledilen mahkûmu hem de onu nakleden gardiyanları koruyordu. Kıyafet üzerine oturduğunda, Francis artık zar zor hareket edebiliyordu. Her biri ayrı bir kilitleme mekanizmasıyla sabitlenmiş birkaç parçadan oluşuyordu. Kollarının ve bacaklarının her birinin etrafına yastıklı bir kılıf bağlanmıştı. Nefes almasını engelleyecek kadar sıkı bir yelek vardı. Ve son olarak, gözleri için tek bir yatay yuva bulunan kırmızı, yastıklı bir kask başının üzerine yerleştirildi.

“Michelin Adamı’na benziyor.” dedi gardiyanlardan biri, hepsi gülmeden önce.

Francis, bir kapının tıslayarak açıldığını duydu ve gardiyanlar hemen sessizleşti. Hareket edemiyordu ve kask görüşünü kısıtlıyordu, bu yüzden tek yapabildiği ayakta durmak ve beklemektir. Sonunda, görüşünün sağ tarafından bir yüz belirdi. Andre Monroe’ydu.

Başgardiyan Francis’e bakarken gülümsedi.

“Yola çıkma zamanı, koca oğlan. Seni Columbia’ya götürmekle görevlendirildim.”

Monroe sesini alçalttı.

“Ama endişelenme. Portage’daki arkadaşlarımı arayıp gardiyanlara karşı özellikle de gece geç saatlerde ne kadar anlayışlı olduğunu bildirdim. Çok sevileceksin ve arkadaşlarım senin gelmeni sabırsızlıkla bekliyor.”

Francis hiçbir şey söylemedi. Adama transferi engellemesi için hiçbir sebep vermeyecekti.

“Burada seninle transferden önce konuşması gerektiğini söyleyen bir ileri gelen var. Valilik ofisinden ya da başka bir yerden. Onunla burada konuş ve sonra harekete geçelim.”

Monroe başını çevirip ısıklık çaldı. Francis kapının tekrar tıslayarak açıldığını duydu, ardından Ethan Hall’un yüzü nakliye kaskının göz yuvasından görünene kadar yavaş ve metodik ayak sesleri geldi.

Francis günlerdir ilk kez kendisine gülümsemek için izin verdi.

Bölüm 65

Nekoosa, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

TELEFONU, ONU UYANDIRMAK İÇİN AYARLADIĞI ŞARKIYLA titredi. Elton John'dan "Goodbye Yellow Brick Road."

Gözleri titreşerek açılmadı. Sabah ışııyla savaşımak için kısılmadı. Bunun yerine göz kapakları yukarı doğru fırladı, geniş ve tetikteydi, damarları adrenalinle doluydu. Sanki dört saat yerine on iki saat uyumuş gibiydi. Yataktan atladı ve her şeyi geride bırakmanın özgürlüğünü hissetti. Yatağı toplama dürtüsü, bugünden sonra asla bu eve geri dönmeyeceği düşüncesiyle yer değiştirdi. Dağınık çarşafı terk etmek onu sersem ve pervasız hissettirdi.

Telefonunu Bluetooth sistemine bağladı ve şarkıyı tekrar çalmaya başladı. Elton John evin hoparlörlerinden şarkı söylerken sesi iyice açtı, ses şüphe ve pişmanlık fısıltılarını bastıracak kadar yüksekti, zihninin karanlık köşelerinden yankılanmaya başlayacağını biliyordu ama komşuları uyuracak kadar da yüksek değildi.

Bir gece önce kahverengi lensleri çıkarmış, gözlerinin doğal mavisine geri dönmüştü. Renk çıkarıcı lavabonun kenarında duruyordu. Onu karbonatla karıştırdı ve kase, kalın ve köpüren bir macunla dolana kadar karıştırmaya devam etti. Karışımı simsiyah saçlarına masaj yaparak uyguladı. Saç derisi yanmaya başladı ama o, karışım iyice köpürene kadar devam etti. Duşa girdi, başını başlığın altına soktu ve siyah suyun düz karnından bacaklarına doğru akıp giderde spiral çizerek kayboluşunu izledi. Saçlarının doğal sarısı ortaya çıkana kadar işlemi üç kez tekrarladı.

Aynaya geri döndüğünde sarı saç boyasını açtı ve talimatları uyguladı. Saçını parlak sarıya döndürme sürecini bu saat

üreceğini biliyordu. Bir folyo boneyi saçına mümkün olduğunca öklere yakın yerleştirdi. Saçı mükemmel olmamıştı ama son bir aydır uyguladığı simsiyah renkten daha iyiydi.

Yatak odasında eski bir tişörtü kafasına geçirdi ama pantolon veya iç çamaşırı giymekle uğraşmadı, Francis'in kendisinden istediği son görevi olabildiğince az sürede tamamlamayı seçti çünkü kıyafetlerini kanla lekeleme korkusu vardı. Mutfığa yürüdü ve mikrodalga saatini kontrol etti. Bu sabah sıkı bir programı vardı ve bu iyi bir şeydi. Çok fazla zaman ona ne yapacağını düşünme fırsatı verecekti. Çok fazla zaman zihninin dolaşmasına ve düşüncelerinin kendisine karşı çalışmasına izin verecekti. Çok fazla zaman geçirirse tüm bu şeyden vazgeçip kaçabilirdi. Ama düşünmek, beklemek veya fikrini değiştirmek için zamanı yoktu. Francis ile bir hayat istiyorsa hareket etmeli, hareket etmeli, hareket etmeliydi.

Spor çantasını kaptı ve garaja taşıdı, çantayı Ford Focus'unun ön koltuğuna bıraktı. Bıçağı çantadan aldı ve içeri geri yürüdü. Elton John endişelerini bastırmaya devam ederken birkaç dakika mutfakta volta attı. Saat sabah 8:45'e ulaştığında daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu.

Bodrum kapısına yürüdü ve merdivenlerden aşağı hızla indi. Kadının hala yatağa zincirlenmiş olduğundan emin olmak için odaya göz attı. Daha da iyiydi, uyuyordu. Akşam verdiği abur cubur onu uykuya daldırmış, burgere tıkıştırılan sakinleştiriciler uykuda kalmasına yardımcı olmuştu. Mağazadan satın aldığı Victorinox İsviçre Çakısı'nı çıkardı, kapıyı açtı ve yatağa koştu. Hızlı bir kesme hareketiyle bıçağı kadının boynunun üzerinden geçirdi, bıçak kıkırdak ve kemiği deldiğinde sapı titreştiren yankıları görmezden geldi. Kadının gözleri, yaradan kan fışkırırken kısa bir anlığına açıldı. Bıçağı yere attı ve odadan hızla çıktı, çıkarken kapıyı çarparak kapattı ve o anın tüm anılarını şimdilik de olsa geride bıraktı.

Merdivenlerden koşarak çıktı, mutfığa girdi ve ikinci kata çıkan basamakları tırmandı. Banyoya ulaştığında ve aynaya baktığında beyaz tişörtünün kanla lekелendiğini ve yüzünde de

kadının son nefesinden kalma kırmızı çillerin olduğunu görünce şok oldu.

Tişörtünü çıkardı, saçındaki folyoyu çekti ve kendine hayran olmak için bir an durdu. Yüzünü kaplayan kan gözlerine doğru kayboldu ve gördüğü tek şey yeni benliğıydi. Francis Bernard'ın sevdiği, uyluğunun etrafından kayan piton dövmesi ve kaburgasının sağ tarafında siyah kalp bulunan sarışın kadın. Aynadan döndü ve duşa girdi, yüzünü ve saçını birkaç dakika sabunladı. Kendini havluyla kuruladı, giyindi ve evden çıktı.

Ford Focus'la uzaklaşırken, Elton John evin içinden yankılanmaya deam ediyordu.

Ne zaman ineceksin aşağı? Ne zaman yere basacaksın?

Bölüm 66

Boscobel, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

KAPININ ELEKTRONİK KİLİTLEME MEKANİZMASI DEVreden çıkarken tısladı. Bir gardiyan kapıyı iterek açtı ve Ethan bekleme alanına girdi. Eşikten geçerken Francis Bernard'ı kırmızı, yastıklı bir nakil kıyafeti içinde gördü. Kıyafet o kadar kısıtlayıcıydı ki Francis'in elleri uzun bir zincirle birbirine bağlanmıştı çünkü kolları bir araya gelemiyordu.

Başında, göz hizasında yatay bir yuvadan başka hiçbir açıklığı olmayan yuvarlak, kırmızı bir miğfer vardı. Ethan, babasının katilinin önünde durana kadar yürüdü. Adamın yüzünü göremese de, Francis'in gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar Ethan'a gülümsediğini söylüyordu.

"İsteddiğini elde ettin. Ama transferi henüz hak etmedin. Söz verdiğin bilgileri vermezsen vali yine de tüm bu işi durdurabilir."

"Ethan, yerine getiremeyeceğim bir şeyi teklif edecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Portia Vail'in nerede tutulduğunu söyle."

"Bilmen gereken her şeyi Milwaukee'deki Veteran's Park'ın kuzey ucunda bulunan Küçük Ücretsiz Kütüphane'de bulabilirsin. Orada bir zarf var. Kütüphanenin tepesine bantlanmış."

"Bana şimdi hemen söyle, yoksa bu transfer gerçekleşmez."

"Eğer transfer aracı bu sabah hareket etmezse, kız ölecek. İşler böyle yürüyor, Ethan. Şimdi değiştiremem."

"Sana kim yardım ediyor, Francis?"

"Acele et, Ethan. Kız daha fazla dayanamaz."

Ethan, dönüp koşmadan önce bir an daha yüzündeki açıklıktan Francis'e baktı.

Bölüm 67

Boscobel, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2015

ETHAN HAPİSHANEDEN KOŞARAK ÇIKIP OTOPARKA girdi. Maddie sivil polis arabasında bekliyordu. Ethan yolcu kapısını çarparak kapattı.

“Milwaukee’deki Veteran’s Park’a” dedi.

Boscobel’deki Wisconsin Güvenli Program Tesisinin otoparkından fırlayıp doğuya doğru hızla yol almaya başladılar. Bu sefer resmi bir görev için oradaydılar ve Maddie’nin ışıkları yanıp sönüyor ve sireni çalıyordu.

“Küçük Ücretsiz Kütüphane de ne demek oluyor?” diye sordu Ethan.

“Benzin istasyonlarında gördüğün bir kuruşa ihtiyacın varsa bir kuruş al gibi bir şey ama kitaplar için. Her yerdeler. Bir kitaptan kurtulmak mı istiyorsun? Küçük Ücretsiz Kütüphane’ye koy. Ücretsiz bir kitap mı almak istiyorsun? Küçük Ücretsiz Kütüphane’ye git ve bir tane al.”

“Gerçekten mi? Daha önce hiç görmedim.”

“Görmüşsündür ama fark etmemişsindir.”

Maddie’nin 140 kilometre hıza ulaşması ve trafiğin polis arabasının hızla geçmesine izin vermek için kenara çekilmesiyle, sadece iki saatten biraz fazla bir sürede Milwaukee’ye ulaştılar. Veteran’s Park’ı buldular ve park yerinde kayarak durarak arabadan atlayıp kuzey ucundaki ormanın içinden koştular. Ethan, Küçük Ücretsiz Kütüphane’yi ileride gördü; Betona sabitlenmiş ahşap bir direğin üzerine yerleştirilmiş, A şeklinde dağ evi benzeri ahşap bir yapıydı.

Küçük yapının kapısını açtığında nefes nefese kalmış durumdaydı. İçerideki raf sert kapaklı ve ciltsiz kitaplarla doluydu. Kitapları kenara çekti ve içeri uzandı. Elini üstte ileri geri hareket ettirerek, onu yerinde tutan banttı kurtardığı zarfın köşesini hissetti.

Zarfı çıkarırken Maddie'ye baktı. Francis'in her şeyi nasıl düzenlediğiyle ilgili dikkat dağıtıcı düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Ethan zarfı açtı ve içinden tek bir dizin kartı çıkardı.

Portia Vail

286 Summerset Yolu

Sherwood Gölü

Rome, Wisconsin

"Adres Rome'da bir yer." dedi Ethan.

"Neresi orası?"

Ethan adresi telefonuna yazdı. "Nekoosa yakınlarında küçük, belediyeye bağlı olmayan bir kasaba gibi görünüyor."

Eugenia Morgan'ın Nekoosa'da yaşadığını ve Pete'in kadının evini gözetlediğini hatırladı.

"Madison'ın kuzeyinde." dedi. "Bizden bir buçuk saat uzakta."

"Hadi gidelim!" dedi Maddie.

Maddie'nin arabasına doğru koştular.

Bölüm 68

Ithaca, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

KENDİNİ YAVAŞ SÜRMEYE ZORLADI. İHTİYACI OLAN son şey hız yaptığı için durdurulmaktı. Dikiz aynasına baktı ve dikkatini dağıtmaya çalışan suçluluk duygusunu gözlerinden kaçırdı. Zamanla bodrumda olanları unutabilmeyi umuyordu. Saatler ve günler, bıçağın kadının boynunu kesmesiyle ilgili anılarının kenarlarını zımparalayacaktı. Aylar, bıçağın kemiğe ve kırdağa saplandığı zamandan elinde kalan mide bulandırıcı hissi silecekti. Ve sonunda yıllar üzüntüyü yıkayacak ve melankolisini zamanın akışına sürükleyecekti. Hiçbirinden pişman değildi. Ne perşembe gecesı Morikawa Gölü'ndeki evlerinde yaşlı çifte yaptığı şeyden, ne de Nekoosa'daki bodrumda az önce yaptığı şeyden. Ve ıssız bir otoyolda yapmak üzere olduğu şeyden de tabi. Hepsini yapmasını ondan Francis istemişti ve her zerresinin gerekli olduğunu biliyordu.

Ithaca'nın kuzeyindeki 58. Karayolu'nu ve bir önceki gece Range Rover'ı bıraktığı küçük iki şeritli yolu buldu. Francis'i taşıyan nakliye aracının Columbia Islah Kurumuna kadar izleyeceği yol bu yoldu. Yolu gün ışığında gördüğünde, bulunduğu yerden daha da memnun oldu. Virajın hemen güneyinde, üç kilometre boyunca uzanan uzun bir yol vardı ve ardından sarı trafik oklarının olası yoldan çıkmış sürücülerı bariyerden ve aşağıdaki uçurumdan uzağa doğru gösterdiği dar bir sağ dönüşe giriyordu. Dönüş, güvenli bir sürüş sağlayabilmek için araçların hızu 90 kilometreden elli kilometreye düşürmesini zorunlu kılıyordu. Mükemmel bir yerdi.

Kıydan döndü, Ford Focus'un güneye bakması için U dönüşü yaptı ve kenara park etti. Nakliye sabahın geç saatlerinde planlanmıştı, ancak zamanında gidip gitmediklerini bilmesinin bir yolu yoktu. Uyanık kalması gerekiyordu. Bir önceki gün Meksika sınırından yaptığı dönüş yolculuğu onu yorgun düşürmüş olmalıydı, ancak şaşırtıcı bir şekilde uyanık ve tetikteydi, neredeyse enerjiyle vızıldıyordu.

Arabadan indi ve virajın etrafında birkaç adım yürüdü, böylece güneydeki uzun otoyol bölümünü görebilirdi. Ayağa kalktı ve bekledi. İki saat geçti ama nakliye aracı görünürde belirmedi. Endişe ve şüphe bastırmaya başladı ama bunun onu engellemesine izin vermedi. Düşüncelerini meşgul etmek için planı tekrar gözden geçirdi. Gelecek kamyonetin ön koltuğunda, her biri biber gazı, bir Taser ve bir tabancayla silahlanmış iki gardiyan olacaktı. Ön koltuklarının arkasına 12 kalibrelik bir av tüfeği yerleştirilmişti. Ve kamyonetin arkasındaki tutma bloğunda sevdiği adam vardı.

Planı adım adım kafasında oynatırken aracı gördü. Ufuktan çıkan efsanevi bir araba gibi, Wisconsin Hapishaneler Bürosu nakliye aracı uzakta belirdi, otoyol kaldırımından yükselen ısı dumanlarının arasından hızla geçti. Ford Focus'a geri döndü ve motoru çalıştırdı. Virajın kenarına ulaşana kadar yol kenarından ilerledi, sonra yolun ortasına çekti, dörtlülerini yaktı ve kaputu açtı.

Hafta başında satın aldığı çantasındaki tabancayı kontrol etti ve gömleğinin altında giydiği kurşungeçirmez yeleğini düzeltti. Planın ayrıntılarını tekrar gözden geçirmek için daha fazla zaman yoktu. Sonuçta, işi basitti. Francis'i o minibüsten çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yapmak.

Bölüm 69

Ithaca, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

ANDRE MONROE HAPİSHANE MİNİBÜSÜNÜN DİREK-Siyonuna oturdu. Nakil sırasında kendisine eşlik etmesi için himayesindeki düşük seviyeli bir gardiyanı istemişti. Francis Bernard'ı Columbia Islah Kurumuna götürüyorlardı. Bir şekilde, orospu çocuğu psikolojik değerlendirmeyi geçmeyi ve valiyi nakli onaylamaya ikna etmeyi başarmıştı. Monroe, çok iyi avukatları olmalı diye düşündü, ancak onlara parayı kimin ödediğini merak ediyordu. Bernard otuz yıldan fazla bir süredir parmaklıklar ardındaydı ve hapse girmeden önce biriktirmiş olabileceği tüm para artık kesinlikle tükenmiş olmalıydı.

Nasıl başarmış olursa olsun, iyi yaşlı Francis Bernard için hayat önemli ölçüde daha iyiye gidecekti. Monroe, izolasyonun onu etkilediğini biliyordu. Francis uçuşunun kenarındaydı ve bunlar en iyi türden mahkûmlardı. Kırılmış ve itaatkâr olurlardı, hayatlarını gerçeklikten biraz olsun daha iyi hale getirebilecek her şey için çaresizlerdi. Monroe, Francis ile yaptığı gece geç saatlerdeki ziyaretlerden keyif almıştı. Onun gittiğini görmek üzücüydü.

Monroe, gösterge panelindeki siyah beyaz monitöre baktı. Kamyonetin tutma bloğunun köşesine yerleştirilmiş kameradan gelen gerçek zamanlı görüntüyü gösteriyordu. Francis, nakil kıyafeti oturmasını engellediği için ayağa kalkmış vaziyetteydi. Tavana ve kamyonetin her iki yanına tutturulmuş bir bağla sabitlenmişti.

"Ne oluyor?" Monroe'nun yanındaki gardiyan, ön camdan gözlerini kısarak bakarken sordu. "Haber vermeli miyim?"

Monroe monitörden uzağa ve ön camdan geriye baktı. Önde yolu tıkayan arızalı bir araba vardı.

“Evet,” dedi Monroe. “Haber vermeliyiz.”

Kamyonetin gösterge paneli kamerasını etkinleştiren direksiyon simidinin yakınındaki bir düğmeyi kaydırđı. Yaklaşırken, Monroe kısa şortlu genç bir kadının eğilip arabasının motorunu incelediğini gördü, kaput açıldı. Kamyoneti yavaşlattı ve kaputun altından bir elinde motor yağı şişesi ve kulağına dayadığı cep telefonuyla kadın belirdi.

Monroe yanına yanaştı. Çok çekiciydi. Parlak, sarı saçları vardı ve sabahın geç saatlerinde terli küçük bir karmaşa halindeydi. Yılan dövmesi uyluğunun etrafına dolanıyor ve kot şortunun içinde kayboluyordu.

“Sorun ne genç bayan?” diye sordu Monroe gülümseyerek. “Burada, hiçliğin ortasında lastiğinin patladığını söyleme sakın.”

“Lastik patlak değil ama motorum aşırı ısındı.” dedi kadın telefonu kulağından çekerek. “Az önce çekiciyi aradım ama buraya gelmelerinin bir saat veya daha fazla süreceğini söylediler.”

Sürücü tarafındaki pencereye yürüdü.

“Siz iki yakışıklı beyefendinin bana yardım etmeye vakti olduğunu sanmıyorum, değil mi?”

@ayisigikitap

Bölüm 70

Hancock, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

MADDIE, HANCOCK KASABASINDAN GEÇEN 39. KARAYOLU'nda kuzeye doğru hızla ilerlerken ışıklarını yakıp söndürüyor ve sirenlerini çalıyordu. Ethan ise telefonunda bir haritayı inceliyordu.

"Rome'da küçük bir göl var." dedi Ethan. "Sherwood Gölü. Görünüşe göre adres gölün kuzey tarafındaki bir eve ait."

"Ne kadar uzaktayız?"

"Otuz dakika."

"Nekoosa'dan yerel destek istemeli miyim?"

"Sen bilirsin. Ama bilgi şimdiye kadar tanıştığım en dengesiz adamdan geliyor. Ne kadar doğru olduğunu veya eve girdiğimizde neye bulaşacağımızı bilmiyorum."

"Bir tuzaktan mı endişeleniyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki birden çok. Daha çok bir avlanma hikâyesi."

"Tamam." dedi Maddie. "Ne ile uğraştığımızı öğrenene kadar bunu kendimize saklayacağız."

Ethan, Maddie ile birlikte hızla ilerlerken ön camdan önlerindeki trafiğin yavaşlayıp kenara çekilmesini izledi. Dizin kartındaki adrese tekrar baktı. İçini mide bulandırıcı bir his kapladı. Maddie'ye baktı.

"Acele etmeliyiz."

Maddie gaza daha sert bastı.

Bölüm 71

Ithaca, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

MONROE, KISA ŞORT GİYEN VE BACAĞINDA SEKSİ bir dövme olan kadından gözlerini ayırıp ortağına baktı. Gülümsemi ve bir kaşını kaldırdı. Ancak arkadaşı ona gülümsemeden önce yüzü kırmızı bir tüy gibi kayboldu. Monroe, beyni durumu işleyene kadar birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Ancak o zaman meslektaşının alnındaki, sağ gözünün hemen üzerindeki deliği fark etti. Başını kadına doğru çevirdiğinde, namludan çıkan dumanla birlikte bir Sig Sauer P365'in namlusuna bakıyordu.

"Eğer silahına uzanmayı *aklından geçirirsen*, ortağını öldürdüğüm gibi seni de öldürürüm." dedi kadın. "Şimdi minibüsten in."

Monroe ellerini direksiyondan kaldırdı.

"Ben zaten haber verdim." dedi. "Yedek kuvvet geliyor."

Kadın gülümsemi. "O zaman acele etsen iyi olur."

Kadın minibüsün kapısını açtı ve ona dışarı çıkmasını işaret etti. Adam dışarı çıktı ve kadın kemerinden silahını aldı.

"Arkanı dön."

Monroe söyleneni yaptı.

"Minibüsün arka kapısını aç."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

Tereddüt etmeden Sig'in ateş ettiğini duydu ve sol bacağıının arkasında yakıcı bir acı hissetti. Dizinin patlamasıyla yere yığıldı, yerde yuvarlanırken acı içinde uluyordu.

Kadın onun başında duruyordu.

"Bu sabah daha fazla olumsuz cevap olmayacak. Bu minibüsün arka kapısını açacaksın yoksa seni alından vururum."

Kadın silahı yüzüne doğrulttu ve Monroe ellerini kaldırdı.

“Ateş etme.”

“Minibüsü aç!”

“Anahtarlar kemerimde.”

“Bana ver!”

Kemerine uzandı. Dizindeki acı vücudunu titretmişti. Titreyen elleriyle anahtarlığı buldu ve kemerinden çıkardı. Anahtarları havaya kaldırdı, yaralı bacağına tutmaktan elinin kan içinde olduğunu fark etti.

Kadın anahtarları aldı ve aceleyle minibüsün arkasına gitti. Kadın görüş alanından çıktığında, karnının üzerine yuvarlandı ve dirseklerini kullanarak sürücü koltuğuna doğru süründü. Eğer minibüse binmeyi başarabilirse, motoru çalıştırıp canını kurtarmak için kaçacaktı.

Kollarını her çekişinde homurdandı, yüzünden sümük ve tükürük akıyordu. Açık kapıya ulaştı ve acı içinde ayağa kalkmaya çalıştı. Vücudu ter içindeydi, kısmen sabahın sıcağından, çoğunlukla da acı ve çaresizlikle mücadele etmekten. Görüşü daraldıkça baş dönmesi onu yere devirmekle tehdit etti. Emniyet kemeri ni kavradı ve onu kendini yukarı çekmek için kullandı. Çenesini sürücü koltuğunun üzerinden geçirmeyi başardığı anda, konsola baktı. Yolcu tarafındaki kapı açılmış ve kadın ölmüş meslektaşının üzerine eğilmişti.

Minibüse uzandı, motoru durdurmak için kontağa uzandı ve gösterge panelinden anahtarlığı aldı. “Francis’e veda etme fırsatı vermeden seni bırakacağımı düşünmedin, değil mi?”

Kadının omzunun üzerinden Francis Bernard’ın yüzü belirdi. Kadın nakliye kaskını çıkarmıştı ve Francis’in ifadesi ne öfke ne de endişe içeriyordu. Sadece ciddi bir ifadeydi. Ve sonra gülümsemi.

Bölüm 72

Rome, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

OTOYOLDAN ÇIKTILAR VE YOL BOYUNCA GPS'İ TAKİP ettiler, sonunda evlerin göle bitişik olduğu küçük bir yerleşim bölgesine girdiler.

Ethan, Maddie Summerset Yolu'na dönerken karttan "İki sekiz altı." diye okudu.

Maddie, her evin ön bahçesine monte edilmiş kırmızı plakalara işlenmiş adres numaralarına bakarken yavaşladı.

"Orada." dedi, ileriye işaret ederek.

Açıktır terk edilmiş bir evin önünde durdu. Araba yolu yoktu ve bahçe, aşırı büyümüş çimen ve yabancı otlarla doluydu. Vinil kaplama, yıllardır süren yaz sıcağından eğilmişti ve pencerelerin ve panjurların etrafındaki boya dökülüyordu. İkisi de araçtan inmeden önce birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

Maddie avucunu tabancasının sapına koydu. Ethan daha az dikkatliydi ve ön kapıya yaklaştıklarında Beretta'sını kemerinden çıkardı. Pencerelerden içeri baktılar. Kirli perdeler görüşlerini engelliyordu. Evin içi karanlık ve sessizdi. Maddie ön kapıya vurdu.

"Polis! Açın kapıyı."

Cevap gelmeyince tekrar vurdu. Sessizlik. Kapı kolunu denedi ama kilitliydi, ancak kapı bakımsızlıktan takırdıyordu.

"Bu kapıyı tutan hiçbir şey yok." dedi Ethan. "Tek bir tekmeyle açabilirim."

Maddie bir an düşündü. "Elimizde arama emri yok."

"Kanıt aramıyoruz. Kayıp bir kız arıyoruz ve o bir süredir ortalarda yok."

Maddie başını salladı ve geri çekildi. Ethan bacağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi, ayağı kapı koluna çok yakındı. Kapı parçalanarak açıldı ve ikisi de içeri hücum ederek silahlarını onları bekleyen şeye doğrulttular.

Bölüm 73

Ithaca, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

FRANCIS, ANDRE MONROE'NUN KANLI ELİNİN EMNİYET kemerinden kayıp kaldırırma düşmesini ve görüş alanının dışına çıkmasını izledi.

"Acele et." dedi.

Kadının nakil kıyafetinin güvenlik tokalarını açmasını bekledi. Son toka koptuğunda, ciğerleri sonunda havayla doldu ve göğsü genişledi. Kırmızı kıyafeti yere attı ve önündeki kadını öpmek için bir an durdu. Kadını dudaklarından öptü. Bir kadını öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Arabayı al." dedi. Yeri işaret etti. "Silahı bırak. Onu bulmaları gerek."

Kadın, Sig'i minibüsün yanında yere bıraktı.

"O mu?" diye Andre Monroe'yu gösterdi, minibüsün diğer tarafından acı içinde inliyordu. "Gece seni ziyaret eden mi?"

Francis başını salladı. "Git."

Onun kamyonet katliamından hızla uzaklaşıp ormanda saklamasını söylediği Range Rover'a doğru gitmesini izledi. Kadın virajı döndüğünde Francis kamyonete uzandı ve koltukların arkasındaki kafesten 12 kalibrelik av tüfeğini çıkardı. Silahın dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra kamyonetin ön tarafında yavaşça yürüdü. Andre Monroe'yu açık sürücü tarafı kapısının yanında bacak yarasından dolayı acı içinde kıvranırken buldu. Suç ortağı akıllı bir kadındı. Ona Bay Monroe'nun kamyonetin arkasını açması için gereken her şeyi yapmasını, ancak onu öldürmemesini söylemişti. Kamyonetteki başka herkes

vazgeçilebilirdi, ancak Monroe değil. Francis'in kendisine işken-
ce eden gardiyan için başka planları vardı.

Bunaltıcı nakil giysisinden kurtulmuş ve elindeki işe o kadar odaklanmıştı ki Francis sadece iç çamaşırı ve beyaz bir tişört giydiğini hiç düşünmemişti. Monroe'ya ulaştığında gardiyan ona baktı. Francis gözlerindeki yenilgiyi ve teslimiyeti fark etti. Bu bakışı daha önce de görmüştü, ancak üzerinden epey zaman geçmişti. Michigan Gölü kıyısında öldürdüğü kadınlar, sonun yaklaştığını bildiklerinde benzer ifadeler sergilemişlerdi. Yalvarıp yakarmanın onları hiçbir yere götürmeyeceğini bildiklerinde.

"Ağzını aç." dedi Francis. "Sıra bende."

Av tüfeğinin namlusunu Monroe'nun dudaklarına dayadı ve adamın ağzı açılıp av tüfeğinin ucu ağzına girene kadar durmadan bastırdı. Dudakları namlunun etrafında kapalı olan Monroe'nun yanakları, dışarı vermeye çalıştığı her nefesle balon gibi şişiyordu. Francis tetiği çekmeden hemen önce adamın gözleri kocaman açılmış ve panik içindeydi.

Bölüm 74

Rome, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

ETHAN VE MADDIE ÇİFTLİK TARZI KULÜBENİN ÖNCE birinci katını kontrol ettiler. Maddie yatak odasından çıktı.

“Boş.” dedi.

“Burada da hiçbir şey yok.” dedi Ethan silahını indirip mutfığa bakarken. Masanın üzerinde gözüne bir şey çarptı. Yanına gidip orada duran sigara paketine uzandı. Maddie’nin görmesi için onları kaldırdı.

“Saratoga 120’lik.” dedi Maddie.

Ethan ve Maddie’nin ilk kez kendisiyle görüşmeye gittiğinde Blake Cordis’in içtiği piyasada olmayan sigaralardandı.

“Birini aramalı mıyım?” dedi Maddie. “Biri Blake Cordis’i al-sın mı?”

Ethan dudağını yaladı ve yavaşça kulübeye baktı. “Ne olduğunu öğrenene kadar bekle.” dedi.

Ethan başını yana eğdi.

“Bu ses de ne?”

İkisi de durup dinledi.

“Müzik mi?” diye sordu Maddie.

Ses kulübenin bir yerlerinden geliyordu. Birinci katı kontrol ettikleri için tek olası yer bodrumdu. Ethan çenesini mutfağın kapısına doğru kaldırdı. Maddie kapıyı açtı. Dik bir merdiven karanlık bir bodruma iniyordu.

Ethan yürüdü, merdivene doğru gözlerini kısarak baktı ve dinledi. Müzik aşağıdaki karanlıktan geliyordu. Böyle bir çılgınlığa en son on yıl önce karışmıştı ve aniden terk edilmiş bir göl

evinin karanlık bodrumuna inme fikrinden çok acil servisin kaosunu tercih etti.

Ethan merdivenlerden ilk inen kişiydi ve Maddie de onu takip ediyordu. Ethan kollarını kenetlemiş bir şekilde Beretta'sını yere doğrultmuştu. Ne kadar aşağı inerlerse, mutfaktan gelen ortam ışığı da o kadar azaldı ve bodrum katına ulaştıklarında tamamen karanlıkta kaldılar.

Ethan dinledi. Müzik şimdi daha yüksekti ama hâlâ boğuktu. Duvardaki ışık düğmesini bulup açtı. Tavandaki ampuller yanıp söndü ve alanı aydınlattı. Bodrumun karşısında, ortasında yanlamasına yatay bir kapaklı aralık bulunan bir kapı vardı. Ses kapının ötesinden geliyordu.

Ethan aceleyle kapıya ilerledi. O ve Maddie, kolu denerken tetikçi pozisyonunda çömeldiler. Kilitliydi. Kapı çıtasındaki kapağı yavaşça kaldırdı ve odaya baktı. Hemen Portia Vail'in fotoğrafındaki odayı tanıdı; kadın gazete tutarken bir kapıya kelepçelenmişti. Yatakta yatan bir kadın gördü. Müziğin kaynağı odanın içindeki televizyondu.

"Portia?" dedi aralıktan.

Kadın hareket etmedi.

"Portia Vail," dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Ben Suç Soruşturma Departmanından Ethan Hall ve Milwaukee Polis Teşkilatından dedektif Jacobson. Sana yardım etmek için buradayız."

Yarıktan bakmaya devam etti ama kadın kıpırdamadı. Omzunu kapıya koydu ama kabinin girişinin aksine bu kapı güçlendirilmiş ve sağlamdı. Kapıyı kırmak mümkün değildi. Etrafa baktılar ve duvar kancasından sarkan bir anahtar buldular. Ethan anahtarı alıp kilide soktu. Sürgü döndü ve kapı açıldı.

O ve Maddie odaya koştular. Ethan Beretta'yı önünde tuttu ve odanın boş olduğundan emin oldu, Maddie yataktaki kadına koşarken Ethan banyoyu kontrol etti.

"Portia?" dedi Maddie.

Sonunda, mucizevi bir şekilde, Portia Vail doğruldu ve Maddie'ye gözlerini kısarak baktı.

“Rüya mı görüyorum?” dedi kadın.

“Hayır. Artık güvendesin. Ben Dedektif Maddie Jacobson ve bu da Özel Ajan Hall. Seni buradan çıkaracağız.”

Portia Vail kollarını uzattı ve kadın hıçkırırken Maddie ona sarıldı. Ethan’ın telefonu çaldı. Beretta’sını kemerine taktı ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Arayan Pete Kramer’di.

“Pete, onu bulduk. Portia Vail yaşıyor.”

“Ethan, beni dinle!” dedi Pete. “Francis Bernard, onu Columbia’ya götüren nakliye aracından kaçtı.”

“Kaçtı mı?”

“Evet, şimdi haber aldık.”

Nasıl?”

“Hala güncellemeler alıyoruz, ancak aracın Columbia’ya giderken arızalı bir araç tarafından durdurulduğu anlaşılıyor. Her iki gardiyan da ölmüş. Biri alnından, diğeri yakın mesafeden av tüfeğiyle vurulmuş. Olay yerindeki arızalı araç Eugenia Morgan’a kayıtlı bir Ford Focus.”

“Kahretsin! Onu bul, Pete.”

“Şu anda Nekoosa’daki evindeyim ve içeri girmek üzereyim. Francis’i haberlerden değil, benden duymanı istedim.”

“Nekoosa’ya yakınım, Pete. Portia Vail, Rome’da terk edilmiş bir evde tutuluyordu. Şimdi sana doğru geliyorum.”

“Şimdi içeri giriyorum, E. Ne bulduğumu sana bildireceğim.”

“Dikkatli ol.”

“Birazdan görüşürüz, ortak.”

Bölüm 75

Nekoosa, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

PETE KRAMER, ETHAN İLE GÖRÜŞMEYİ SONLANDIRDI ve telefonunu takım elbisesinin ön cebine koydu. Eugenia Morgan'ın evine baktı. Destek yoldaydı ve onların gelmesini veya en azından Ethan'ın gelmesini beklemeyi düşündü. Ancak Eugenia Morgan ve Francis Bernard'ın evin içinde olma olasılığı çok yüksekti ve beklemek bir seçenek değildi. Garaj kapısı açıktı, ancak garajın kendisi boştu.

Bastonunu geride bırakarak arabasından indi. Glock 45'ini kılıfından çıkardı ve sağlam bacağının üzerinde dengesini sağladıktan sonra topallayarak araba yoluna çıktı. Sessiz mahalleye baktı, yakında her yerin polis arabaları ve haber minibüsleriyle dolu olacağını biliyordu.

Garajın çıkış kapısının açık olduğunu fark etmeden önce, sendeleyerek birkaç adım daha attı, ancak garajdan evin içine açılan kapı da açıktı. Sesi duyduğunda durdu. Emin olmak için dinledi. Müzikti ve evin içinden geliyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra garaja ulaştı ve şarkıyı tanıdı, Elton John'dan "Goodbye Yellow Brick Road."

Bölüm 76

Nekoosa, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

PAZARTESİ GECEİ GÜNEŞ BATIYORDU. SARI SUÇ MAHALLI şeridi Eugenia Morgan'ın evinin etrafını çevreliyordu. Garip açılarda park edilmiş her türlü araç vardı: polis devriyeleri, dedektiflerin sivil arabaları, bir morg minibüsü ve garaj yolunda bir CSI kamyonu. Davaya dâhil olan birçok yargı birimi arasında bölge savaşları başlamıştı. Pete Kramer olay yerine ilk gelen ve Eugenia Morgan'ın cesedini bulan kişi olduğundan (boğazı taze kesilmiş ve Francis Bernard'a adanmış bir nevi türbede, adamın fotoğraflarıyla kaplı bir duvar ve siyah bir kalple süslenmiş beyaz bir bayrakla ürkütücü bir şekilde dekore edilmiş bir bodrum katında kanlı bir şilte üzerinde yatıyordu). Suç Soruşturma Departmanı olay yerinin kendilerine ait olmasını talep etmişti. Ancak Wood County Şerif Ofisi de kaslarını esnetiyor ve mümkün olduğunca kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Cinayetin kaybolma ve mucizevi bir şekilde kurtarılma olayıyla bağlantılı olduğuna inanıldığından ki Portia Vail, Dedektif Maddie Jacobson tarafından çok yakındaki bir kasabada kurtarılmıştı, Milwaukee Polis Teşkilatından insanlar da etrafta dolaşıyordu. Ve son olarak, Eugenia Morgan'ın Francis Bernard'ın kaçışında oynadığı rol hakkında bulmaca parçaları hâlâ tam birleştirilemediği için, Wisconsin Ceza İnfaz Dairesinden yetkililer de oradaydı.

Ethan, öğleden sonrasını Maddie ile birlikte Portia Vail'i, Eugenia Morgan'ın Nekoosa'daki evinin gizemli bir şekilde yakınındaki izole bir kulübede canlı ve iyi bulduktan sonra sorgulanarak geçirdi. Portia dikkat çekici derecede iyi durumdaydı,

hiçbir şekilde istismara uğramamıştı ve esir tutulduğunu ancak duş, tuvalet, günlük yemek teslimatı ve zaman geçirmek için bir televizyon ve kitaplara erişimi olduğunu anlatmıştı. Portia'nın kendisini kaçıran kişi hakkında söyleyebildiği tek şey, her gün kapıdaki aralıktan yemeğini teslim eden uzun boylu bir kadın olduğuydu. Kaçıran kişi her zaman maske ve kapüşonlu giyiyordu, Portia'nın *Milwaukee Journal Sentinel*'in bir kopyasını tuttuğu ve banyo kapısına kelepçeli olduğu bir fotoğrafı çektiği gün gözlerini de gizlemek için güneş gözlüğü takmıştı.

Ethan, suç mahalli şeridinin içinde duruyordu ancak Eugenia Morgan'ın evindeki faaliyetlerden uzaktaydı. Pete ve Maddie de onunla birlikteydi.

"Kaçış hakkında ne duydun?" diye sordu Ethan.

"Hâlâ parçaları bir araya getiriyoruz." dedi Pete. "Ancak kesin olarak bildiğimiz şey, Eugenia Morgan'ın Ford Focus'unun kaputu açılmış şekilde yolun ortasında bulunduğu. Gardiyanlar ters bir durum olabileceğine dair ihbarda bulunmuş. Kamyonetin durduğundan veya en azından arızalı araç nedeniyle yavaşladığından şüpheleniyoruz. Sonra Eugenia gardiyanları vurup öldürmüş. Bunun tam olarak nasıl gerçekleştiği hala araştırılıyor. Gardiyanlardan biri olay yerinde bulunan bir Sig Sauer ile vurulmuş. Şu anda balistik inceleme yapıyoruz ancak bunun Milwaukee'deki silah dükkânından Eugenia'nın satın aldığı Sig olduğunu düşünüyoruz."

"Peki diğer gardiyan?"

"O, minibüsün içine monte edilmiş olan av tüfeğiyle vurulmuş. Duyduğum kadarıyla... gardiyanı öldüren kişi av tüfeğini ağzına sokmuş ve tetiği çekmiş."

Ethan derin bir nefes verdi. "Peki, elimizde ne var? Eugenia Morgan, Francis'i Boscobel'de ziyaret ediyor. Son üç yıldır ziyaretçi kayıtlarındaki benden başka tek kişi o. Bodrum katı, Francis'e adanmış bir türbe ve siyah kalpli bir bayrakla dekore edilmiş, yani adama açıkça takıntılıymış. Arabası, nakliye minibüsünün durdurulduğu olay yerinde bulunuyor. Satın aldığı silah, gardiyanı öldürmek için kullanılan silah. Peki, sonra ne olmuş?"

Francis'in kaçmasına yardım ettikten sonra, Francis onu buraya geri getirmiş ve boğazını mı kesmiş?"

Pete başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, E. Henüz hiçbir mantıklı değil ama parçaları birleştirmeye çalışıyoruz. İşte can alıcı nokta." dedi Pete, bir klasörün kapağını açarak. "Ve bu yeni, bu yüzden kimseyle paylaşmayın."

Pete, Maddie'ye baktı. "Neyle uğraştığımızı öğrenene kadar Milwaukee'nin bundan haberdar olmasını istemiyoruz."

Maddie başını salladı. "Ben sessiz kalacağım."

Pete klasörden siyah beyaz fotoğraflar çıkardı.

"Bunlar nakliye aracının gösterge kamerasından çekilmiş."

Pete fotoğraflardan birini Ethan'a uzattı. O ve Maddie incelediler.

"Gardiyan, protokole uygun şekilde arızalı aracı görünce yardım çağırmış ve gördüğü kadının kısa bir tanımını yapmış. Bunlar gardiyanın tam sözleri." dedi Pete, dosyadaki notlara bakarak. "Sarı saçlı, uzun boylu bir kadın ve sağ bacağında yılan dövmesi var."

Pete, Ethan'ın elinde tuttuğu fotoğrafı işaret etti. Bu, Francis Bernard'ın kaçmasına yardım eden kadının bir resmiydi.

"Eugenia Morgan uzun boylu ama simsiyah saçları var ve dövmesi yok."

"Peki, bu kim?" diye sordu Maddie, fotoğrafı işaret ederek.

"Bilmiyoruz. Resimler çok net değil. Kılık değiştirmiş Eugenia Morgan olabilir ama emin olamayız."

Ethan'ın telefonu çaldı.

"Ethan Hall."

"Hey Doktor," dedi Christian. "Bir gün geç kaldım ama şifrelemeyi aştım."

"Bir şey buldun mu?"

"Her şeyi buldum. Buraya gel."

"Kuzeydeyim ve ellerim dolu. Ama en kısa sürede orada olacağım."

Ethan telefonu kapattı ve Pete ve Maddie'ye baktı. "Gitmem gerek. Bir şey çıktı."

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Maddie.

“Daha fazlasını öğrenene kadar değil. İşim bitince seni ararım. Pete, benim için ona göz kulak olur musun?”

“Maddie’nin onu korumak için sakat bir SSD ajanına ihtiyacı yok. Milwaukee Polis Teşkilatından 7/24 destek alacak. Zaten SSD, Francis’i bulana kadar ekibine ajanlar ekliyor. Vali istersek birkaç DPU ajanı bile teklif etti.”

Maddie elini Pete’in omzuna koydu. “Haftanın herhangi bir günü Pete’i yine de alırım. Ancak bizimkilerle konuştum bile.” dedi Maddie. “Francis tekrar gözaltına alana kadar benden gözlerini ayırmayacaklar.”

“Buradaki işin bitince,” dedi Ethan Maddie’ye. “Benim evime uğra. Bu gece benimle kalmanı istiyorum.”

Bölüm 77

Beaver Dam, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

LINDSAY, PRESCOTT ESTATES'İN KAPISINA YANAŞTI. Güvenlik kulübesi gecenin bu saatinde boştu ve kapılar kilitliydi. Blake'in kulübesinin içinde vızıldadığını bilerek çağrı düğmesine bastı. Gece geç saatlerde buraya ilk kez gelmiyordu.

"Evet." diye bağırdı Blake'in sesi hoparlörden.

"Hey, ben."

Kapılar gıcırdayarak açılmadan önce kısa bir duraklama oldu. Lindsay, dökme demir kapının yanından geçip Prescott Estates'e girdi. Blake Cordis'in son on yıldır sürgün edildiği boktan küçük kulübeyi görene kadar kıvrımlı yolu takip etti. Onu orada görmek hem acı hem tatlıydı.

Blake, arabasını yanaştırırken ön kapıyı açtı. Lindsay arabasından inerken gecenin nemi tenine saldırdı.

"Merhaba," dedi Lindsay en baştan çıkarıcı sesiyle.

"Merhaba," diye yanıtladı Blake.

"İçeri girebilir miyim?"

Blake omuz silkti. "Seni yaz boyunca sahip olduğumuz bu saunada dışarıda bekletmeyeceğim. Ve buradaki sivrisineklerin boyutuyla beş dakika bile dayanamazsın."

Lindsay içeri doğru onu takip etti, yanından geçerken tıraş losyonunun kokusunu fark etti. Adam, lisedeyken onu ilk gördüğünden beri, dünyasını daireler çizerek döndürüyordu. Ve tıraş losyonunun kokusu, yıllar sonra bile, aklından hiç çıkmamıştı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, kapıyı kapatırken.

"Elbette."

"Bira veya viskim var."

Lindsay omuz silkti. "Viski olsun."

Koltuğa oturdu. Blake iki kadeh Proper No. Twelve viskisi koydu ve birini ona uzattı.

"Şerefe." dedi, kadehini tokuşturarak.

Lindsay gülümsedi ve bir yudum aldı.

"Ne haber?" diye sordu Blake, sandalyeye otururken.

"Pazartesi gecesi saat on, Blake. Ne haber sence?"

Lindsay gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

"Kötü bir fikir, Lindsay."

"Biz yaşını almış yetişkinleriz. Kötü kararlar almamıza izin veriliyor."

Lindsay ayağa kalkıp bardağını sehpayaya koyarken Blake hiçbir şey söylemedi. Üzerinde kolsuz, düğmeli bir gömlek vardı, üstteki iki düğme açıktı. Üçüncüyü parmaklarının arasına aldı ve açarak göğüs dekoltesini ortaya çıkardı, içinde sütyen yoktu.

Blake sandalyesinde kıpırdandı. Lindsay bu gece ona karşı koymayacağını biliyordu. Yaklaştı ve kucağına tırmanarak üzerine çıktı.

"Neden buna karşı çıkıyoruz?" diye sordu.

Dudakları onun dudaklarına yakındı.

"Neden bütün yaz yapmak istediğimiz şeyi yapmıyoruz?"

Elbette Lindsay, Blake'in yazın başlarında onunla yatmayı reddetmesinin nedenini biliyordu. Bunun nedeni başka bir kadınla görüşmeye başlamasıydı. Ancak Portia Vail şimdilik ortalıkta yoktu ve Blake'in beş haftadır seks yapmadığını biliyordu. Muhtemelen bu adam için bir rekordur.

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve ağızları açıldı. Viski bardağı elinden düştü ve Lindsay'in ellerinin uyluklarının arkasını kavrayıp şortunun yukarı doğru kaydığını hissettiği anda yere çarptı. Bu onun hayal ettiğinden daha kolay olacaktı.

Blake kanepeden kalktı ve bacaklarını onun beline dolarken onu kaldırdı. Yatak odasına kadar öpmeye devam ettiler, orada onu yatağa yatırdı ve üzerine kendini bıraktı. Lindsay hemen pozisyon değiştirdi ve böylece artık Lindsay üstteydi. Bu sefer kontrol onda olacaktı, yıllar önce ondan çaldığını geri alacaktı.

Bölüm 78

Cherryview, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

ETHAN, ÜÇ BİLGİSAYAR EKRANI YANIP SÖNER VE SİYAH bir arka planda beyaz kodlar hızla akarken, teknoloji uzmanı Christian'ı omzunun üzerinden büyük bir merak ve hayranlıkla izliyordu.

"Ah, anlıyorum." diye fısıldadı Christian, bilgisayar kodunu hızla okurken. "Bu bir bakıma akıllıca ama çok da karmaşık değil. Kesinlikle üniversitede öğrenilmiş bir şey ve gerçek dünyada değil. Bir çözüm yolu var... Bence..."

Parmakları klavyeye yıldırım gibi çarpıyordu ve Ethan, Christian'ın parmakları tuşlara her dokunduğunda bilgisayarın yanıt vermesi dışında, gözüyle görmese bu şiddetin anlaşılır bir şey üretebileceğine inanmazdı.

"Evet, işte yol alıyoruz! İşte!"

Christian ellerini masaya bastırdı ve oturduğu tekerlekli sandalyeyi iterek kendini masadan uzaklaştırdı.

"Hepsi senin, koca oğlan."

Ethan bir sandalye çekip bilgisayarın önüne oturdu.

"Neye bakıyorum?"

Şimdi Ethan'ın omzunun üstünde duran Christian'dı. Ekranı işaret etti.

"Bunlar Dr. Larkin'in son üç aydaki tüm konsültasyonları. Hasta numarasına göre listelenmişler. Eskiden şifrelenmişlerdi ve korunuyorlardı, ancak şimdi yapman gereken tek şey bağlantıya tıklamak ve bilmen gereken her şeyi sana gösterecek. Anonim itirafın tarihini biliyor musunuz?"

“Otuz Temmuz.” dedi Ethan ve doğru tarihe gelene kadar ekranı aşağı kaydırıldı. O gün listelenen birkaç konsültasyon vardı. Ethan, günün son hastasının kimlik numarasına tıkladı. Hemen, siyah arka planda beyaz harfler belirdi.

Blake Jaxson Cordis
Doğum tarihi: 4 Eylül 1993
IP: 192.458.177.296

Ethan başını salladı.

“Ne oldu?” diye sordu Christian. Ethan, Blake’in ismine bakarken dilini alt dudağının iç kısmında gezdirdi. Belki de, diye düşündü, uzun süre soruşturma işinden uzak kalmak içgüdülerini köreltmmişti.

“Görmeyi beklediğim şey bu değildi.”

“Böyle olmayacağını tahmin etmiştim,” dedi Christian. “Sadece Bay Yüzde’nin doğru yolda olduğundan emin olmak istedim. Kenara çekil.”

Ethan, Christian’ın bilgisayarını kontrol edebilmesi için sandalyesini kenara çekti ve bunu en hızlı şekilde yaptı.

“Blake Jaxson Cordis her kimse,” dedi Christian, “o otuz Temmuz’da oturum açan müşteri değil.”

“Değil mi?”

“Hayır. Ama biri sizin onun öyle olduğunu düşünmenizi istiyor. Ayrıca biraz da fena sayılmayacak bilgisayar becerileri olan biri. Ama ne yaptıklarını görüyorum. IP adresine ters doldurma yapışlar ve sonra çevrimiçi portalın şifreleme yazılımından geçirmişler, böylece eğer siz baksanız ve çok derinlemesine araştırmasanız ya da çok derinlemesine araştırsanız ama ne yaptığınızı bilmiyor olsanız, ki çoğu insan bilmez, video Blake Cordis’in bilgisayarından gelmiş gibi görünecekti.”

“Öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Peki, nereden gelmiş?”

Christian, Ethan’a baktı. “*When a Stranger Calls* filmini hiç izledin mi?”

“Hayır.”

“Gerçekten mi? İyidir. İzlemelisin.”

“Christian, zaman darlığı çekiyorum.”

“Kusura bakma, konudan uzaklaştım.”

Christian, oturumun gerçek videosu ekranda görünene kadar tekrar klavyeye saldırdı. Hastanın yüzü tanınmayacak kadar bulanıktı, Lindsay Larkin’in görüntüsü ise ekranın sağ üst köşesindeki küçük bir kutuda belirmişti. Monitörün ortasında üçgen bir “oynat” düğmesi bulunuyordu.

“Bir kadını taciz eden bir sapıkla ilgili.” dedi Christian.

“Ne?”

“Film. *When a Stranger Calls*. Ama olay şu ki, polis aramaları takip ettiğinde, bunların evin içinden geldiğini anlıyor. Neyse. Bu bana o filmi hatırlattı.”

Christian düğmeye bastı, böylece video oynamaya başladı.

Lindsay Larkin konuştu: “Şey, şey... bu kızın bir adı var mı?”

“Evet. Onu tanıyorsun.”

Hastanın sesi boğuktu ve dijital, yapay zekâ tonuna dönüşmüştü.

“Adı Callie Jones ve ona yaptığım şey için kendimi affetmeme yardım etmene ihtiyacım var.”

Christian bir kez daha masadan uzaklaştı. Monitörü işaret etti.

“Escape tuşuna bas.” dedi, “filtre kaybolacak.”

Ethan, klavyeye geri dönmeden önce bir an Christian’a baktı. Tuşa bastı ve şifreleme filtresi kayboldu. Anonim hastanın görüntüsü ekranda net bir şekilde belirdi. Ethan, kafa karışıklığını gidermek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Lindsay Larkin’in Callie Jones’u öldürdüğünü itiraf etmesini izliyordu.

Bölüm 79

Beaver Dam, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

KENDİ KENDİNE ORGAZM OLMAYI BAŞARDI. KOÇ Cordis'in eskiden sahip olduğu etki artık onun üzerinde geçerli değildi. Yine de, onu bir amaca giden yol olarak görerek kendini tatmin etmeye özellikle önem veriyordu. Bu Blake'in kendisinin dayanabildiğinden çok daha uzun sürdü ve yeniden bir araya gelmeleri pek de sinerjik değildi. Ama bu gece cinsel tatminle ilgili değildi. Kapanışla ilgiliydi.

Yataktan kalktı ve iç çamaşırını giydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Blake, sanki geceyi orada geçirirse bir tur daha bekliyormuş gibi şakacı bir tonda.

"Yarın bir sürü müşterim var ve eminim sen de çok meşgul olacaksın."

"Bu ne anlama geliyor?"

Lindsay daha fazla bir şey söylememek için kendini zor tuttu. Blake'in üzücü hayatı, Portia Vail'in sağ bulunmasıyla birlikte çökmek üzereydi. Lindsay henüz kızın güvenli bir şekilde geri döndüğüne dair hiçbir haber görmemişti, ancak Francis Bernard o sabah transfer edilmişti ve plan, Ethan Hall'a Lindsay'ın kızı son birkaç haftadır tuttuğu Rome'daki kulübenin adresini vermesiydi. Aylar önce, Blake adına kaydettirdiği bir vakıf hesabı aracılığıyla berbat durumdaki tadilatlık kulübeyi satın almıştı. Ve Lindsay, polisin Blake'e ulaşmasını sağlayacak kadar ipucu bırakmıştı; onu öptüğü için ağzında hala tadı olan Saratoga sigaraları en kolay ipuçlarıydı. Ancak Ethan Hall diğerlerini de bulacaktı.

Bu sefer, Lindsay hiçbir riske girmiyordu. Ön ödemeli cep telefonunu Ethan Hall'a teslim etmek için Francis Bernard'ı kullanmıştı. Bu tek başına yeterli olabilirdi. Ancak emin olmak için, bilgisayar kodlama becerilerini işe koymuş ve ofisteki şifreleme teknolojisini kullanarak anonim itirafı yaratmıştı. Lindsay, bu izi takip etmenin zor olduğunu ve kırılmasının çok daha zor olduğunu biliyordu. Ancak Ethan Hall siber güvenlik kalesinden geçtikten sonra, izlerin onu Blake'in bilgisayarına yönlendireceğinden emindi. Her şey, bir araya getirildiğinde, polisin bir veya iki gün içinde Blake'in Prescott Estates'teki evine baskın düzenlemesiyle sonlanacaktı.

"Biliyor musun." dedi Lindsay sonunda, sanki anılarını hatırlıyormuş gibi yüzünde bir gülümsemeyle. "Birlikte ilk yattığımızda, sana ne diyeceğimi bile bilmiyordum."

Blake dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Muhtemelen o gece ne kadar korktuğumu bile bilmiyordun."

Lindsay şortunu yukarı çekti ve düğmelerini ilikledi.

"Bekâretimi aldığın geceyi hatırlıyor musun? Cherryview'da koçluk yapmaya başladığın yaz? On yedi yaşına girdiğim ve senin yeni, genç, yetenekli voleybol koçu olduğun yaz?"

Blake'in yutkunduğunu gördü. Konuştuğunda şakacı tonu kaybolmuştu.

"O geceyi hatırlıyorum, Lindsay. Benim için çok şey ifade ediyordu."

"Öyle mi?" Lindsay bluzunu ilikleyerek sordu. "Emin değilim çünkü bir hafta sonra Callie ile yatmaya başladın."

"Ben... onunla yatmadım, Lindsay."

"O gece bâkire olduğumu biliyor muydun? Bilmen gerekiyordu, değil mi? On yedi yaşındaydım ve kesinlikle çok kolay bir seks gecesi değildi. Yani, tipik bir erkek gibi, kendinden başka hiçbir şey düşünmeden, bunu atlattın. Ama evet, içime girdikten sonra sana ne diyeceğimi bilmiyordum. Sana sadece Koç Cordis demiştim ve o an bu çok uygunsuz gelmişti. Ama planlar yaptım." Lindsay anılarını anlatırken gülmek için durakladı. "Aslında

bir dahaki sefere birlikte yattığımızda adını kulağına fısıldamayı planladım. Ama bu hiç olmadı. Bekâretimi aldın, sana aşık olma-
ma izin verdin ve sonra beni hayalet gibi bırakıp en yakın arka-
daşım ile kaçtın."

"Kaçmadık, Lindsay."

"Elbette kaçmadın. Ama kaçmak üzereydin. İkiniz aşıktınız,
değil mi? Yani, tüm mesajlarını okudum ve ikinizin birbirinize o
kelimeleri onlarca kez yazdığınızı gördüm."

Blake dirseklerini itip yatakta doğruldu.

"Mesajlarımızı nasıl okudun?"

"Bir hafta önce bekâretimi aldın ve ertesi hafta Callie'ye aşık
oldun."

"Olaylar öyle olmadı, Lindsay."

"Sanırım bunca yıl sonra bunun bir önemi yok. Ama sadece
şunu bil ki acı dolu bir dünyadasın ve başına gelecek şeyler...
hepsini hak ediyorsun. Yani, bana ve sana bak. Bu ironinin ta-
nımı, değil mi? Bir zamanlar benim üzerimde tam bir kontrole
sahip olduğuna inanıyordun. Bekâretimi alıp kalbimi kırabilirdin
ve sonrasında bundan hiç bahsetmesen de olurdu. En yakın arka-
daşım ile kaçabilirdin ve benden sadece oturup bunu kabul etme-
mi beklerdin. Sen çok üstün olduğuna inanıyordun. Ama şimdi
bize bak. Sen geçimini at pisliği kürekleyerek sağlıyorsun ve ben
bir imparatorluk yönetiyorum. Gelgitler kesinlikle değişti."

Lindsay gülümsedi.

"Ve kafan karışmasın diye. Bu gece, benim olanı geri almaktan
başka bir şey değildi."

Lindsay kapıya yöneldi, ayrılmadan önce döndü.

"Hapishanedeki zamanın tadını çıkar, Koç."

Bölüm 80

Beaver Dam, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

LINDSAY, SÖNÜK SEKSE RAĞMEN PRESCOTT ESTATES' ten tatmin olmuş bir şekilde ayrıldı. On yıl sürmüştü ama sonunda her şey tam bir döngüye girmişti. Ethan Hall işini yaparsa Blake yakında parmaklıklar ardında olacaktı. Blake Cordis, Lindsay ile bir hayat istememişse, bu hiç hayatı olmayacak demektir.

Gece boyunca araba kullanırken aklı on yıl öncesine gitti. O yazdan bu yana bu kadar yıl geçtiğine ya da birçok kez düşündüğü bir planı hayata geçirmesinin bu kadar uzun sürdüğüne inanmadı. Ama Lindsay o zamanlar cesaretini kaybetmişti ve bunu yapamazdı. Callie gittikten sonra Blake ile hala birlikte olabileceklerine safça inanıyordu. Callie ortadan kalktıktan sonraki aylarda onu reddetmesine rağmen Lindsay hala onlar için bir şans olduğunu düşünüyordu. Ama o zamandan bu yana Blake hiçbir zaman onun tekliflerine boyun eğmemişti. Ta ki bu geceye kadar. Ama bu gece çok geçti.

Oyununu uzun bir süredir planlanıyordu ve Lindsay bunu mükemmel oynadığına inanıyordu. Hafif bir sis çökmeye başladı. Ön camına çarptıkça karşıdan gelen arabaların farlarını bulanıklaştırdı, zihninin her şeyin başladığı o kader gününe geri dönmesine izin verdi.

Birlikte yattıklarından beri mesafeliydi. Acaba tüm erkeklerin seksen sonra böyle mi davrandığını merak etti. Ama onun durumu benzersizdi, değil mi? Öyle olmalıydı. Blake Cordis, tüm kızların hoşlandığı yakışıklı tarih öğretmeni ve yeni voleybol koçuydu ve onu seçmişti. Bir gün spor salonunun zeminindeki kortları yeniden düzenlemek için geç

saatlere kadar kaldıktan sonra onu eve bırakmayı teklif edene kadar antrenmanda flört etmişlerdi. Ama onu eve götürmek yerine, onun daire-sine gitmişlerdi.

Yatak odasına girdiklerinde Lindsay gergindi. Kot pantolonunun düğmesini açtığı anı asla unutamayacaktı. O zaman geri dönüşün olmadığını biliyordu ve bunun ilk seferi olduğunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Balo gecesi rastgele bir çocukla ya da çok fazla içki içtikten sonra bir arkadaşıyla olmadığı için mutluydu. Aşık olduğu Blake Cordis'le birlikte olmuştu.

Ancak Lindsay'in o gecedен sonra olmasını beklediği şeyler asla gerçekleşmedi. Yeni filizlenen bir aşk yoktu. Kur yapma yoktu. Yasak bir aşkın görmezden gelinemeyecek kadar elektrikli olduğu gizli buluşmalar yoktu. Bunun yerine, Koç Cordis onu görmezden geldi. Ona oyuncularından biriyle ilişkiye girmesinin bir hata olduğunu ve bu ilişkiyi başlamadan bitirmelerini ve tamamen oyuncu-koç ilişkisine geri dönmeleri gerektiğini söyledi.

Lindsay'in kalbi kırılmıştı ve birlikteliklerinden vazgeçmeye hazır değildi. Cumartesi sabahı antrenmandan sonra ofisinde onunla konuşmaya karar verdi. Hiçbir uyarıda bulunmadı. Lindsay sadece antrenman bitene ve takım arkadaşları gidene kadar bekledi. Sonra ofisine yürüdü.

"Hey, Lindsay," dedi Blake, kapı pervazına vurduğunda. "Neler oluyor?"

"Konuşmamız gerek."

"Tamam. Takımda bir şeyler mi oluyor?"

"Bizim hakkımızda konuşmamız gerek."

Blake masasından kalktı ve omzunun üzerinden koridora doğru baktı. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçak çıkıyordu. "İlişkimizi arkadaşça sürdürmeyi kabul ettiğimizi sanıyordum. Ben senin koçunum, sen benim oyuncumsun. Hatırlıyor musun?"

"Aslında hatırlamıyorum, çünkü bu asla benim planım değildi."

Bu Blake'in planıydı ve onun buna uymasını, soru sormamasını ve sorun çıkarmamasını bekliyordu. Bekâretini alıp bir daha asla onunla konuşmamasını bekliyordu.

"Bak, Lindsay. Olanlar yüzünden ikimiz de başımıza çok fazla bela açabiliriz."

"Bu adil değil. Yaptığın şey." dedi Lindsay, ofisine girerken.

"Koç?"

Blake kapıya baktı ve koridorda duran Cherryview'in atletik direktörü Curt McGee'yi gördü.

"Hey Lindsay." dedi Curt.

Lindsay gülümsedi.

Curt Blake'e baktı ve başını eğdi. "Bütçeyi gözden geçirmemiz gerekiyor. Toplantı şimdi yukarıda başlıyor."

"Elbette," dedi Blake. "Lindsay ve ben takımdan konuşuyorduk."

Blake döndü ve Lindsay'i işaret etti.

"Bugün antrenmanda harika iş çıkardın. Pazartesi görüşürüz?"

Lindsay zorla gülümsedi ve başını salladı. "O zaman görüşürüz."

Blake atletik direktörle birlikte dışarı çıktı ve Lindsay'i ofisinde yalnız bıraktı. O gittikten sonra, Lindsay'in gözleri doldu. Yumuşak hıçkırıkları bir sesle kesildi. Bu, bir cep telefonunun boğuk sesiydi. Lindsay bir an dinledi ve sonra Blake'in masasına yürüdü. Üst çekmeceyi açtı ve yakın zamanda gelen bir kısa mesajla aydınlanmış bir Samsung kapaklı telefon gördü.

Blake'in ofisinin açık kapısına hızlıca baktı ve sonra telefona uzandı. Arayan kimliği ekranında bir isim yazıyordu.

Callie

Telefonu açtı ve kısa mesajı okudu.

Bu gece The Crest'te bir partiye gidiyorum. Ama seni görmek istiyorum. Ayrılırken seni arayacağım.

Seni seviyorum.

Lindsay telefona baktı. Arkadaşının sesinin kulaklarında yankılandığını duyabiliyordu.

Seni seviyorum

Lindsay'in midesi bulandı. Telefonu cebine koydu ve yüzünden aşağı yaşlar akarken Blake'in ofisinden koşarak çıktı.

2015 Yazı

Cherryview, Wisconsin

Lindsay restoranın gölgesinde duruyordu. The Crest'e gidenler gecelerine yavaş yavaş başlarken bardan müzik sesi geliyordu. Voleybol sahalarına doğru baktı ve Callie'nin kenarda durduğunu gördü. Yaz gecelerinde gece yarısından sonra bile voleybol oynanmasına izin veren stadyum tarzı ışıklar, yaklaşan karanlığa karşı mücadele ederken parlaktı. Lindsay, Blake'in kapaklı telefonunu cebinden çıkardı ve Callie'nin birkaç kez mesaj attığını gördü. Callie'ye bir cevap mesajı gönderdi.

Ne oldu?

Seni görmem gerek.

Neredesin?

The Crest.

İyi misin?

Bebek hakkında seninle konuşmam gerek. Devam edeceğim.

Lindsay telefona baktı. Nefesi boğazında düğümlendi ve ciğerleri trans halinden çıkana kadar tekrar nefes almadı. Cevap yazmadan önce durakladı.

Yapmadın mı?

Hayır. SENDEN bu bebeği istiyorum. Seninle bir hayata başlamak istiyorum. Bu gece seni görmem gerek.

Ailenin teknesi sende mi?

Evet.

North Point İskelesi'nde buluşalım. İskelede bekliyor olacağım.

Seni seviyorum Blake.

Ben de seni seviyorum.

Lindsay telefonu cebine koydu ve gölgelerden çıktı. Elleri titriyordu ve zorlukla nefes alabiliyor gibiydi.

Callie hamileydi. Blake babaydı. İkisiyle de yatmıştı. Callie'ye aşikti. Lindsay, hâlâ telefonuna bakan Callie'nin arkasından yürüdü.

"O kimdi?"

Callie dönerken telefonundan başını kaldırdı.

"Ah, şey, annem. Beni eve çağırıyor."

Lindsay gözlerini kıstı ve iğrenmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Cumartesi günü saat dokuzda."

"Her zamanki gibi kalabalık birikmiş durumda."

Lindsay, Callie'nin yüzüne bir gülümseme yerleştirdiğini gördü.

"Yanımda yaşlı bir adam oturuyor..." Callie burnunu kırıştırdı.

"Hayır?"

"Sıradaki maç bizim."

"Oynayamam, Linds. . Annem yine bir şeye takılmış durumda."

"Annen neden bu kadar keyif kaçırıcı?"

"Annemin yaptığı herhangi bir şeyin mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun? Muhtemelen bir şey yüzünden sinir krizi geçiriyordur. Tekneyle eve döneceğim. Bir saat sonra dönerim. Sonra o adamlarla oynar ve kışkırtmalarına tekme basarız."

Lindsay, arkadaşının ne kadar kolay yalan söyleyebildiğine şaşırmıştı. Callie'nin yanağından aşağı bir damla yaş aktığını gördü.

"İyi olduğundan emin misin?"

Callie hemen gözyaşını sildi. "Evet. Her şey yolunda. Sonra görüşürüz."

Lindsay, onun teknesine doğru aceleyle gitmesini izledi.

Lindsay, kum voleybol sahasının kenarında durdu ve Callie'nin teknesine binip iskeleden uzaklaşmasını izledi. Döndü ve hızla restoranın arkasına doğru yürüdü. The Crest'te çalışan futbol takımındaki erkek arkadaşlarından, anakaradan The Crest'e uzanan küçük, asfaltlanmamış erişim yolu boyunca malzeme taşımak için kullandıkları beş Polaris Ranger 4x4'lük bir filo olduğunu biliyordu. Kalabalığın ötesine geçince, hızla restoranın arkasına doğru koştu ve 4x4'lerden birine atladı.

Anahitar kontaktaydı ve motoru çalıştırdı. Ranger, Callie'yi North Point İskelesi'ne varmadan geçmek için yarışırken dar yolda zıplayarak ilerledi.

Lindsay, North Point İskelesi'ndeki otoparka girerken Ranger'ın farlarını kapattı. İskele, Okoboji Gölü'nde evi olmayanların teknelerini suya indirdiği yerdi. Sabahları otopark kamyonet ve römorklarla dolu olurdu... Ancak genellikle teknelerini hava kararmadan gölden çekerlerdi. Bu gece, iskele boştu.

Lindsay, Ranger'ı otoparkın kenarındaki gölgelere çekti ve dışarı çıktı. 4x4'ün arkasındaki depolama bölmesinde bir Callaway 9 demir golf sopası vardı. Lindsay, futbolcuların The Crest'ten golf toplarıyla, iskeleden yüzlerce metre uzakta yüzen tahta bir salı vurmaya çalıştıklarını görmüştü. Çok düşünmeden sopayı kaptı ve otoparkın kenarından tekne indirme alanına ve sonrasında suya uzanan iskeleye doğru aceleyle yürüdü. Gölün ortasında, The Crest'i ve voleybol sahalarının ışıklarını gördü. Ara sıra şarkı sözleri gölün üzerinden yankılanıyordu ve karanlıkta saklandığı yerden eski bir Tom Pretty şarkısının çaldığını duyabiliyordu. Yaklaşan bir tekne görmeden önce sadece beş dakika bekledi. Bu Callie olmalıydı. Lindsay ondan önce varmıştı.

İskelenin sonuna yakın ağaçlığın derinliklerine doğru adım attı ve Callie'nin anne babasının teknesiyle yaklaşmasını izledi. Karanlıkta gizlenen Lindsay, Callie tekneyi bağlayıp iskeleye adım attığında gölgelerde duruyordu. Callie otoparka doğru baktı, Blake'in orada olduğunu tahmin ediyordu ve yavaşça iskeleden aşağı yürüdü. İskelenin sonundaki çakıllara adım attığında, Lindsay gölgelerden çıktı. Ayağının altında bir dal kırıldı, ancak Callie dönmeden önce Lindsay golf sopasını kaldırdı ve tek bir hızlı hareketle Callie'nin başının arkasına indirdi.

Arkadaşının kafatasına inen sopanın çıkardığı gürültü mide bulandırıcıydı. Callie'nin yere düşmesini bekleyerek sopayı indirdi. Bunun yerine Callie arkasını döndü ve onunla göz göze geldi. Lindsay golf sopasını tekrar kaldırdı ve Callie'nin başının tepesine vurdu. Darbe Callie'yi bir heykele dönüştürmüştü gibiydi, ta ki yukarı uzanıp yüzünden aşağı akan kana dokunana kadar. Lindsay sopayı kaldırdı ve ona üçüncü kez vurdu. Bu sefer, tüm hayatı boyunca her zaman en yakınında olan arkadaşı — ve Blake'i ondan çalan kız — kütle halinde yere yığıldı.

Bölüm 81

Milwaukee, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

LINDSAY EVİNE VARDIĞINDA O GECENİN ANISI HÂLÂ zihninde ağır basıyordu. Aldığı eğitim, başa çıkma mekanizmalarını ve hayatının o dönemiyle ilgili duygularını bölümlere ayırma yollarını öğretmişti. Hemen sonrasında Lindsay, Blake'i geri kazanmak için çok çalışarak dikkatini dağıtmıştı. Ona yas tutması ve çocuğunun annesini kaybetmenin getirdiği karmaşayı atlatması için bir ay süre verdi. Lindsay aynı zamanda soruşturmanın bitmesini de bekledi. Sonra, bir zamanlar kendisiyle Blake arasında olanları yeniden canlandırmaya çalıştı. Blake çabalarını geri çevirince, ona daha fazla zaman tanımaya karar verdi.

Üniversite üçüncü sınıftayken gece geç saatlerde onun daire-sini ziyaret etti ve onun kendisine hiç ilgi duymadığını gördü. Mezun olduktan ve işini kurduktan sonra tekrar denedi, Blake'in başarısından etkileneceğine aptalca inandı. Ancak sonunda, yıllar geçtikçe Lindsay, bir zamanlar paylaştıkları büyüüyü yeniden yakalamak için ne kadar çok istese de Blake'in bunu istemediğini anladı. Bu yüzden, yıllarca reddedildikten sonra, Lindsay'in dürtüsü şehvetten intikam almaya dönüştü.

Yıllar boyunca OAB -Obsesif Aşk Bozukluğu- hastalığından muzdarip olan müşterileri tedavi etmişti ve kendi hayatındaki bozukluğun belirgin semptomlarını kaçırarak kadar kör değildi. Bu hastalığın pençesinde olduğunu biliyordu ve bunu aşmanın tek yolunun kapanış bulmak olduğuna karar verdi. Ve kapanış ancak Blake Cordis'e adaleti teslim ettikten sonra gelecekti. Bunu nasıl yapacağını uzun uzun düşündü ve yıllarca sakladığı

ın ödemeli cep telefonunun mükemmel bir araç olacağına karar verdi. Üzerindeki kısa mesajlar suçlayıcıydı ve dedektifler bunları görmeyi çok isterdi.

Lindsay, telefonun intikamını almak için mükemmel bir yol olduğunu biliyordu, ancak yine de bunu hiç başaramamıştı. Hayal kırıklığına rağmen, Blake Cordis'e karşı dayanılmaz bir şekilde içinde bitmek bilmeyen bir aşk ateşi vardı. Belki bir gün tekrar bir araya geleceklerine dair ufak bir umut kııntısıydı. O ufak ateş, yıllar boyunca planını tetiklemekten onu alıkoyan şeydi. Ancak Lindsay, Blake'in Portia Vail ile olan aşk ilişkisini öğrendiğinde her şey sonunda kararmıştı.

Kontrolden çıkan bir alkol ve Valium gecesinde, Lindsay Portia Vail'i kaçırmak ve Blake'i suçlamak için bir plan hazırladı. Ethan Hall'un, Callie'nin davasını yeniden açmak için seçilmesinden sonraysa plan tamamen bir araya geldi. Lindsay, ön ödemeli Samsung'u kime vereceğini artık aniden biliyordu. Ve Eugenia Morgan'ı bir danışan olarak görmeye başladığında, intikamının parçaları hizalanmaya başladı. Zavallı kadın, Hibristofili hastasıydı ve Francis Bernard adında, seri katillikle suçlanmış birisine aşıktı. Lindsay, Francis Bernard'ın geçmişine baktığında, adamın geçmişinin Ethan Hall ile yakından bağlantılı olduğunu öğrendi. Lindsay'ın planı o zaman beklenmedik ama tamamen mükemmel bir hal aldı.

Yıllarca *The Anonymous Client* ülke çapındaki hapisane sistemleri için ücretsiz çalışma yapmış ve mahkûmlara psikolojik destek sağlamıştı. Onayını bekleyen talepleri karıştırdığında Lindsay, Wisconsin Güvenli Program Tesisinde ruh sağlığı muayenelerini bekleyen mahkûmların listesini inceledi. Listede Francis Bernard'dan başkası yoktu. Lindsay ücretsiz davayı aldı ve bir hafta içinde Ethan Hall'un babasını öldüren adamla yüz yüze oturma şansı yakaladı.

Sadece mahkûmun avukatı ve doktoruna kişisel ziyaret izni veriliyordu. Lindsay'ın Francis Bernard ile ilk seansı, onları bir cam bölmenin ayıracağı ve konuşmalarının hapishanenin telefon sistemi aracılığıyla duyulabileceği ziyaret kabiniinde değil, küçük

bir konferans odasında gerçekleşti. O şirin toplantı odasında, Lindsay teklifinin ayrıntılarını ortaya koydu. Tek bir seanstan sonra Francis Bernard'ın daha insancıl bir hapishaneye nakledilmek için can attığını ve hücre hapsinden kurtulmak için her şeyi yapacağını biliyordu.

Lindsay, Francis'e böyle bir talepte bulunması için psikolojik bir değerlendirmeden geçmesi gerektiğini söyledi ve Lindsay, karşılığında kendisine bir şey verirse bunu kolaylaştıracığını söyledi. Francis, Ethan Hall'u ön ödemeli Samsung telefon ve Francis'in kaldira olarak kullanabileceği Portia Vail'in nerede olduğu gibi belirli kanıtlara götürmeyi kabul ederse, Lindsay, Francis'e WGPT'den kurtulmasını ve Columbia Islah Kurumuna gitmesini sağlayacak bir psikolojik değerlendirmeyi onaylayarak karşılığını ödeyecekti.

Lindsay planında o kadar titizdi ki Francis'in de kendi planı olduğunu hiç düşünmedi.

Bölüm 82

Milwaukee, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

LINDSAY, LOWER EAST SIDE'DA BULUNAN EVİNİN GARAJINA girdi. Şehirde geçirdiği son yılların ardından, bir yıl önce sonradan özel olarak dekore ettirdiği evi satın almıştı. Blake Cordis'in tüm kulübesinden daha büyük olan geniş garaja park ederken kendini tutamayarak güldü. Blake Cordis'in sahibi bile olmadığı, ancak Prescott ailesinin ahırlarına bakmak için bir ömür boyu hizmet etmesi karşılığında ona miras bıraktığı bir evdi. Çok üzücü bir varoluştı ve yine de hak ettiğinden fazlasıydı.

Mercedes'inin motorunu durdurdu ve garaj kapısını kapattı. Heyecanına rağmen, kendini akışa kaptıramazdı. Hâlâ yapılacak çok şey vardı, ancak planı bugün programa göre ilerlemişse, Ethan Hall, Rome'daki terk edilmiş evde saklanan Portia Vail'i çoktan bulmuş olmalıydı. Lindsay'in hafta sonu oradayken yerleştirdiği Blake'in Saratoga 120'lik sigaraları yüzeysel bir aramayla ortaya çıkarılabilirdi. Blake'in bilgisayarının IP adresine şifreleme yazılımını yönlendirmek için kulübesine girdiği gece sigara paketini almıştı. Depoya yerleştirdiği ön ödemeli telefon ve Portia Vail'in banyo kapısına zincirlenmiş haldeyken çektiği fotoğraflarla birlikte, yetkililerin Blake'i gözaltına alması için yeterli kanıt fazlasıyla vardı.

Elbette son çivi, Ethan Hall'u Callie'nin cesedine götürmek olacaktı. Son seanslarında koordinatları Francis'e vermişti ve yetkililer kısa süre sonra konumu North Point İskelesi'nden çok da uzak olmayan bir yerde bulacaktı. Orada, su kenarında duran eski, terk edilmiş bir elektrik santralindeydi, Lindsay Callie'nin

cesedini lagüne yuvarlamadan önce 55 galonluk bir fıçıya saklamıştı. Otopsi, ölüm nedeninin Callaway golf sopasından kaynaklanan travma olduğunu ortaya çıkaracaktı. Lindsay'ın Blake'in kulübesinin dolabına sakladığı aynı sopa.

Geçen on yıl içinde iki kez fıçıyı kontrol etmişti. Kaderin garip bir cilvesi olarak, Prescott ailesi bir zamanlar enerji santrali olan harap binayı ve yanındaki lagünü içeren araziye satın almıştı. Sonuç olarak, arazi o zamandan beri ıssızdı ve fıçı on yıl boyunca suyun hemen altında gözetimsiz ve fark edilmeden kalmıştı.

Evine girerken garaj ışıklarını kapattı, aynı anda mutfak ışıklarını da açtı. Mutfak masasında oturan Francis Bernard'ı görünce çığlık attı. Kan lekeleriyle kaplı beyaz bir tişört giymişti. Lindsay, kanın, hapisteyken kendisinden faydalanmaya çalışan diğer kişi olan Andre Monroe'ya ait olduğunu tahmin edemezdi.

Francis'in dudaklarının kenarları gergin bir gülümsemeyle gerildi.

“Merhaba, Dr. Larkin.”

Bölüm 83

Milwaukee, Wisconsin Pazartesi, 4 Ağustos 2025

ETHAN, JEEP WRANGLER'INI DR. LINDSAY LARKIN'İN Lower East Side'daki evinin önündeki kaldırıma çekti. Işıklarını kapattı ve bekledi. On dakika içinde iki araba daha geldi: Pete Kramer ve Maddie Jacobson. Pete sivil polis arabasında, Maddie ise Milwaukee PT ekip arabasındaydı. Michigan Gölü cinayetlerinin hayatta kalan tek kurbanı olan Maddie Jacobson'ı korumakla görevli dört polis memuruyla dolu iki polis arabası Francis Bernard yakalanana kadar onu takip ediyordu. Ethan, Lindsay Larkin'i gözaltına almak için Milwaukee Polis Teşkilatının da hazır bulunmasını istemişti.

Ethan, Lindsay'e her şeyi nasıl başardığını sormak istiyordu. Francis Bernard'ı resme nasıl dâhil ettiğini ve kaçışında nasıl bir rol oynamış olabileceğini. Ayrıca en yakın arkadaşını öldürme nedenini ve suçu Blake Cordis'e yüklemeyi neden seçtiğini öğrenmek istiyordu. Kadın bir bilgi hazinesiydi, ancak Dr. Larkin'i güvenli bir şekilde gözaltına alana kadar değil.

Ethan, bundan sonra yapacağı her şeyin kolluk kuvvetleri, bölge savcıları ve Lindsay Larkin'in güçlü savunma avukatları tarafından inceleneyeceğini biliyordu, bu yüzden hata yapmamayı planlıyordu. Maddie'yi resmi tutuklama için aramasının nedeni buydu. Suç Soruşturma Departmanı ile yaptığı anlaşmada gizli bir bulanıklık vardı ve Ethan usul protokolünde bir ihlalden kaçınmak istiyordu. Ayrıca silahını torpido gözünde bırakmasının nedeni de buydu.

Üçü, Lindsay'in evinin dışındaki sokakta buluştular.

Ethan, Maddie'ye "Sen öncülük et," dedi. "Bu konuda her şey kurallara uygun olmalı."

"Anladım." dedi Maddie.

Döndü ve Ethan ile Pete'in peşinden araba yolundan yürüdü. Ön kapıyı çalmaya başladı, ancak daha ilk vuruş kapının yavaşça açılmasına neden oldu. Maddie, Ethan ve Pete'e baktı. Lower East Side zengin bir mahalleydi. Sakinlerin kapılarını kilitlemedikleri biliniyordu, ancak *açık* da bırakmazlardı.

Silahını çıkardı. Pete de aynısını yaptı. Maddie, Ethan ve Pete'in hemen arkasında eve doğru yol gösterdi. Maddie kapıyı iterek açtı ve karanlık eve doğru bağırdı.

"Dr. Larkin? Milwaukee Polisi. Evde misiniz?"

Cevap yoktu.

Giriş holü karanlıktı, ancak koridorun aşağısındaki mutfaktaki ışık yanıyordu.

"Dr. Larkin!" diye tekrar bağırdı Maddie.

Cevap gelmeyince ilerlerken sağdaki ve soldaki odaları kontrol ederek mutfığa doğru yöneldiler. Mutfığa yaklaştıklarında Ethan, Maddie'nin soluk soluğa kaldığını duydu.

"Aman Tanrım."

Ethan aceleyle yanından geçti. Lindsay Larkin, boynunda sıkıca bir tel testere ile mutfak masasında oturuyordu, yüzü şişmişti ve cildi beyaz mermer rengindeydi. Kan, tel testerenin tenine sıkıştırıldığı yerden boynundan aşağı akıyordu. Ethan yaklaştığında, Dr. Larkin'in kanıyla beyaz akça ağaç mutfak masasına bir şey yazıldığını gördü.

Yakın Ethan, Çok Yakın

KISIM VII

Bağlantısız Uçlar

Bölüm 84

Milwaukee, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

MADDIE EŞYALARINI TOPLARKEN TELEVİZYONDA yerel haberler açıktı ve arka planda sesi geliyordu. Ethan geceyi orada geçirmişti. Maddie'nin dairesinin dışında görevli memurlara rağmen neredeyse hiç uyumamıştı. Toplamda dört Milwaukee PT memuru Maddie'nin evini gözetlemek ve gördükleri şüpheli her şeye müdahale etmekle görevlendirilmişti. Polislere ek olarak, iki SSD ajanı da geceyi Maddie'nin dairesinin arkasındaki ara sokakta park halinde geçirmişti.

Dr. Lindsay Larkin'in ölümü tüm yerel haberlerde ilk sıradaydı ve cinayet Maddie'nin dairesinden sadece birkaç kilometre uzakta gerçekleştiğinden, Ethan Francis'in yakında olduğunu biliyordu. Hiçbir riske girmiyordu. Odaya girdiğinde Maddie'nin haberleri izlemek için eşyalarını toplamayı bıraktığını gördü. Televizyonda, kadın muhabir Lindsay Larkin'in evinin önünde duruyordu, arkasında sarı suç mahalli şeridi, polis arabaları ve suç mahalli inceleme minibüsleri görünüyordu.

Önde gelen bir çevrimiçi danışmanlık şirketi olan The Anonymous Client'in kurucusu Dr. Lindsay Larkin, dün gece geç saatlerde Lower East Side Mahallesi'ndeki evinde ölü bulundu. Polis, Dr. Larkin'in ölümüyle ilgili henüz aktif bir cinayet soruşturması olduğunu söylemek dışında ayrıntı vermedi. Dr. Larkin'in eski bir hastasının da olaya karıştığı yönünde spekülasyonlar var ancak henüz ayrıntılar hakkında yeterli bilgi yok

Milwaukee Polis Teşkilatı Şefi bu sabah erken saatlerde bir açıklama yaptı ancak Dr. Larkin'in ölümüyle Boscobel'deki Wisconsin Güvenli Program Tesisinden nakledilirken kaçan yüksek profilli bir mahkûm olan Francis Bernard arasında bir bağlantı olup olmadığını doğrulamayı reddetti. Bernard, Portage'daki Columbia Islah Kurumuna nakledilirken nakil aracı pusuya düşürülmüş ve iki gardiyan da öldürülmüştü. Ve Dr. Larkin'in ölümü, dün Madison'ın kuzeyindeki Nekoosa'da gerçekleşen başka bir cinayetin hemen ardından geldi. Francis Bernard ise hâlâ firari durumda.

Haber spikeri, tüm yaz boyunca Ortabatı'yı etkisi altına alan rekor sıcak hava dalgasını nihayet kıracak olan yaklaşan fırtınayla ilgili hava durumu raporuna geçiş yapmak için sözü tekrar stüdyoya bıraktı.

"Belki de kapatmalıyız." dedi Ethan.

Maddie televizyondan yüzünü çevirdi. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Çok yakında. Kemiklerimde hissediyorum."

Ethan, dolaptan taşıdığı kıyafetleri Maddie'nin valizine fırlattı. "Bu yüzden buradan cehennem olup gidiyoruz. Üç nesilden beri sahibi olduğumuz kulübem, artık var olmayan büyük büyükbabamın bakır madenciliği şirketine bağlı bir vakfa kayıtlı. Kimse bizi orada bulamayacak çünkü kimse kulübenin sahibi olduğumu bilmiyor. Morikawa Gölü şu anda senin için en güvenli yer."

Maddie başını salladı ve eşyalarını toplamaya devam etti.

Bölüm 85

Madison, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN KUMANDA KOLUNU GERİ ÇEKTİ VE HUSKY pistten havalandı. Sekiz bin fit yükseğe tırmandı ve kuzeye, kuzeybatıya doğru giden rotayı bulana kadar hafifçe sola doğru yattı.

Ethan, Maddie'ye kulaklıktan "İki saat var." dedi.

Maddie başını salladı ama gözlerini kapalı tuttu.

Ethan, "Çok uyuyamadın." dedi. "Bir şekerleme yap, kendini daha iyi hissedeceksin."

Başını bir kez daha salladı.

GPS kontrolleri kilitlenmiş ve ayarları yapılmış halde Ethan, Morikawa Gölü'ne doğru uçuşa hazırlandı. Kulaklıktan Jimmy Buffett'ı çalmayı bu kez atladi. *Leave All Your Troubles Behind* gibi bir şarkı, kulübeye kadar olan yolculukları için uygunsuz görünüyordu ve o Maddie'nin uyumasını istiyordu. İki hafta yetecek kadar eşya almışlardı ama yetkililer Francis Bernard'ı bulana kadar kuzeyde kalmayı planlıyorlardı.

Bölüm 86

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

HARRIETT ALSHON KULÜBEDEN ÇIKTI VE ÖN VERAN-
dadaki ahşap sandalyeye oturdu, kendini özgür ve huzurlu his-
sediyordu. Uzun, sarı saçları Morikawa Gölü'nden gelen hafif
bir esintiyle omuzlarına dökülüyordu. Ancak rahat hissetmesine
yardımcı olan şey güzel çevreden daha fazlasıydı. Eugenia Mor-
gan olarak yolculuğu sonunda sona ermişti. Uzun süredir üst-
lendiği kimliği terk etmek ve kendi tenine geri dönmek, tahmin
ettiğinden daha dönüştürücüydü. Eski haline döndüğü için artık
özgür ve rahat hissediyordu. Elbette canlılığının bir kısmı, Fran-
cis ile her zaman planladıkları gibi birlikte olacaklarını sonunda
bilmesinden geliyordu.

İlişkileri iki yıl önce basit bir mektupla başlamıştı. Ona yaz-
mıştı ama asla bir cevap beklemiyordu. Cevap geldiğinde şaşkına
dönmüştü. ACLU'nun Wisconsin Güvenli Program Tesisindeki tu-
tukluların posta sistemini kullanmalarına izin veren bir hukuk mü-
cadelesini kazandığını biliyordu, ancak Francis'in ona gerçekten
cevap vereceğini hiç düşünmemişti. Ancak cevap vermişti ve bir
gün Francis'ten birlikte olabileceklerine dair vizyonunu açıklayan
uzun bir mektup gelene kadar birbirlerine yazmaya devam ettiler.

Kendisini asla ziyaret etmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti.
Harriett'in adının ziyaretçi kayıtlarında asla görünmemesi önem-
liydi. Yetkililer baktığında, yalnızca Eugenia Morgan'ın onu ziya-
ret ettiğini görecektlerdi. Boscobel'e gidenin Eugenia değil, Har-
riett olduğunu bilmeyeceklerdi. Nasıl bilebilirlerdi ki? Harriett,
tıpkı Eugenia gibi görünüyordu. Saçlarını simsiyah boyamış ve

gözlerinin rengini Eugenia'nunkine uyacak şekilde değiştirmek için kontakt lens kullanmıştı.

Kadın Nekoosa'daki evinin bodrum katındaki bir yatağa sıkıca bağlanmışken, Harriett Eugenia'nın ehliyetini almış ve Francis'i ziyaret ettiğinde Wisconsin Güvenli Program Tesisine giriş yapmak için kullanmıştı. Aynı kimlik kartını depolama ünitesini satın almak, Harriett'in gardiyanı öldürmek için kullandığı silahı satın almak ve şükürler olsun ki herhangi bir kurşunu durdurmaya ihtiyaç duymayan kurşungeçirmez yelege satın almak için kullanmıştı. Harriett, nakliye aracını durdurmak için Eugenia'nın Ford Focus'unu kullanmış ve onu Francis'in ona sokağın ortasına bırakmasını söylediği Sig Sauer ile birlikte orada bırakmıştı. Her ikisi de kolayca Eugenia Morgan'a kadar izlenebilirdi.

Harriett'in Francis için yaptığı her şey Eugenia Morgan'ın kimliği varsayılarak yapılmıştı. Dedektifler ve araştırmacılar, hibristofili hastası olan ve Francis'e on sekiz ayda yetmiş beş kez mektup yazan Eugenia Morgan'ın onun suç ortağı olduğu sonucuna varmaktan başka bir şey yapamamışlardı. Ve sonra, pazartesi sabahının erken saatlerinde, Harriett kadının boğazını kesmişti. Yeni haberlere göre, polis artık Francis'in tek başına olduğuna inanıyordu. Gerçek ancak bu kadar manipüle edilebilirdi. Harriett bugün onunlaydı ve sonuna kadar onunla olacaktı, nerede olursa olsun ve ne zaman gelirse gelsin.

Çantasına uzandı ve cüzdanını buldu, haftalar önce oraya koyduğu ehliyetini çıkardı. Koruyucu plastik kılıfından çıkardı ve öğleden sonra güneşinin altında tuttu. Eugenia Morgan'ın yüzü ona bakıyordu. Benzerlik ürkütücüydü ve kaderin kendisinden yana olduğuna ilk kez inanmıyordu. Ehliyetini sol eliyle tutuyordu ve sağ elinin başparmağıyla bir çakmak çaktı. Alev, lamine kenar kıvrılana kadar ehliyetin köşesini yaladı. Alevler yüzünü eritip parmaklarını yakana kadar Eugenia Morgan'ın resmine baktı. Acı çok şiddetli olduğunda, ehliyeti verandaya bıraktı. Ama Eugenia'nın resmi tamamen buharlaşmadan önce değil.

Derin bir nefes aldı, Eugenia Morgan sonunda hayatından çıkışına göre artık kendini kısıtlanmamış hissediyordu. Kadının

kişiliğini varlığından tamamen çıkarmak zaman alacaktı. Ancak Francis ona sıkı bir şekilde talimat vermişti. Sadece Eugenia Morgan'ın kimliğini üstlenmekle kalmayacak, aynı zamanda fiziksel olarak da kadının ta kendisi *olacaktı*. Planlarının işe yaramasının tek yolu buydu. Ancak şimdi bu sürecin ne kadar yorucu olduğunu fark ediyordu. Düşündüğünde kadının hayatına ne kadar gömüldüğünü fark etti. İlk başta bunu başarabileceğinden emin değildi, ancak aşkın size her şeyi yapma gücü verdiğini biliyordu. Francis ona yazdığı birçok mektuptan birinde bunu söylemişti. Ve haklıydı. Ona olan aşkı onu bu noktaya getirmişti ve şimdi onun için biraz daha ileri gitmesi gerekiyordu. Çok yakın bir gelecekte onu çok şey bekliyordu. Eski kimliğine geri dönmek heyecan vericiydi, ancak eski hayatına geri dönmüyordu. O hayat bitmişti ve yeni bir hayat onu bekliyordu. Hayat ona bu sefer sevdiği adamla birlikte olabileceği ikinci bir şans vermişti.

Çantasındaki küçük bölmeyi açtı ve gerçek ehliyetini çıkardı. Kimlikteki isim Harriett Alshon'dı. Sarı saçlı ve mavi gözlü kendi resmine bakmak iyi hissettirdi. Eugenia Morgan'ın kimliğini aldığından beri kendi kimliğindeki fotoğrafına bakmaktan kaçınmıştı. Ama şimdi son birkaç haftadır kullandığı simsiyah saçlarına ve kahverengi kontakt lenslerine asla geri dönmek zorunda kalmayacağını bildiği için mutluydu.

Morikawa Gölü önünde uzanıyordu. Harriett verandaya oturdu ve manzarayı seyretti. Ev, perşembe gecesi ziyaret ettiği yaşlı çift Hugh ve Ruth Winchester'a aitti. Bedenleri artık donmuştu ve garajdaki büyük dondurucuya istiflenmişti. Harriett bugün erken saatlerde geldiğinde onları kontrol etmişti.

Artık işi basitti ve Wisconsin'de koşuşturup güney sınırına kadar Francis için her şeyi ayarlamaktan çok daha kolaydı. Şu anki tek sorumluluğu uçağın (kırmızı ve beyaz iki kişilik bir Husky) Morikawa Gölü'ne inmesini beklemek ve izlemektir. İndikten sonra gerçek iş başlayacaktı.

Bölüm 87

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN, HUSKY'Yİ YUMUŞAK BİR ŞEKİLDE AŞAĞI GÖLE doğru indirdi, uçak gölün üzerinde kayarken şamandıralar tabir yerindeyse yüzeyi öpüyordu. Öğleden sonra güneşi gölün üzerine çam ağaçlarının uzun gölgelerini düşürmüştü. Uçağı sola yatırdı ve kabininin önündeki iskeleye doğru taksi yaptı. Önceden aramamış veya geleceğini kimseye söylememişti ama Kai yine de onu karşılamak için iskelenin sonunda bekliyordu. Yaşlı adam, Ethan yaklaşırken dostça bir el sallama hareketi için elini kaldırdı. Ethan pencereden karşılık verdi.

Ethan kokpit kapısını açıp eski arkadaşına ip fırlatmak için uçaktan uzandı ve Kai de bu ipi şamandıranın arkasına sabitledi.

"Tam zamanında geldiniz." dedi Kai. "Fırtına geliyor."

Ethan güverteye tırmandı. "O yarın, değil mi?"

Kai gökyüzüne baktı ve gördüklerini ve hissettiklerini değerlendirdi. "Bu gece. Öğleden sonra kötü rüzgârlar başlayacak. Onlarla inmeniz mümkün olmazdı."

Kai çenesini doğuya doğru kaldırdı ve sonra akıntısı yavaş yavaş şiddetlenmeye başlayan Heaven's Nehri'ne baktı.

"Akıntılar gürültülü ve öfkeli. Uçağı sıkıca sabitlememiz gerekiyor. Fırtına şiddetli olacak."

Ethan, Kai hava durumuyla ilgili herhangi bir şey söylediğinde ona güvenmeyi öğrenmişti. Adam, Ethan'ın onu tanıdığı tüm yıllar boyunca meteorolojik tahminlerde hiç yanılmamıştı.

"Çantalarımızı kabine taşıyacağım ve sonra uçağı bağlayacağım."

“Ya erzaklar?” dedi Kai.
“Erzağımız az. Aceleyle ayrıldık.”
Maddie uçağın kargo kapısını itti.
“Hey, Kai.”
“Merhaba, Maddie,” dedi Kai, uçaktan uzattığı çantayı alarak.
“Sadece kısa bir süre için mi?”
“Hayır,” dedi Ethan. “Birkaç hafta kalmayı planlıyoruz.”
“Ya da daha uzun.” diye ekledi Maddie.
“Bilmem gereken bir şey mi var?” diye sordu Kai.
Ethan, başını sallayan Maddie’ye baktı.
“Çantalarımızı kulübeye çıkaralım.” dedi Ethan. “O zaman konuşuruz.”

@ayisigikitap

Bölüm 88

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN VE MADDIE’NİN KAI’YE YAZ BOYUNCA OLAN gelişmeleri ve anma günü hafta sonundan beri yaşanan olaylar hakkında bilgi vermesi iki saat sürdü. Ve sonunda Morikawa Gölü’nde ydiler. Ethan, Kai’ye Francis Bernard’dan ve adamın hem Ethan’ın hem de Maddie’nin hayatlarıyla olan ürkütücü bağlantısından bahsetti. Kai, Maddie’nin gençken onu Michigan Gölü kıyılarına götürüp o yaz sekiz kadını öldürdüğü gibi onu da öldüren adamdan kaçma hikâyesini yeniden yaşamasını dinledi. Ethan ve Maddie, iki yıl önce Francis’in ilk şartlı tahliye kurulu duruşmasında nasıl tanıştıklarını ve hemen aşık olduklarını anlattılar. Maddie, Kai’ye aldığı on mektubu anlattı. Hepsi Boscobel’den postalanmış ve siyah bir kalple imzalanmış mektuplardı. Mektuplarda yıllar önce başlatılan işi bitirme sözü veriliyordu.

“Ve bu adam,” dedi Kai, “hapisten mi kaçtı?”

“Dün sabah.” dedi Maddie.

“Ve Milwaukee’de bir kadını öldürdüğüne inanıyoruz. Onu tedavi eden ve transferini kolaylaştırmaya yardımcı olan bir doktor. Ayrıca başka bir cinayete karışmış olması da mümkün, Eugenia Morgan adında bir kadın, onun kaçışta suç ortağı olduğuna inanıyoruz. Yetkililer hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor. Ama onu bulana kadar, Maddie için en iyi yerin Morikawa Gölü olduğunu düşündüm.”

Kai başını salladı. “Öyle. Burada güvende olacaksın. Sessiz ve huzurlu ve umarım uzun süre kalırsınız.”

“Meslektaşlarımla Francis’i bulmaları ne kadar sürerse o kadar.” dedi Maddie.

Kai ön pencereden dışarı baktı. "Tam zamanında geldiniz."

Rüzgâr artmıştı ve göl, Husky'nin iniş yapmasını artık imkânsız kılacak küçük beyaz köpüklerle doluydu. Hava durumu raporları gece olduğunda rüzgârların esmeye başlayacağını tahmin etmişti. Kai onların yanıldığını yine kanıtlamıştı.

"Çok kötüleşmeden ben de eve gideyim." dedi Kai.

"Seni yolcu edeyim." dedi Ethan.

Ön kapıdan çıkıp araba yolunda durdular. Rüzgâr araziye yaylayıp geçerken Chippewa yerlisinin uzun örgülü saçı omzundan uçuşuyordu.

"Erzak almak için şehre gitmem gerek." dedi Ethan. "Plansız bir şekilde geldik ve ayrılmadan önce her zamanki hazırlığımızı yapmaya vaktimiz olmadı. Özellikle fırtına yarın kulübeden ayrılmamızı engellerse, biraz yiyecek ve suya ihtiyacımız olacak."

Kai gökyüzüne baktı. "Acele etsen iyi olur."

"Ben şimdi gidiyorum. Kulübeye ve Maddie'ye göz kulak olur musun, bir şeye ihtiyacı olursa diye? Kendine bakabilir ama hâlâ oldukça sarsılmış durumda."

"Elbette. Hemen köşede olacağım."

Kai'nin evi, Ethan'ın kulübesinin tepesindeki bir uçurumun üzerindeydi. Uzun çam ağaçları bir gizlilik bariyeri oluşturuyordu ama Ethan, yaprakların Kai'nin vizyonu ve farkındalığıyla hiçbir zaman rekabet etmediğini biliyordu.

"Teşekkürler." dedi Ethan, ufukta şimşekler çakarken.

Bölüm 89

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN, KULÜBENİN ÖN KAPISINDA DURURKEN, "SEN de gelmek istemez misin?" diye sordu.

"Çok yorgunum." dedi Maddie.

"Tahmin edebiliyorum. Bir saat içinde dönerim. Özel bir siparişin var mı?"

"Şarap. Bu gece uyuyabilmem için soğuk bir sauvignon blanc."

"Tamam."

Ethan onu öptü.

"Glock'un yanında mı?"

Maddie başını salladı. "Yukarıdaki spor çantamda."

"Yanında tut. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak."

"Kullanmak zorunda kalmamak için buraya geldik."

"Hatırım için?"

"Tamam, alırım. Hemen geri dön."

Bir öpücük daha ve gitmişti.

Maddie, Ethan'ın kulübede tuttuğu eski model Ford Bronco'ya binip geceye doğru uzaklaşmasını izledi. Rüzgâr uluyordu ve haftalardır ilk kez, ön kapıyı kapatırken havada hafif bir serinlik hissetti. Amansız sıcak dalgası sona eriyordu.

Ön kapıyı kilitledi ve yatak odasına doğru merdivenlerden çıktı, spor çantası yatağın üzerinde duruyordu. Üst fermuarını açtı ve Glock 45'ini iç cebinden çıkarıp aşağı kata taşıdı. Pencere-ler bir şimşek çakmasıyla parladı ve ardından bir gök gürültüsü duyuldu. Rüzgâr, çatıdaki ilk yağmur damlalarını duyduğu

anda eski kulübenin pencere camlarından ıslık çalarak geçti. Beş dakika sonra bardaktan boşanırcasına bir sağanak yağmur başladı. Bundan on dakika sonra, gölün kıyısındaki ağaçlar doğuya doğru eğilmiş ve yağmuru getiren öfkeli rüzgâra karşı mücadele ediyorlardı.

Maddie pencereden uzaklaştı ve kanepeye yerleşti. Televizyonu açtı ve Duluth bölgesinin hava durumu raporu denk gelir umuduyla yerel haberlere geçti. Glock'u sehpanın üzerinde duruyordu.

Bölüm 90

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN, KASABAYA DOĞRU ON BEŞ DAKİKALIK YOLCULUK için Bronco'suyla anayola çıktı. Yağmur nereden geldiği belli olmayan bir yerden geliyor gibiydi ve bardaktan boşanırcasına yağıyordu, silecekler bile yetişemiyordu.

"Kahretsin." dedi ön camdan dışarı bakarken.

Otoyolun iki yanındaki çamlar rüzgâra karşı eğilmişti ve geri dönmeyi düşündü. Ama kulübeye son gelişlerinin üzerinden iki ay geçmişti ve buzdolabı ile kiler boştu. En azından gece için suya ve akşam yemeğine ihtiyaçları vardı.

Uzun farları yakmayı denedi ama farlar yağın yağmuru daha da aydınlattı ve görüşü kötüleştirdi, bu yüzden Ethan yolda ilerlemesine yardımcı olması için sis farlarını yaktı. Uzaktan başka farlar belirdi. Kasabaya geldiği zamanlarda boş yollara alışmıştı ve başka birinin doğa şartlarına meydan okuduğunu görünce şaşırды. Karşıdan gelen araç hızla geçerken Bronco'sunu yavaşlattı; yanından geçen aracın bir Range Rover olduğunu zar zor seçebildi.

Bölüm 91

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

DULUTH HAVA DURUMU HABERLERİ, NEBRASKA'DAN Kanada'nın Ontario eyaletine kadar kuzeydoğuya doğru uzanan hızla gelişen yoğun bir gök gürültülü fırtına bandını vurgulayan bir Doppler radarı görüntüsü gösteriyordu. Fırtına hattı, önümüzdeki birkaç saat boyunca şiddetli sağanak yağışlar, şiddetli şimşekler ve sert rüzgâr esintileri vaat eden, yavaş hareket eden bir ağ gibiydi. Olumlu haber ise, neşeli kadın meteoroloğun eklediğine göre, fırtınanın arkasından gelen havanın son derece ferahlatıcı ve keyifli olacağıydı. Bu da yaz boyunca Ortabatı'yı kavuran bunaltıcı sıcaklara karşı bir rahatlama olacaktı.

"Muhteşem haber." dedi Maddie, "tabi öncelikle bu tufandan sağ kurtulan herkes için."

Kanalı değiştirirken şimşek çaktı ardından kulübeyi sallayan bir gök gürültüsü duyuldu. Bir saniye sonra ışıklar söndü.

"Hadi ama," dedi Maddie. "Bu şaka olmalı."

Telefonunu aldı ve yüzü tarih ve saatle aydınlandı. Telefonun ışığı fırtınanın ötesindeki dünyadan gelen bir can simidi gibi hissettirdi. Telefonu açarken Maddie elinin titrediğini ve kalbinin hızla çarptığını fark etti.

"Sakin ol." diye fısıldadı kendi kendine.

Sinyal gücünü kontrol etti ve tek bir tık çekim gücü olduğunu gördü. Ethan'ın kulübesinde telefonunu nadiren kullanırdı. Ethan gölde balık tutmadığı sürece çoğunlukla birlikte oldukları için çok da ihtiyaç duymazdı. Ethan'ın numarasını çevirdi ve ikinci çalışta telefon açıldı.

“İyi misin?” diye sordu Ethan.

Bağlantı normaldi.

“Elektrik kesildi.”

“Tamam. Jeneratörün nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet.” dedi Maddie. “Hatırlıyorum. Arka tarafta.”

“Benzin dolu olmalı. Sadece çekme ipini çek, çalışacaktır. Neredeyse şehre vardım. Geri dönmemi ister misin?”

“Hayır. İhtiyacımız olanı al. Ama acele et.”

“Tamam. Acele edeceğim.”

Maddie aramayı sonlandırdı ve kanepeden kalktı. Glock'unu kemerinin arkasına yerleştirdi. Telefonunun el feneri yolu aydınlatırken, mutfaktan geçerek kulübenin arkasına doğru yürüdü. Arka verandada, garajın altında gaz jeneratörünün bulunduğu küçük depolama alanına erişim vardı. Bu, bir fırtınanın elektriği kesmesi, ilk kez olmamıştı ve onu nasıl geri getireceğini çok iyi biliyordu. Ethan'a birçok kez yardım etmişti.

Arka kapının kolunu çevirdi, kabine doğru gelen rüzgâra karşı koymak için arkasına biraz daha ağırlık koymak zorunda kaldı. Yağmur garajın teneke çatısına çarparak kükrüyordu. Maddie, yanlardan gelen yağmurun kabinin içini ıslatmasını önlemek için kapıyı arkasından kapattı. Çömeldi ve telefonunu kullanarak depolama alanına giden kolu buldu. Kapağı açtı. Jeneratör içerideydi ve garajın altından çıkana kadar tekerlekleri üzerinde çekti.

Başka bir şimşek çakması geceyi aydınlattı ve Maddie gök gürültüsü çatırdamasına hazırlandı. Gök gürültüsü geldiğinde, yer sarsıldı ve o anda omzunda bir el hissetti. Çılgılığı yağmurun kükremesine karıştı. Tek bir akıcı hareketle döndü ve Glock'u kemerinden çıkardı. Ancak yağmur suyuyla kayganlaşmış eli, sapı kavrayamadı ve silah yere düştü.

Bölüm 92

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN, BRONCO'SUNU PARK ETTİ VE OTOPARKTAN koşarak kasabadaki küçük markete girdi. Mağazanın ışıkları loştu, sadece tavandaki floresanlar yanıyordu.

Kasanın arkasındaki kadın, "Ethan Hall!" dedi. "Bu tür bir havada dışarı çıkmak için ya cesursun ya da aptal."

Uma Morris, The Corner Grocer'ın sahibiydi ve Ethan onu yıllardır tanıyordu.

"Ben ayrıldığımda böyle yağmur yağmıyordu." dedi Ethan.

"Evet, ansızın geldi. Elektrikler kesik. Jeneratördeyiz, bu yüzden burası çok karanlık. Tam kapatmak üzereydim ki içeri girdiğini gördüm."

"Seni beklettiğim için özür dilerim. İhtiyacım olanı alacağım. Uzun sürmez."

"Acele etme. Kapıları kilitlemek üzereydim ama ortalık biraz sakinleşene kadar sanırım gidemeyeceğim."

Teşekkürler, Uma. Çabuk olacağım."

Ethan birbirine bağlı market arabalarından birini çekti ve manav reyonuna doğru aceleyle yürüdü.

Bölüm 93

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

MADDIE, GLOCK ÇAKILLARA ÇARPTIĞINDA ÇIĞLIK attı. Döndüğünde arkasında duran Kai'yi gördü. Maddie tekrar çığlık attığında Kai korkuyla ellerini kaldırdı.

"Kai! Aman Tanrım. Özür dilerim."

"Hayır." dedi Kai, yağın yağmurun gürültüsünü bastırmak için bağırarak. "Seni korkutmak istemedim. Adını söyledim ama beni duyamadın. Elektrik kesilince nasıl olduğunu görmek istedim."

"Beni kontrol ettiğin için teşekkürler. Ethan henüz dönmedi."

"Jeneratöre yardım edebilir miyim?"

"Harika olur, teşekkürler."

Kai jeneratörün üzerine eğildi ve çekme ipini çekmeden önce bir an göstergelerle oynadı. Motor vızıldayarak çalıştı ve kulübenin ışıkları tekrar yandı.

"Depo dolu." dedi Kai. "Geceyi atlatmanızı sağlar, sorun olmaz. Fırtına devam ederse yarın benzin almanız gerekebilir ama en kötüsü gece yarısına kadar geçecek. Ama elektriğin ne kadar sürede geri geleceği belli olmaz."

Maddie çömeldi ve Glock'unu aldı.

"Özür dilerim."

"Endişelenme," dedi Kai. "Ethan dönene kadar kalmamı ister misin?"

"Hayır." dedi Maddie yankılanan yağmurun üzerinden. "Ailenin yanına dön. Ethan yakında döner."

"Sabah ikinizi de kontrol etmeye geleceğim."

“Teşekkürler, Kai. Dikkatli ol.”

Maddie, Kai'nin fırtınaya doğru aceleyle uzaklaşmasını, yağmurda koşarak kulübenin önüne gitmesini izledi. Jeneratörü yağmurdan korumak için tekerleklerle boşluğuna geri ittirdi ve dumanın dışarı çıkmasına izin vermek için kapağı açtı. Kulübeye girdi ve fırtınadan kurtulduğu için mutlu bir şekilde arka kapıyı kapattı. Glock'unu arka kapının yanındaki tezgâhın üzerine koydu. Yatay yağan yağmur, garajın içinden kapının zeminine kadar gelerek yerleri ıslatmıştı. Ortalığı temizlemek için bir havlu aldı.

Giyisileri ıslanmıştı, bu yüzden üst kata kıyafetlerini değiştirmeye gitti.

Kai'nin kamyonetini garaj yolundan geri çekip uzaklaştığını görece kadar uzun bir süre ön kapıda durdu. Sonra döndü ve basamakları hızlı adımlarla çıktı. Birkaç dakika sonra, bir Range Rover garaj yoluna girdi.

Bölüm 94

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN, BAKKALDAN ALDIKLARINI POŞETLERE DOLDURDUKTAN sonra, "Gitmeden önce sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye Uma'ya sordu.

Uma, "Tek yapmam gereken, gece boyunca dayanması için jeneratörü yeniden beslemek." dedi. "Dondurucularım bozulursa, tüm malları kaybedebilirim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sakıncası yoksa?"

"Elbette hayır." dedi Ethan.

"Jeneratör arkada."

"Önden buyur."

Birkaç dakika sonra, Ethan ağır beş galonluk tankı jeneratöre kaldırdı ve huniyle benzin dökmeye başladı. Bu işlemi depo ağzına kadar dolana kadar devam ettirdi.

"İşte bu kadar." dedi.

"Teşekkür ederim. Fırtınanın gece bitmeden dinmesi bekleniyor ama burada elektriği geri getirmelerinin ne kadar yavaş olduğunu biliyorsun."

Ethan, Morikawa Gölü'ndeki hayatın iyi bir jeneratör olmadan var olamayacağını biliyordu. Bazen bir kesintiden sonra elektriğin geri gelmesi günler alıyordu.

"Yarın uğramamı ister misin?" dedi Ethan. "Yeniden doldurman gerekirse diye?"

"Hayır. Kocama yaptıracağım. Yine de teşekkür ederim."

"İyi geceler."

"Kendine iyi bak, Ethan." dedi Uma, Ethan, yiyecek dolu torbalarla fırtınaya doğru koşarken.

Bölüm 95

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

MADDIE'NİN YATAK ODASINDA SADECE BAŞUCU lambası yanıyordu. Daha önce de Ethan'ın kulübesindeyken elektrikler kesilmişti ve jeneratörden gerektiği kadar az güç çekmesi gerektiğini biliyordu. Islak gömleğini çıkardı ve ıslak şortu ve sutyeniyle ayakta dururken spor çantasını karıştırdı. Art arda gelen üç yüksek vurma sesi üşümesini bir anda durdurdu. Ellerini çantasına gömerek durdu ve dinledi. Vurma sesi tekrar geldi ve belki de bir ağaç dalının kulübenin yan tarafına çarptığını düşündü. Ancak kapı üçüncü kez çalındığında ön kapıda birisinin olduğunu anladı.

Sinirlerini yatıştırmak için fısıldadı. "Kai?"

Beline baktı ve Glock'unu arka kapının yanındaki tezgâhta bıraktığını hatırladı. Bir tişört buldu ve yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı inmeden önce başının üzerinden geçirdi. İniş alanına ulaştığında ön kapıya yürüdü ve pencereden dışarı baktı. Ön verandada, sağanak yağmurdan zar zor korunan bir kadın duruyordu. Girişe park ettiği arabasının farları onu arkadan aydınlatıyordu. Başında bir beyzbol şapkası vardı; Maddie bunun yağmurdan korunmak için olduğunu düşündü.

Yavaşça kapıyı açtı.

"Tanrıya şükür," dedi kadın. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Göl kenarındaki diğer kulübelere birinde kalıyorum ve elektriğim kesildi."

"Bizimki de. Jeneratörle idare ediyoruz."

"Teyzem ve eniştemin kulübesi. Jeneratörleri olup olmadığını bilmiyorum. Varsa bile nasıl kullanılacağını bilmiyorum."

Rahatsız etmek istemiyorum.” dedi uzun boylu kadın. “Duluth’a geri dönecektim ama fırtınada varabilmem imkânsız. Kulübeme geri dönmeye çalıştım ama yolda devrilmiş bir ağaç var ve geri dönemiyorum. Işıklarınızı açık gördüm ve bir şansımı deneyeyim diye düşündüm.”

Maddie tereddütlü bir gülümseme takındı ve başını salladı. “Elbette. İçeri gelin.”

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum,” dedi kadın fırtınadan içeri adım atarken. “Evinizin her yerine su damlattığım için de çok üzgünüm.”

“Saçmalamayın. Size bir havlu getireyim. Bu arada, ben Maddie.”

Parlak mavi gözlü uzun boylu kadın gülümsedi. “Harriett. Evini bana açtığın için çok teşekkür ederim.”

Maddie şiddetli rüzgâra ve şiddetli yağmura karşı kapıyı kapatırken Harriett kulübenin içine doğru daha da ilerledi.

Bölüm 96

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

ETHAN, BRONCO'SUNU YOLA DÜŞMÜŞ DALLARIN ET-
rafından manevra yaptırarak geçirdi. Yağmur deli gibi yağıyordu
ve Maddie kulübede tek başına olmasaydı, yağış dinene kadar
kenara çekip beklerdi. Bunun yerine, kamyoneti doğuya giden
şeridi tıkayan büyük bir ağaç dalının etrafından çevirdi, yirmi
metre uzunluğundaki bir su birikintisinden geçti ve yoluna de-
vam etti. Maddie'nin numarasını tekrar çevirdi. Havanın açık
olduğu günlerde, telefonu gölde nadiren bir çubuktan fazla çeki-
yordu. Fırtına durumu daha da kötüleştirmişti ve aramanın doğ-
rudan sesli mesaja gittiği üçüncü seferden sonra pes etti.

On beş dakikalık sürüş otuz dakika sürdü ve Ethan yolun son
bölümüne döndüğünde, batıya giden şeridin kenarına çekilmiş
bir araç gördü. Farları yanıyordu ve sürücü tarafındaki kapı açık-
tı. Ethan yaklaştığında, bunun Kai'nin kamyoneti olduğunu anla-
dı. Ethan, Bronco'sunu yolun diğer tarafındaki emniyet şeridine
yanaştırdı. Yağmur görüşünü engellediği için sorunun ne oldu-
ğunu göremiyordu.

Orta konsola uzandı ve orada tuttuğu el fenerini aldı, açtı ve
aracının kapısını açtı. Ethan fırtınaya adım attığında ve ışığı arka-
daşının kamyonuna tuttuğunda yağmur el fenerinin huzmesinde
parlıyordu. Sürücü tarafındaki lastiklerin sağlam olduğunu gör-
dü. Patlak yoktu. Yolun her iki şeridini de geçti ve kabini kontrol
etti. Boştu.

Ethan şiddetli yağmura doğru "Kai!" diye bağırdı.

Sırılsıklamdı. Çenesinden yağmur suyu damlıyordu ve tişörtü
göğsüne yapışmıştı. Ethan ışığını F-150'nin kasasına tuttu. O da

boştu. Ancak kamyonun arkasına yürüdüğünde Kai'nin yol kenarındaki sette yattığını gördü.

"Kai?" dedi Ethan.

Arkadaşına koştu ve yanına çömeldi. Yağmur, Kai'nin karnından ve ağzından akan kanla karışıyordu.

"Kai. İyi misin, dostum?"

Kai'nin gözleri açıldı. Konuşmaya çalıştığında burun deliğinden kanlı bir kabarcık çıktı.

Neler oluyor? diye sordu Ethan, Kai'nin vücudunu incelerken kendi kendine. *Kan nereden geliyor?*

Yol kenarında ve şiddetli bir fırtınanın ortasında, Ethan acil tıp doktoruna dönüştü, kanın kaynağını ve akışını durdurmanın en iyi yolunu arıyordu. Ancak tamamen bir doktora dönüşmeden önce Kai, Ethan'ı şu anki araştırmacı dedektif rolüne geri döndürebilecek tek kelimeyi söyledi.

"Francis."

Ethan muayenesini durdurdu.

"Ne?"

"Git," dedi Kai, dişleri kandan kırmızıydı. "Şimdi! Maddie tehlikede."

Uzarlarda, kulübesine doğru ve sağanak yağmurun içinde, bir silah sesi gecede yankılandı.

Bölüm 97

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

“KULÜBENİZ NEREDE?” DİYE SORDU MADDIE. “ETHAN, erkek arkadaşım, burası onun, gölde sadece birkaç tane olduğunu söylüyor.”

“Kıvrımın hemen arkasında.” dedi Harriett. “Kuzeydoğu tarafında. Teyzem ve enişteme ait. Kulübeyi hafta boyunca kullanmam için teklifte bulundular.” Gülümsedi. “Fırtına vurana kadar rahatlatıcı bir kaçamak olacağını düşünmüştüm.”

Harriett, Maddie’nin ona verdiği havluyu yüzünü silmek için kullandı. Minnesota Twins beyzbol şapkası hala başını örtüyordu.

“Sana yedek bir kıyafet vermemi ister misin?” diye sordu Maddie.

“Ah, sorun olmak istemem. Zaten bir sürü iş çıkarttım.”

“Yok. Hiç sorun değil.” Maddie dışarıyı işaret etti. “Fırtınanın yavaşlamasına daha çok var.”

“Emin misin?” diye sordu Harriett.

“Kesinlikle. Sadece şort ve tişörtüm var. Ama kurular.”

“Teşekkür ederim.”

Maddie yukarı koştu ve spor çantasını karıştırdı. Bir kot şort ve yanına getirdiği en az eski tişörtü aldı. Merdivenlerden aşağı indi ve Harriett’a uzattı.

“Banyo köşede.”

Harriett banyoya girdi ve Maddie buzdolabından iki su aldı. Telefonunu kontrol etti. Hala tek birim çekiyordu ve Ethan’dan gelmiş üç cevapsız arama vardı. Geri aramayı denedi ama arama doğrudan sesli mesaja düştü.

Maddie banyo kapısının açıldığını duydu. Telefonunu tekrar masaya koydu ve Harriett için bir şişe su aldı ama kadın banyodan çıktığında Maddie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Kadın ıslak kot pantolonunu çıkarıp Maddie'nin ona verdiği şortu giymişti ve sağ bacağına baldırından başlayıp uyluğuna kadar kıvrılarak kot şortunun altında kaybolan spiral siyah piton dövmesi ortaya çıkmıştı. Ve Minnesota Twins beyzbol şapkası gitmişti, kadının uzun sarı saçları sırtından aşağı doğru kıvrılıyordu.

"Bu benim için mi?" diye sordu Harriett, Maddie'nin elindeki su şişesini işaret ederek.

Maddie'nin aklına Pete Kramer'in kendisine ve Ethan'a nakliye aracının gösterge kamerasından gösterdiği hareketsiz görüntü geldi; Francis'in kaçmasına yardım eden sarı saçlı ve yılan dövmeli uzun boylu kadın onun önünde duruyordu.

Maddie gülümsedi. "Evet. Al bakalım."

Su şişesini uzattı ve bu esnada sertçe yutkundu. Glock'unu arka kapının yanındaki tezgâhta bırakmıştı. Maddie yavaşça dönüp mutfaktan arka girişe doğru yürürken hiçbir şey belli etmedi.

Ama arka kapıya vardığında silahın yerinde olmadığını gördü.

Bölüm 98

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

MADDIE'NİN SAVAŞ YA DA KAÇ TEPKİSİ DEVREYE GİRDİ ve boynundaki damarlarda kan akmaya başladı. Boş tezgâhtan döndüğünde Harriett gülümsüyordu.

“Milwaukee Polis Teşkilatı tarafından verilen kırk beşlik Glock'unu mu arıyorsun?”

Maddie kulübenin etrafına baktı. Kadın uzun boylu ve gençti. Maddie yakın dövüş konusunda eğitimliydi ve iş oraya gelince kendi başının çaresine bakabilirdi. Ancak ilk hedefi kulübeden çıkmaktı. Döndü ve arka kapıya ulaşmak için iki adım attı, ancak kadın anında üzerine atıldı. Harriett bir avuç saçını yakalayıp onu arka kapıdan uzaklaştırdığında Maddie başının geriye doğru savrulduğunu hissetti.

Dönen Maddie, daha uzun boylu kadına doğru hızla koştu, omzunu Harriett'in göğüs kemiğine sıkıştırdı ve mutfak masasına çarpıp yüzeyin üzerinden atlayana kadar ilerledi. Maddie, sarsıcı bir şekilde Harriett'in üzerine inince kadın Maddie'nin saçlarını bıraktı. Maddie doğruldu ve kadının yüzüne iki sert darbe indirdi; biri gözünün altına, diğeri burnuna isabet etti.

Harriett acı içinde bağırırken, Maddie onun üzerinden indi ve ön kapıya doğru koştu. Ancak Harriett eliyle kaval kemiğini yakaladı ve Maddie sertçe yere yığıldı. Kadın sırtüstü tırmandı ve kolunu Maddie'nin çenesinin altına doladı, boğazını sıkarak tutuşunu güçlendirdi ve bu, Maddie'nin nefes almasını zorlaştırdı.

Maddie kadının ön kolunu tırmaladı ancak tutuşunu gevşetemedi. Görüşünde yıldızlar oluştu ve on altı yaşında bir kız olarak

geçirdiği, adamın onu öldürmek için Michigan Gölü kıyılarına sürüklediği zamanın kısmen yok olmaya yüz tutmuş anıları geri geldi. Önce dört ayak üzerine kalkan Maddie, ardından doğrulmayı başardı. Harriett tüm bu zaman boyunca sırtındaydı. Kendini hazırlamadan önce tek bir adım öne sendeledi ve sonra birkaç adım geriye doğru fırladı ve ikisini de Kai'nin Ethan'a hediye ettiği balıkçı mızrağının asılı olduğu kulübenin duvarına fırlattı. Maddie, mızrağın tahtaya sıkıca yerleştirilmiş üç fildişine asılı olduğunu biliyordu ve bunlardan birine denk getirebilmek için dua ediyordu.

Geriye doğru fırladıklarında Harriett duvara çarptı ve Maddie'nin ağırlığı ve ivmesi çarpma kuvvetine eklendi. Maddie, altın madenine ulaştığını biliyordu. Fildişi kancalardan biri kürek kemiğinin hemen altından sırtını deldiğinde Harriett'ın çılgılığı başka bir dünyadan geliyor gibi çıkmıştı. Maddie, kadının tutuşunun gevşediğini hissetti ve boğazını kavramasından kurtulmayı başardı. Harriett yere yığılırken, Maddie görüşü tekrar netleşene kadar havayı içine çekerken bir iki adım sendeledi. Sonra döndü ve arka kapıya doğru koştu.

Kapıya ulaştığında, Francis Bernard diğer tarafta duruyor ve camdan ona gülümsüyordu. Yüzünden yağmur damlıyordu. Giysileri sırlıslamandı ve beyaz tişörtü kanla kırmızıya boyanmıştı. Maddie'nin Glock'unu belinden çıkardı ve cama hafifçe vurmak için tabancayı kullandı.

Bölüm 99

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

MADDIE ARKA KAPIDAN AYRILDI VE KULÜBENİN İÇİ-ne doğru koştu. Harriett dizlerinin üzerine çökmüştü ve Maddie'nin ilerlemesini engellemeye çalışıyordu. Ancak Maddie'nin vücudunda onu vahşi ve durdurulamaz yapan içgüdüsel bir korku dolaşıyordu. Kadın bir köpük yığınıymış gibi Harriet'in üzerinden koştu. Ön kapıya ulaştı ve Glock'undan gelen patlamayı duymadan önce kapıyı hızla açtığında sol tarafında yakıcı bir acı hissetti.

Merminin gücü öne düşmesine ve ön kapıyı çarparak kapatmasına neden olmuştu. Kendini ittiğinde, tişörtünün kırmızıya boyandığı sol alt karın bölgesindeki çıkış yarasını gördü. Kanı da kapıya sıçramıştı. Acı gelip gidiyordu, damarlarında akan adrenalin tarafından gölgede bırakılıyordu. Kapının kolunu çevirdi ve tekrar açmaya çalıştığında Francis'in gömleğinin arkasını yakaladığını hissetti.

"Şimdi bana ne yaptırdığına bak." diye fısıldadı Francis kulağına. "Çabuk ölürsen bu hiç eğlenceli olmayacak. Zamanımı seninle harcamayı umuyordum."

Francis onu döndürdü ve sert bir hareketle gömleğinin önünü yırttı, böylece göğüsleri ortaya çıktı. Göğsünü incelerken başı yana doğru eğildi. Sonra, yıllar önce tenine siyah bir kalp kazıdığı sol göğsündeki noktayı takip etti. Kalp gitmişti, şimdi yerini engebeli bir yara izi almıştı.

"Çalışmamı sildirmişsin." dedi Francis. "Bunu kabul edemeyiz, değil mi?"

Yan tarafındaki yakıcı ağrı kendi kendine canlanmıştı ve kan kaybı onu uyuşuk hale getiriyordu. Francis göğsündeki yara izine bakmaya devam ederken, Maddie geriye doğru çekildi ve alnını adamın burnuna vurdu. Kıkırdak çıtırtısı ve kemik kırılması duyuldu. Francis geriye doğru sendelerken, kan burun deliklerinden yatay olarak fışkırdı. Alnından burnunun kemiğine kadar uzanan yeni ve düzgün yarıktan fışkıran bir kan seli Maddie'nin gözlerine sıçradı.

Yan tarafını delen mermiyle birleşince, Francis'in kafatasından gelen darbenin sarsıntısı Maddie'nin başını döndürdü. Tekrar vuruş mesafesine gelene kadar iki adım sendeledi. Sonra, Francis'in kasıklarına yukarı doğru bir tekme attı. Francis acı içinde uludu ve dizlerinin üzerine düştü. Maddie döndü ve bardan çıkan bir sarhoş gibi zikzaklar çizerek ön kapıya doğru gitti. Ancak, kapıya ulaşmadan önce, Francis öne atıldı ve bileğini yakaladı. Bu yaptığıyla Maddie'nin sendeleyerek yüzünü kapıya vurmasını sağladı.

Kan kaybından bitkin düşen Maddie gözlerini kapattı ve beyinin kapanmasını ve onu uzaklara götürmesini diledi. Francis onu mutfağa doğru sürüklerken bacağından çektiğini hissettiğinde neredeyse dürtüye yenik düşüyordu.

Konuştığında adamın sesi burnundan geliyordu. "Öldürmeden önce seni kara kalp kulübüne geri götüreceğim," dedi Francis.

Francis onu yerden kaldırıp zorla mutfak sandalyesine otururken saçlarından tuttuğunu hissetti. Maddie şimdi çaresizdi çünkü Francis bileklerini kabloyla sandalyeye sabitlemişti. Francis'in sutyeninin önünü açtığını hissettiğinde gözlerini araladı. Francis kadının sol göğsüne bir bıçak dokundurdu.

Bölüm 100

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

KAFİYİ YOL KENARINDA KANLAR İÇİNDE BIRAKMAK onu öldürüyordu ama başka seçeneği yoktu. Ethan, aracına geri atladı ve gaz pedalına bastı, lastikler çakıl taşlarını sıçratırken araba kenara savrulup yola geri döndü. Görüş mesafesi berbat-tı ve koşullara göre çok hızlı sürüyordu. Bronco'yu bir hendeğe yuvarlarsa Maddie'ye hiçbir yardımı olmazdı ama kendine engel olamadı.

Kabine ulaşması dört dakika sürdü ve aracıyla çılgınca garaj yoluna girerken, orada park edilmiş bir Range Rover'a arkadan çarptı. Hava yastığı açıldı ve Ethan'ın burnuna gelen sert darbe burnunu kanattı. Kamyondan atlayıp şiddetli yağmurda koşarken kemerine uzandı ama Beretta'sının çantasında olduğunu hatırladı.

Range Rover'ın üzerinden atladı ve rotasını değiştirerek kulübenin yan tarafına ve ardından ürkütücü bir şekilde açık bırakılmış olan arka kapıya doğru koştu. Durumu değerlendirmek veya en iyi taktiksel yaklaşıma karar vermek için zaman yoktu. Bunun yerine öne doğru fırladı ve omzunu yarı açık kapıya koydu, kulübeye çarptığında camlar paramparça oldu.

Ethan mutfığa girdiğinde Maddie'yi arkasında Francis'in olduğu bir sandalyeye bağlı buldu, Maddie'nin boynunda Lindsay Larkin'de kullandığına benzer bir tel testere vardı. Gömleği boynundan yırtılmıştı ve sol göğsüne oyulmuş kaba siyah bir kalp ortaya çıkmıştı, oyularak şekil verilmiş derisinden kan sızıyordu. Tereddüte yer yoktu. Ethan öne atıldı ve Francis'in boynuna ön kolunu dayayacak şekilde hamle yaptı ve ikisi de yere düştü.

Maddie'nin artık neredeyse açık olan soluk borusundan nefes almaya çalışırken boğulurcasına sesler çıkardığını duydu. Ethan, Francis'in üstüne çıktı ve yüzüne birkaç yumruk attı. Ethan, adamın yüzünü amansız bir öfkeyle kanatırken, yıllardır içinde biriken öfke dışarı akıyordu. Francis'in kolları yanlarına düştüğünde ve adam artık kendini savunamaz hale geldiğinde, Ethan elleriyle Francis'in boynunu sıkmaya ve onun vücudundan canını çıkarmaya başladı. Adamın yüzü koyu mora döndü ve Ethan tutuşunu sıkılaştırırken Francis'in gözleri daha da büyüdü.

Ethan'ın şakağına aldığı şiddetli bir darbe onu sersemletti. Başının arkasına aldığı ikinci darbe, yana doğru yığılmasına ve Francis'in yanına çökmesine neden oldu. Ethan sırtüstü yuvarlandı ve gözlerini açtığında, üzerinde duran uzun boylu, sarı saçlı bir kadın gördü. Maddie'nin Glock'unu ona doğrultmuştu.

Kadın tetiği çektiğinde sol omzunda yakıcı bir acı hissetti. Sarışın kadın tekrar nişan aldı, bu sefer Glock'un namlusunu Ethan'ın yüzüyle aynı hizaya getirdi. Ancak Ethan kadın tetiği çekmeden önce, değerli balık mızrağının ucundaki mors dişinin kadının göğsünü deldiğini gördü.

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

Bölüm 101

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

KADININ GÖZLERİ, GLOCK'U DÜŞÜRÜP GÖĞÜS BOŞLUĞuna saplanan mızrağı incelerken kocaman açıldı. Mızrağı iki eliyle kavradı ve şaşırtıcı bir şekilde vücudundan ileri doğru çekip göğsünden çıkardı. Ethan yerde yatıyordu, her şeyin olup bitmesini izlemekten başka elinden bir şey gelmiyordu. Maddie sarışın kadının arkasında durdu ve kadın mızrağı vücudundan çekerken mızrağı bıraktı. Ethan, hangi organların delindiğine bağlı olarak, kadının böyle bir yaradan sağ çıkabilme şansının olabileceğini biliyordu. Ancak mızrak, travma cerrahına gidene kadar yerinde kalmalıydı. Mızrağı çıkardıktan sonra, hayatta kalma şansı ortadan kalkmıştı.

Mızrak göğsünden çıktığında, yaradan açık bir musluk gibi kan fışkırmaya başladı. Şok olmuş ve kafası karışmış olan kadın, vücudundan akan kana baktı ve onu durdurmaya hiç çalışmadı. Yüzündeki renk gitti ve yavaşça Ethan'ın yanına yere düştü. Kulaklarındaki çınlamaya ve şakaklarındaki zonklamaya rağmen Ethan, kadının kanının yerde biriken sıcak akışını hissedebilecek kadar olan bitenin farkındaydı.

Maddie sandalyeye doğru sendeledi, yanına uzandı ve sandalyeye yığıldı. Ethan elleri ve dizleri üzerinde durup ona doğru süründü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kurşun yarası." dedi Maddie boğuk bir sesle, tel testere yüzünden ses telleri hasar görmüştü. "Derinlemesine. Önden de çıkış yarası var."

Ethan kendini toplamak için başını salladı. Maddie'nin tişörtünden kalanları yırtıp çıkış yarasını görmek için doğrulmaya çalıştığında sol omzunun alev alev yandığını hissetti. Köpüklü kırmızı kan yarısından sızmaya devam ediyordu. Omzundaki acıdan irkilmesine rağmen kendi tişörtünü başının üzerinden geçirdi ve Maddie'nin yarasının üzerine bastırdı.

"Orada tut."

Ethan sonra Maddie'nin sırtını kontrol etti ve giriş yarasını buldu. Oradaki delik daha küçüktü ve çok daha az kanıyordu.

"İyi." diye fısıldadı, bir yandan da Maddie'nin iç kanamaya ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Duluth'taki hastaneye varıp varamayacakları soru işaretiydi.

"Ethan." diye soludu Maddie.

Ethan, Francis'in ön kapıyı açıp fırtınaya doğru sendelediğini görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

Bölüm 102

Morikawa Gölü, Wisconsin Salı, 5 Ağustos 2025

“GİT.” DİYE FISILDADI MADDIE EZİLMİŞ SES TELLERİ-
nin arasından.

“Seni bırakamam,” dedi Ethan. “Hastaneye gitmeliyiz.”

“Francis hayatta olacaksa hiçbir şeyin önemi yok.” Gözleri
doldu. “Lütfen, Ethan. Onu bul.”

Ethan başını salladı, Francis’in son kez ona el attığı zaman-
dan beri yüz felcinden mustarip olan Maddie’nin yanağını eliy-
le okşadı ve kapıdan geceye doğru fırladı. Yağmur gürültülü ve
amansızdı. Bronco’su Range Rover’ı araba yoluna sıkıştırmıştı
ve Francis’in aracı kullanarak kaçmasını engellemişti. Ethan her
yöne baktı. Bir şimşek geceyi aydınlattı ve yan bahçeden nehre
doğru koşan bir figür görmesini sağladı. Ethan onun peşinden
koştı, çimenlerde kaydı ve nehir kıyısına doğru koşarken kaya-
lara takıldı. Heaven’s Nehri’ne yaklaştıkça akıntının çok güçlü ve
yağmurdan bile daha gürültülü olduğunu hissetti.

Francis’e yetişmek için hemen harekete geçti. Mesafeyi birkaç
adıma indirdiğinde, Ethan adamın sırtına atladı. Setten birlik-
te aşağı yuvarlandılar ve azgın nehre daldılar. Ethan, Francis’le
suda güreşirken sol omzundaki kurşun yarasından dolayı acı
içinde uluyordu.

Ayağa kalkarken, Francis’in nehir yatağından aldığı büyük
bir kayayla ona vurmasıyla şakağında bir darbe hissetti. Ethan
göğsüne tekme attı ve Francis’i akıntıya doğru tökezleterek ge-
riye fırlattı. Hızlı hareket eden bir koşu bandından kayar gibi,
akıntı Francis’i içine çekti. Ethan hiç düşünmeden nehre daldı ve

akıntının onu peşinden nehirde aşağı sürüklemesine izin verdi. Ethan, yıllar boyunca alabalık avlarken içinden geçtiği için nehri iyi tanıyordu. Topografyasını anlıyordu ve şiddetli yağmurun su seviyesini yükselttiğini ve normalde yüzeyden çıkan kayaların artık suyun altında kaldığını biliyordu. Akıntılardan geçerken kendini oturma pozisyonuna getirdi. Bacaklarını kaldırdı, böylece kayalardan kolayca sekip ayaklarının sıkışmasını önleyecekti.

Francis nehrin aşağısındaydı ve Ethan, adamın nehirde nasıl yol alacağını bilmediğini fark etti. Francis, sonunda suyun altına girene kadar kayalardan bir pinpon topu gibi sekti. Bir an sonra sudan çıktı, Ethan yanından uçarak geçerken adamın başının yanındaki yüzeyden fırladığını zar zor görebildi. Ethan, Francis'in beyaz tişörtünü yakaladı ve birlikte dereden aşağı daha aşağıdaki akıntılara doğru ilerlediler.

Sudan çıktıklarında su seviyesi o kadar düşmüştü ki Ethan artık ayakta durabiliyordu. Francis, ıslanmış ve bitkin bir haldeydi ve Ethan hâlâ onu tişörtünden tutuyordu. Yüzüne sert bir yumruk attı ve Francis'i kıyıya doğru sürüklemeye başladı, o sırada görkemli bir yıldırım nehrin yukarısındaki bir ağaca çarptı. Ağaç alev alıp bir oduncu onu sanki tabanından kesmiş gibi nehre düştüğünde kütüğün parçalanma sesi sağır ediciydi. Azgın akıntılar, düşmüş gövdeyi nehir kıyısındaki köklerinden çekip Ethan ve Francis'e doğru savurdu. Ağacın onlara ulaşması sadece bir saniye sürdü. Ethan, Francis'in tişörtünü bıraktı ve suyun altına daldı. Ethan, başı suyun altına girmeden hemen önce Francis'in o kadar hızlı olmadığını fark etti.

Ethan, suyun altındaki bir girdap akıntısı tarafından daireler çizerek döndürüldüğünü hissetti. Ayağı bir kayaya denk geldiğinde kendini girdaptan kurtararak tekrar şiddetli akıntıya karıştı. Akıntılar Ethan'ı aşağı doğru çekti ve sonunda onu Morikawa Gölü'ne fırlatmadan önce kayalardan sektirdi. Suyun sakinlediği bir kısma gelene kadar gelgite dik olarak yüzdü ve Francis'in yüzeye çıkmasını bekledi. Soğuk su omzunu uyuşturmuş ve acısını almıştı. Ancak sadece bacakları ve sağ koluyla suda ilerliyordu ve bu halde uzun süre dayanamazdı. Yağmur görüşü iyice

zorlaştırıyordu ve Heaven's Nehri'nin ağzının göle dökülmesini bir dakika izledikten sonra Ethan kıyıya yöneldi.

Kayaların üzerine süründü, Francis'i ararken yağmurda gözlerini kısarak nefes almaya çalıştı. Ancak nehir babasının katilini asla Morikawa Gölü'ne ulaştırmadı. Düşen kütüğün altında sıkıştığını varsayan Ethan, gövdenin iki kayaya saplandığı yere doğru nehir kıyısına koştu.

Su, ormanın etrafında kaynıyor ve ağaç gövdesinin üzerine doğru kabarıyordu. Ethan, suya tekrar girmeyecek kadar yeterli sağduyuya sahipti. Dövüşmekten yorgun düşmüştü ve sadece bir kolu çalışıyordu, ikinci kez nehre karşı koyması mümkün değildi.

Bölüm 103

Morikawa Gölü, Wisconsin Perşembe, 7 Ağustos 2025

ETHAN, TÜM SALI GECESİ BOYUNCA FIRTINAYLA SA-
vaşmayı ve Maddie'yi Duluth'taki hastaneye götürmeyi başarmıştı. Hastane, Seviye 1 travma merkeziydi. Kai'yi Bronco'nun arka koltuğuna bindirmek için durmuştu ama onun için çok geçti. Kai, St. Mary's'e vardıklarında çoktan ölmüştü. Maddie ameliyata alındı. Ethan acil serviste tedavi edildi, hastaneye yatırıldı ve perşembe sabahı taburcu edildi.

Çarşamba günü zamanının çoğunu hastane yatağında, polis ve dedektiflerle Morikawa Gölü'ndeki sevgili balıkçı kulübesinde gerçekleşen katliam hakkında konuşarak geçirdi. Sarı saçlı kadın, adli tabip tarafından Harriett Alshon olarak teşhis edilmişti ve nakliye aracının gösterge panelindeki kameradan çekilen fotoğraflardaki kadın olduğu doğrulanmıştı. Cesedi Ethan'ın kulübesinde bulunmuştu. Adli tabip ölüm nedenini eksanguinasyon yani karındaki alt ana toplardamarın delinmesinden kaynaklı kan kaybı olarak belirledi.

Ethan ve Pete Kramer Heaven's Nehri kıyısında dururken Ethan'ın sol kolu askıdaydı. Kulübesi arkalarındaydı ve sarı bantla çevriliydi. Nehir sakinleşmişti ama hâlâ yüksekti. SSD'den dalgıçlar Francis Bernard'ın cesedini bulmak için nehir yatağını tararken yukarı aşağı hareket ediyor, üç SSD botu Morikawa Gölü'nde ileri geri gidip dibi tarıyordu.

Sonunda, elinde bir şeyle bir dalgıç yüzeye çıktı. Maskesini ve SCUBA regülatörünü çıkardı.

“Bir tişört buldum, patron.”

Başka bir ajan kıyıda dalgıcı karşıladı ve tişörtü plastik bir delil torbasına atarak Ethan ve Pete’in yanına götürdü. Plastiğin içinden incelediler. Tişört kanla lekelenmişti ve çok yırtılmıştı. Ethan, salı gecesi Francis’i yakalayıp tuttuğunu hatırladı.

“Senin mi yoksa onun mu?” diye sordu Pete.

“Üzerimde tişört yoktu. Yarasını sarması için Maddie’ye vermiştim. Onun olmalı.”

“İki kez taradık.” dedi yanlarındaki ajan. “Henüz bir şey yok.”

“Nehir çok şiddetlenmişti.” dedi Ethan. “Akıntı onu gölün ortasına taşımışsa şaşırmam.”

“Aramaya devam edeceğiz,” dedi ajan. “Ve yardım için sonar getireceğiz.”

Ancak tüm çabalarına rağmen, cuma günü gün sonunda Francis’in cesedi hâlâ bulunamamıştı.

Bölüm 104

Cherryview, Wisconsin Cumartesi, 9 Ağustos 2025

ETHAN HASTANEDEKİ VARDİYASINI BİTİRDİ. FRANCIS' in cesedini bulamamış olmalarını düşünmemek için boş bulduğu bir zaman dilimini gönüllü olarak kapatmayı teklif etmişti. SSD, Francis'in zamanla Morikawa Gölü'nün yüzeyine çıkacağına inanarak hafta sonu için aramayı durdurmuştu. Sonunda bağırsak gazları onu dipten kaldıracaktı. Ne Ethan ne de Maddie, adamın ölü ve şişmiş cesedini görene kadar düzgün bir gece uykusu çekemeyeceklerdi.

Hâlâ bilgi topluyor ve geçen hafta yaşanan olayları anlamaya çalışıyorlardı. Gizemi aydınlatabilecek tek kişi Blake Cordis'ti. Ethan, bir gün önce adamı ziyaret etmişti. Blake, Francis Bernard'ı hiç duymamış olsa da, Lindsay Larkin ile ilişkisini açıkça söylemişti; lise voleybol koçuyken onunla yatmış ve ardından Callie'ye aşık olduğunda bir şekilde ilişkisini bitirmişti. Blake ve Lindsay kısa süre önce tekrar birlikte olmuşlardı. Blake, Ethan'a pazartesi gecesini Lindsay'ın tuhaf davranışlarını, Blake'in Callie ile iletişim kurmak için kullandığı ön ödemeli Samsung telefonuna dair bilgisini ve Lindsay'ın Blake'in yakında hapse gireceğine dair gizemli sözünü anlattı. Blake Cordis'in evinden ayrıldıktan sonra Ethan bulmacayı çözmeye başladı.

Blake'in gençken kalbini kırdığı terk edilmiş Lindsay Larkin, Callie ile bir ilişkisi olduğunu keşfetmişti. Lindsay ön ödemeli cep telefonunu çalmış ve Callie'yi North Point İskelesi'ne çekmek için kullanmıştı. Orada, Lindsay kıskançlıktan en yakın arkadaşını öldürmüştü. Blake'e göre, Lindsay yıllar boyunca aşk

ilişkilerini canlandırmaya çalışmıştı ancak Blake hiç ilgilenmemişti. Blake'in Portia Vail ile ilişkisini öğrenen Lindsay, Blake'i suçtan sorumlu tutmak için kızı kaçırmıştı. Ve bir şekilde Lindsay, Francis Bernard ile Francis'in Ethan'ı, Blake Cordis'i hem Callie'nin katili hem de Portia'nın kaçırın kişi olarak gösterecek delillere çekmesini sağlayacak bir anlaşma yapmıştı. Ancak Dr. Larkin, Francis'in hapisneden kaçıp onu avlamasını planlamamıştı. Hâlâ öğrenilecek çok şey vardı ve Ethan tüm hikâyeyi öğrenip öğrenemeyeceğinden emin değildi.

Evine yanaştı ve arabasını posta kutusunun önünde durdurdu. İçinde tek bir zarf vardı, garaja girmeden önce zarfı aldı. Anahtarlarını dresuardaki kâseye bıraktı, akşam yemeği için aldığı sandviçleri mutfak masasına koydu ve buzdolabından bir bira aldı.

Maddie kanepede dinleniyordu. Karnından geçen kurşun mucizevi bir şekilde tüm hayati organları ve damarları iskalamıştı. En büyük engel, karın kasını delip geçen mermiden kurtulmak olacaktı, bu da oturmasını, yürümesini veya kaslarını çalıştıracak herhangi bir şey yapmasını zorlaştırıyordu. Pazartesi günü fizik tedaviye gitmesi gerekiyordu ve iki hafta boyunca işe gitmeyecekti.

Ethan kanepenin arkasına yaslandı ve alnını öptü. Geçtiğimiz haftanın stresi Bell sendromunun tekrarlamasına neden olmuştu ve yüzünün sol tarafı yine sarkmıştı ve gülümsemeye çalıştığında tepki vermeyi reddediyordu. Elini bilinçli bir şekilde yanağının üzerine koydu.

"Geri gelecek. Muhtemelen birkaç haftaya."

Maddie başını salladı.

"Old Fashioned'dan sandviç aldım."

"Aç değilim."

"Tamam. Ama eninde sonunda bir şeyler yemen gerek."

Maddie başını salladı ve tekrar uzandı.

Ethan, üzerindeki önlüğü bile çıkarmadan mutfak masasına oturdu ve bir bira açtı ve önündeki zarfa uzanırken sandviçinden bir ısırık aldı. Mektup Özel Ajan Ethan Hall'a hitaben yazılmıştı.

Nedenini tam olarak anlamasa da, içinde binlerce kelebeğin kurgularından kaçmak ister gibi bir kaygıyla çırpındığını hissetti.

Posta damgasını fark etti: Hachita, New Mexico. Perşembe günü yazılmıştı. Gözlerini kısıtı ve sonra bir arama yapmak için telefonunu açtı ve Hachita'nın ABD-Meksika sınırına yakın güney New Mexico'da bulunduğunu keşfetti. Telefonunu bir kenara koydu ve zarfı kaldırdı. Başparmağını kenarın altına soktu ve yırtarak açıp içindeki tek sayfayı çıkardı ve zarfı ters çevirdi, böylece içindeki diğer nesne, mutfak masasına çarpan gümüş bir anahtar, yere düştü.

Okumaya başladığında gözleri düzgün el yazısına odaklandı.

Sevgili Ethan,

Umarım iyisindir. Yıllar boyunca yaptığın tüm o ziyaretler için öncelikle teşekkür ederim. Bunların benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin. Senin için tamamen farklı bir şey olduğunu anlıyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanı içindeki şeytanları kovmak ve bir daha asla hapishanenin sınırları dışında gün ışığı görmeyeceğime dair kendine söz vermek için kullandın. Artık ne kadar yanıldığını biliyorsun.

Sana kızın cesedinin yerini söyleyeceğim demiştim, işte koordinatları:

45.2930° K, 88.6839° B

Ziyaretlerimizi özleyeceğim, Ethan. Benim için, babanın parıltısını görmenin bir yoluydu. O benim için sadece öldürmekten hüküm giydiğim adamdan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Seni ziyaret programında her gördüğümde içim heyecanla doldu. Sana her baktığımda Hank'i gördüm.

Babanın beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını öğrenmek istiyorsan, bu anahtarı kullan.

Lakeside Depolama. Birim 223.

—Francis

Bölüm 105

Cherryview, Wisconsin Cumartesi, 9 Ağustos 2025

MADDIE'NİN KENDİSİYLE GELMESİNİ ENGELLEYEMEZDİ ve Ethan onunla bu konuda kavga etmeyecek kadar çok şey biliyordu. Hachita posta damgası, Francis'in bir şekilde nehirden sağ kurtulduğunu ve Meksika'ya kaçtığını gösteriyordu. Ve adam ülke dışında olsa bile, Ethan Maddie'yi yalnız bırakmaya niyetli değildi. Koordinatların yerini bulmak otuz dakika sürdü, ancak Ethan sonunda aracını North Point İskelesi'nden çok da uzak olmayan, Okoboji Gölü'nün kuzeyindeki bir çakıl yola çevirdi. Issız yol, bir zamanlar elektrik santrali olan terk edilmiş bir binanın yanından geçiyordu. Gösterge panelinde GPS'i parlıyordu ve küçük bir lagünün kenarına gelene kadar haritayı takip etti. Saat 20:00'ye yaklaşıyordu ve ufuk alacakaranlıkla lavanta renginde yanıyordu. Uzun farlarını açtı ve aracı suyu aydınlattı.

Araçtan inip akşamın karanlığına daldılar. Fırtına Ortabatı'ya daha soğuk hava kütesini sürüklediğinden sıcaklık 22°'ydi. Ethan ve Maddie lagünün kenarına yürüdüler. Ethan karanlığa doğru bir el feneri tuttu.

"İşte." dedi Maddie, suyu işaret ederek.

Ethan sığ suya girdi ve kıyıdan yaklaşık yirmi metre uzaklıkta, yüzeyin hemen altında kırmızı renkli 55 galonluk varili gördü. Ethan'ın aracının vincini varilin etrafına sabitlemesi otuz dakika kadar sürdü. Bunu başarmak için askısını çıkarmak zorunda kalmıştı ve varili kıyıya çektiklerinde sıırıslam olmuştu. Ethan bir lastik demiri kullanarak kapağını kaldırdığında, varil yan yatmıştı ve içinden sular dökülüyordu. İçerisindeki sular tamamen

boşaldıktan sonra Ethan el fenerini varile tutarak korkunç keşiflerini ortaya çıkardı. Callie'nin cesedinin yerini kendisine saklamanın ve Vali Jones ile paylaşmamanın doğru karar olduğunu biliyordu.

Hiçbir ebeveyn çocuğunu Callie Jones'u bulduğu durumda görmemeliydi.

Bölüm 106

Madison, Wisconsin Cumartesi, 9 Ağustos 2025

LAKESIDE DEPOLAMA, MADISON BANLIYÖSÜ'NDE Mendota Gölü'nün kıyısına yakın bir yerde bulunuyordu. Ethan ve Maddie, Callie'nin cesedinin yerini bildirdikten sonra lagünde iki saat geçirmişlerdi. Ethan, olay yerine gelen memurların sorularını yanıtladı, dedektiflerle görüşmek için bekledi ve vali saat 23:00'te geldiğinde Mark Jones ile otuz dakika kadar konuştu.

O ve Maddie depolama tesisine gelip 223 numaralı üniteyi bulduklarında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Aracını bölme kapısının önüne park etti, motoru çalışır durumdaydı ve farları açıktı. Beretta'sını torpido gözünden aldı ve Maddie, hızlı bir çıkış gerekirse diye hazır olmak için direksiyona geçti.

"Telefonunu açık tut." dedi Ethan, sürücü penceresinin dışında dururken.

Maddie cep telefonunu kaldırdı. "Tamam."

"Ve araç kilitli olsun ve silahın da hazır."

Maddie Smith & Wesson SW1911 yarı otomatik tabancasını kaldırdı. Glock 45'i kanıt olarak savcılıktaydı. Smith & Wesson ise onun özel saklama yerindendi.

"O da tamam."

"İçinde ne olduğunu önce ben bir göreyim." dedi Ethan. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Ethan araçtan indi ve depolama ünitesinin kapısına yaklaştı. Giysileri lagüne yaptığı yolculuktan dolayı hala ıslaktı, omzu ağrıyordu ve askısını henüz tekrar takmamıştı. Postayla gelen tek anahtarı taktı ve kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Duvardaki

ışık düğmesini buldu ve düğmeye basarak alanı aydınlattı. Depolama ünitesinin ortasında üzerinde bir karton kutu bulunan bir masa vardı. Masanın üzerinde onu bekleyen şeyden çok çok uzak durmasını söyleyen görünmez bir güce karşı savaşılarak yavaşça kutuya doğru yürüdü. Yaklaştıkça, kutunun yüzeyine serili ve etrafına düzgünce yerleştirilmiş düzinelerce fotoğraf gördü.

Gördüğü ilk görüntü Ethan'ı dizlerinin üzerine çöktürdü; ciğerlerinden havayı adeta çalan parlak bir 8X10 fotoğraf. Ethan ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ağırlığını taşıyamadı. Bir yere tutunmaya çalışırken karton kutuyu da beraberinde çekti ve içindikiler depolama ünitesinin zeminine döküldü. Etrafındaki betona onlarca eski moda ses ve video kaseti, ayrıca tüm zemini kaplayan onlarca fotoğraf yayılmıştı.

Zincirleme reaksiyonu başlatan fotoğraf kucağına düştü. Ethan 8X10 fotoğrafı yüzüne doğru kaldırdı. Fotoğrafta, bilincini kaybetmiş ve bir sandalyeye bağlanmış on altı yaşındaki Maddie Jacobson vardı. Maddie'nin göğsünde, sol göğsüne oyulmuş siyah bir kalp vardı. Ve onun iki yanında, ödülleri gülümseyen genç Francis Bernard ve Ethan'ın babası duruyordu. Dedektif Henry Hall.

2026 Yazı

Morikawa Gölü, Wisconsin

Bölüm 107

Morikawa Gölü, Wisconsin Pazartesi, 13 Temmuz 2026

SAÇLARI UZUN VE HIRPANIYDI VE AYDA BİR KABACA düzelttiği gür sakal yüzünü örtüyordu. Bir yıldır düzgün bir gece uykusu çekmediği için gözlerinin altından koyu torbalar sarkıyordu. Gözlerini her kapattığında, Francis Bernard onu buluyordu. Ethan'ın en kötü kâbuslarında, babası da oradaydı ve 1993 yazında kadınları doğramak için kullandığı bıçağı tutuyordu.

Çok fazla uykusuz kaldığında ve hayatı kötüye gitmeye başladığında, Ethan hastaneden izin almış ve ortadan kaybolmuştu. Vali, Ethan'ın öğrenci kredisi borcunu silme sözünü yerine getirmişti ve kendini bu yükten kurtulmuş bulduğunda, iyileşebileceği tek yerin kuzey olduğuna karar vermişti. Bu yüzden Husky'sine binmiş ve Morikawa Gölü'nün ormanlarına doğru yola koyulmuştu. Ethan, hem yolda yolcu koltuğunun hem de vardığında terk edilmiş iskelenin boş olduğunu fark etmişti. Kai'nin iskelede onu beklemeden Husky'sini karaya çıkardığını hatırladığı ilk seferdi.

Anma Günü hafta sonunda gelmişti ve yazını Chippewa halkı için bir tıp kliniği işleterek geçirmişti. Günlerini sabahları

hastaları görerek, öğleden sonraları balık tutarak ve akşamları çok fazla içerek geçiriyordu.

“Enfeksiyon kapmış.” dedi Ethan, bir Chippewa üyesinin ağzına bakarken ve dişçi aletiyle dişi yakından kontrol ederken. Muayenesini yaparken başına bir ışık ve yüzüne bir cerrahi maske takmıştı.

“Bugün apseyi boşaltıp antibiyotik verebilirim ama yakında bir dişçiye görünmen gerekecek.”

“Elinden geleni yap, Doktor.” dedi adam. “Gelecek hafta dişçiye gideceğim.”

“Yarın,” dedi Ethan. “Yoksa dişini kaybedersin.”

Ethan işe koyulurken adam başını salladı ve ağzını açtı. O sabah on hasta daha gördü ve diyabetik koma eşiğinde olan bir adam, bir kadının topuğunda ülser ve kötü bir hemorajik konjonktivit de dâhil olmak üzere bir dizi rahatsızlığı tedavi etti. Grafikleri tamamladı, Ashland’daki sevk edilecek doktorları aradı ve dişçiyle gönderdiği apse hakkında şahsen konuştu.

Kliniği kapattı, çarşamba sabahı geri döneceğine söz verdi ve eve dönüş yolculuğu için Bronco’suna bindi. Kulübesi bir önceki yazdan beri boşaltılmış ve yeniden düzenlenmişti. İş yapması için Wisconsin, Superior’dan bir müteahhitle anlaşmıştı ve işin iyi yapıldığına güvenmişti, ilerlemeyi kontrol etmek için Cherryview’dan buraya asla gelip kontrol etmemişti. Ethan, Anma Günü hafta sonunda kulübeye ilk girdiğinde etrafına baktı ve yeni dekorasyon ve tadilatı onayladı. Estetiğin birkaç dokunuşla değişebileceğinin farkındaydı ancak orada yaşananların anılarının silinmesi çok daha uzun sürecekti.

Tadilattan sonra boya kokusu eve sinmişti ve her döndüğünde boyanın kokusunu alıyordu. Pencereleri açtı ve sıcak, nemli yaz havasını içeri aldı. Tadilatın avantajlarından biri de merkezi klimanın eklenmesiydi. Ethan o gece termostatu dondurucuya ayarlamayı planlıyordu. Belki de iyi bir gece uykusunun sırrı buydu. Esinti boya ve terebentin kokusunu alıp götürürken, duvar rafından oltasını aldı ve teknesine doğru yürüdü, motorunun ipini çekti ve gölün üzerinde uçarcasına ilerlemeye başladı.

Öğleden sonraki saatlerini, akşam yemeği için livara iki tane kırk santimlik sarı turna atarak öldürdü. Bir saatini kuzey turnası avlayarak geçirdi, sonunda Johnson Silver Minnow'da neredeyse yüz santimlik bir trofeyi yakalama şansı buldu. Ethan büyük balığı teknenin yanına getirdi, iğneyi çıkardı ve uzunluğunu ölçtü. Sonra, bir sonraki gün de savaşılabilesi için dikkatlice tekrar suya bıraktı. Yakalamanın heyecanı sona erdiğinde, ekipmanını topladı ve gölün güzelliğini içine çekmek için güverteye oturdu.

Lodgepole çamları her yönden görüşünü dolduruyordu. Birden bir kartal belirdi ve gölden bir balık kapana ve yuvasına geri uçana kadar suyun yüzeyinde kaydı. Bir dalgıç kuşu, yüzeyin altında kaybolmadan önce gölün ortasından uzun bir titreme sesi çıkardı. Kai ile suda geçirdiği uzun saatleri hatırladı ve arkadaşını özledi.

Her zamanki gibi, göl büyüsunü gerçekleştirmişti. Ethan, Francis Bernard ve babasının 1993 yazında Maddie ve öldürdükleri kadınlarla poz verdiği fotoğrafları birkaç saatliğine unutmuştu.

Ancak ses ve video kayıtlarını unutmak daha zordu. Ethan'ın tüm videoları izleyecek midesi yoktu. Ancak Francis ve babasının Maddie de dâhil olmak üzere her bir kurbanını belgelediğini bilmek için yeterincesini izlemişti. Depolama ünitesini ziyaret ettikten sonraki birkaç ay boyunca yaptığı tek şey video kasetlere kafayı takmak olmuştu. Sonunda onları izlemeyi bırakmış, en son da Francis'in kendisinin ve Ethan'ın babasının bir sonraki kurbanlarını tartıştıkları ve Maddie Jacobson'a kafayı taktıkları saatlerce süren ses kayıtlarını dinlemeyi bırakmıştı.

Ancak Francis'in depolama ünitesinde bıraktığı ve Ethan'ın vazgeçemediği bir eşya vardı. Francis, Ethan'a son bir mektup yazmıştı ve mektupta babasıyla son etkileşiminin ses kaydı da vardı. Ethan sağlıksız bir şekilde buna takılıp kalmıştı.

Mercury dıştan takmalı motoru çalıştırmak için ipi çekti, motoru vitesine taktı ve kulübesine doğru yolculuğa başladı. Çok fazla bira içip babasının son sözlerinin ses kaydını dinleme rutini ne başlama zamanı gelmişti.

Bölüm 108

Morikawa Gölü, Wisconsin Pazartesi, 13 Temmuz 2026

MEKTUBU DEPODA BULMASININ ÜZERİNDEN NEREDEYSE bir yıl geçmişti, defalarca okuduğu için artık solmuş ve yıpranmıştı. Gecenin ilk birasını açtı ve tekrar okumaya başladı.

Sevgili Ethan,

Hapishane, tutuklulardan neredeyse her şeyi alır. Ancak sağladığı tek şey zamandır. İnternetin, televizyonun veya kitapların, ya da düşüncelerim dışında zaman geçirmek için gerçekten herhangi bir şeyin, dikkat dağıtıcı etkisi olmadan hapishane, hiç durmadan plan yapmama izin verdi. Eğer işler zihnimde organize ettiğim şekilde gittiyse, o zaman şu anda özgür bir adamım. Babandan ve benden kaçan tek kadın olan Maddie Jacobson öldü. Otuz yılı aşkın süredir benim için yakıcı bir tutku olmuştu. Hiç unutamadığım.

Bilinmeyen yerlere gitmeden önce, sana bir açıklama borçlu olduğumu düşündüm. Daha az insani olan yanımda, babanın fotoğraflarıyla sana işkence etme fikrinden zevk alıyor. Ancak diğer yanımda ise sana babanla nasıl başladığımızın tüm hikâyesini anlatmaktan mutluluk duyuyor.

İyi saklamasına rağmen, Hank Hall mutsuz bir adamdı. Hayatından her anlamda hoşnutsuz. Evliliğinde umutsuz. Ailesiyle ilgili olarak morali bozuk. Ve kariyeri hakkında buruk. Bana söylediğine göre, neşesinin yerine geldiği tek zaman, bir sonraki kızı aradığımız zamanlardı. Ve onu bulduğumuzda, yüzü beklentiyle aydınlanırdı. Maddie Jacobson geldiğinde, babanı hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Ve onunla eğleniyorduk. Ama sonunda onu Michigan Gölü kıyılarına getirme zamanı geldiğinde, işler trajik bir şekilde

ters gitti. Bizden kaçmayı başardı ve ilişkimiz o andan itibaren bozuldu.

Babanı öldürdüğüm gün ne olduğunu bilmek istiyorsan, 18 numaralı ses kasetini dinle. Babanla olan neredeyse her etkileşimimizde yaptığım gibi, işin sonunun nereye gittiğini bildiğim için son konuşmamızı kaydettim.

*Babanın gittiğini ve benim hâlâ dışarıda olduğumu bile-
rek huzur bulamayacağını biliyorum. Ama huzur kazanılan
bir şeydir. Bedava peynir sadece peynir kapnında vardır.*

— Francis

Ethan yıpranmış mektubu mutfak masasına bıraktı, birasından uzun bir yudum aldı ve bir yıl önce satın aldığı kasetçaların *oynat* tuşuna bastı. Otuz üç yıllık kayıt cızırtılıydı. Ethan son bir yıldır bunu o kadar çok dinlemişti ki kaset eğrilmiş ve içindeki sesler artık neredeyse duyulamaz hale gelmişti. Fakat Ethan artık tüm konuşmayı ezberlemişti.

Arkasına yaslanıp dinledi. Ethan sesin gizlice kaydedildiğini varsayıyordu. Boğuk seslere bakılırsa, Francis muhtemelen Ethan'ın babasının evine geldiği gece kapıyı açtığında ses kayıt cihazını cebine koymuştu. Kayıt, bir kilidin ve ardından bir kapının gıcırdayarak açılmasıyla başlıyordu.

Henry Hall: Konuşmamız gerek.

Francis: Tamam.

Henry Hall: Departmanımdan birileri hastanede şu an onunla konuşuyor.

Francis: Onlara söyleyebileceği hiçbir şey yok.

Henry Hall: Bunu bilmiyoruz. Ne hatırladığını bilmiyoruz.

Francis: Hatırlamasını istiyorum. Eve dönene kadar bekleyeceğiz ve sonra ona bir hatırlatma göndereceğiz. Ona dehşet içinde çığlık attığı bir ses kaydı göndereceğiz. Kaçması daha iyi olabilir. Bu kez daha eğlenceli olacak.

Henry Hall: Hayır. Adli tıp ekibi böyle bir şeyi analiz edebilir ve bizi ona bağlayabilir. Tüm bu işi kapatacağız. Şimdi.

Francis: Yani, artık kızlar yok anlamında mı kapatacağız?

Henry Hall: Tam olarak demek istediğim bu.

Francis: Öyle bir şey olmayacak, Hank. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. İkimiz de bu olmadan var olacağız.

Henry Hall: Bu insanların nasıl çalıştığını bilmiyorsun. Adli tıp ekipleri, dedektifler, psikiyatristler. İhtiyaç duydukları şeyi bulana kadar o kızın bedenini ve zihnini parçalara ayıracaklar. Ve işleri bittiğinde, onları buraya geri getirecek. Şehri terk etmen gerekiyor. Hemen. Buradan uzaklaş.

Francis: Hiçbir yere gitmiyorum.

Henry Hall: Evet gidiyorsun! Bitti! Artık kızlar yok.

Francis: Artık başka kız istemiyorum. Kaçan kızı istiyorum.

Henry Hall: Bu olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

Francis: Buna sen karar veremezsin.

Henry Hall: Elbette veriririm. Hayatım burada tehlikede ve...

PAAT!

Ethan kaydı yüzlerce kez dinlemiş olmasına rağmen, silahın ateşlendiği sesi duyduğunda hala irkiliyordu. Kayıt bir saat daha devam etti, ancak Francis bir daha hiç konuşmadı. Duyduklarının ayrıntılarını doldurmak Ethan'ın hayal gücüne kalmıştı. Ancak kayıt sırasında neler olduğunu gerçekçi bir şekilde resmedecek kadar çok şey biliyordu.

Francis babasını yüzünden vurmuştu ve ardından kurbanlarına işkence etmek ve her birine siyah bir kalp damgası vurmak için getirdikleri bodrumu toplamak için bir saat harcamıştı. Daha sonra, Ethan'ın babası ön verandada ölü haldeyken ve video ve ses kasetleri Ethan'ın otuz iki yıl sonra bulması için paketledikten sonra, Francis orada yaşananlara dair her türlü kanıtı silmek için evini ateşe vermişti.

Ethan birasını tek seferde bitirdi. Sonra, kaseti geri sarıp tekrar dinledi.

Bölüm 109

Morikawa Gölü, Wisconsin Pazartesi, 13 Temmuz 2026

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİNDE ETHAN IZGARAYI YAK-tı ve yakaladığı sarı turnayı patates ve soğanla birlikte pişirdi. Kasabadaki küçük marketten satın aldığı bir kutu Schlitz marka birayı açtı. Schlitz babasına bir selam ve kendi hafıza şeridine bir yolculuk demekti. Schlitz, Ethan on altı yaşındayken ve babası onu ilk kez kulübeye getirdiğinde, babasıyla birlikte içtikleri ilk biraydı. O zamanki kadar kötü bir tadı vardı ama Ethan, yeterince içerse babasının zihninde kök salmış yeni kimliğinin gerçekliğini körelteceğini keşfetmişti.

Birayı birkaç uzun yudumda bitirdi. Gür sakalı köpükle kaplandı. Balık ve patatesleri ızgaradan alıp içeri getirdi. Mutfak masasında otururken bir biranın daha kapağını açtı ve yemek üzeriyken yaklaşan amfibi uçağın belirgin sesini duydu. Kabinden çıktı ve uçağın güneyden yaklaşmasını izlerken ön verandada durdu. Cessna 182, Ethan'ın kabininin önündeki iskeleye taksi yapmadan önce gölün ortasına indi.

Kargo kapısı açıldı ve Mark Jones uçaktan indi.

Bölüm 110

Morikawa Gölü, Wisconsin Pazartesi, 13 Temmuz 2026

VALİ, KULÜBENİN ÖN VERANDASINA ÇIKAN UZUN merdivenleri tırmandığında, Ethan “Bira ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır teşekkürler. Ama bir yanıtı ihtiyacım var.”

“Anladım. Ama arayabilirdiniz. Göle iniş ve tüm bunlar biraz dramatik.”

“Aradım. Cuma gününden beri sekiz kez. Telefonun kapalı. Ve her seferinde mesaj bıraktım.”

“Kusura bakmayın.” dedi Ethan. “Telefonumu haftalardır kontrol etmedim.”

“Ve bir yıldır tıraş olmamış gibi görünüyorsun.”

“Zaten olmadım.”

“İçeride konuşabilir miyiz?”

Ethan kulübenin kapısını açtı ve valiyi içeri buyur etti.

“Bira istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu Ethan içeri girdikten sonra.

“Böyle iyiyim.”

Mark kanepeye, Ethan da bitişikteki sandalyeye oturdu.

“Peki, Vali Bey, sizi bu kadar kuzeye getiren şey nedir?”

Mark arka cebinden katlanmış bir gazete çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı.

“Pazar gününün gazetesi.” dedi Mark.

Ethan başlığı okumak için çenesini kaldırdı.

Otuz Yıl Sonra, Michigan Gölü Siyah Kalp Katili Geri Döndü

Ethan yavaşça gazeteye uzandı.

“Cuma sabahı Michigan Gölü kıyısında bir ceset bulundu. Kadının boğazı kesilmiş ve göğsüne siyah bir kalp dövmesi yapılmış.”

Ethan makaleyi gözden geçirdi.

“Hikâye her yerel haber bülteninde yer alıyor ve ülke çapında ilgi görmeye başladı.” dedi Mark.

Ethan gazeteden başını kaldırdı. “Sizce Francis mi?”

“Evet. Ve ben de bu yüzden buradayım, Ethan. Bu kadının cesedinde bize onun kendisi olduğunu bildirmek için başka bir şey daha bırakmış.”

“Siyah kalp dövmesi dışında bir şey daha mı?”

“Evet. Adli tabip bunu kurbanın ağzında buldu.”

Mark, Ethan’a bir fotoğraf uzattı. Fotoğraf, metal bir otopsi masasının üzerinde duran, düzleştirilmiş ve buruşturulmuş bir kâğıt parçasıydı. Üzerinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir metin yer alıyordu.

*ARAMAYA GELECEĞİNİ ADIM GİBİ BİLİYORUM.
BABANDAN DAHA İYİ OLABİLİRSİN, ETHAN.*

“Bir görev gücü oluşturuyorum. İşleri senin yönetmeni istiyorum.”

Ethan fotoğraftan başını kaldırdı.

“Senin öncülük etmeni istiyorum, Ethan. Francis bunu kişisel hale getirdi ve daha fazla ceset kıyı şeridinde saçılmadan önce onu bulmanı istiyorum.”

Ethan, elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve sonra eli uzun sakalına doğru indi. Schlitz’in tadı boğazında asılı kalmıştı. Babasının Francis Bernard ile poz verdiği fotoğraflar ve öldürdükleri kadınlar aklından geçti. Ve babasının kayıttaki sesi kulaklarında yankılandı. Ethan, bir yıl boyunca o depolama ünitesinde keşfettiği şeyi işlemek için çabalanmıştı. Çürütülemez kanıtlara rağmen, zihninin bir kısmı babasının Francis Bernard’ın ortağı olabileceğine inanmayı reddetmişti. Depolama ünitesini bir

önceki yaz kilit altına almış ve içindekileri kendine saklamıştı. Ama şimdi bir yol ayrımındaydı. Bir tarafta inkâr, diğer tarafta ise gerçeğe çarpışma rotası vardı.

Yarattığı hayatın görüntüleri düşüncelerinde oynuyordu. Tıp fakültesi ve umut vadeden bir kariyer ve mutlu bir hayat kurduğu acil servis anıları. Personel tarafından hayranlık duyulan, meslektaşları tarafından saygı duyulan ve hastaları tarafından sevilen biri. Kimsenin babasının fotoğraflarını bilmesine gerek yoktu. Kimsenin videoları izlemesine veya kayıtları dinlemesine gerek yoktu. Fotoğrafları ve kasetleri alıp yakabilirdi. Hastaneye geri dönüp geçmişi geride bırakabilirdi. Belki de SSD'deki eski hayatını anladığını düşündüğünden daha büyük nedenlerle bırakmıştı. Belki de ayrılmak babasının anısını korumak için bilinçaltı bir yoldu.

Ethan başını iki yana salladı. "Ben sadece bir acil servis doktoruyum, Vali Bey."

"Sen sahip olduğumuz en iyi dedektifsin, Ethan. Bir yaz içinde kızımın on yıldır çözülemediği davasını çözdün. Ve şu anda sana ihtiyacımız var."

Ethan bir yudum bira aldı ve başını iki yana salladı. "Bu iş için doğru adam olduğumu düşünmüyorum, Mark."

Kulübe kapısı açıldı ve Maddie içeri girdi.

"Bu işi başarabilecek *tek* adam sensin. Ve buna evet demeni istiyorum."

Bölüm 111

Morikawa Gölü, Wisconsin Pazartesi, 13 Temmuz 2026

UFUK, GÖLÜN ÜZERİNDE PARÇALANMIŞ PAMUK GİBİ sürüklenen bulut ağını aydınlatan gün batımının zencefil renginde parıltısına rağmen kömürleşmeye başlamıştı. Ethan ve Maddie verandada durup Morikawa Gölü'ne baktılar. Mark Jones sonunda Ethan'a teklifini kabul ettirmişti ve kulübenin içindeki kanepede otururken Schlitz'ini yudumluyordu.

Ethan Maddie'ye baktı ve parmağını sol yanağında gezdirdi.

"Hislerin geri geleceğini söylemiştim."

Maddie gülümsedi, yüzünün her iki yanı da artık karşılık veriyordu. Felci, bir zamanlar var olduğunu bilmeyen herkes için bu aşamada görünmezdi. Uzanıp elini bileğine koydu.

"Geçen yaz ne olduğunu bilmiyorum. O depolama ünitesinde seni böyle bir girdaba sürükleyen ne bulduğunu bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, umursamıyorum. Neden ayrıldığımızı bilmeme gerek yok. Neden işini bıraktığını bilmeme gerek yok. Ve neden kaçtığını da bilmeme gerek yok. Tek bilmem gereken, geri dönüp bana bu konuda yardım edip etmeyeceğin. Milwaukee Polis Teşkilatı tarafından soruşturmanın başına getirildim. Bize yardım etmesi için SSD'yi de soruşturmaya dâhil ettik. Geri dönersen, sen ve ben bu konuda öncü olacağız, Ethan. Ve senin yanımda olmana ihtiyacım var."

Ethan güçlükle yutkundu. İskelenin yakınında bir balık sıçrayıp suyun yüzeyinde belli belirsiz bıraktı. Çalılıkların arasından bir yerden bir geyik böğürdü. Ethan ne zaman tekrar buraya dönebileceğini merak etti. Burası onun için tekrar aynı olacak mı

diye merak etti. Maddie'nin isteğini reddederse kaç kadının daha öleceğini merak etti. Kabul ederse de yine aynı şekilde kaç kadının daha öleceğini merak etti.

"Ethan?" diye sordu Maddie.

Ethan ona baktı. Bakışları arka plandaki göle ve etrafındaki çam ağaçlarına kaydı. Yavaşça başını salladı.

"Yapacağım."

@ayisigikitap

Teşekkürler

Tekrar Düşün'ün sonunda bu hale gelmesinde emeği geçen herkese kocaman teşekkürler.

Öncelikle Kensington Publishing'deki herkese teşekkürler, böylesine muhteşem bir kapak yaratan sanat bölümünden, PR ve pazarlama bölümündeki Vida Engstrand'a kadar bu süreçte rol oynayan herkese. Sadece içgörülerini ve önerileriyle hikâyeyi daha iyi hale getirmekle kalmayıp, son anda başlığı da bulan editörüm John Scognamiglio'ya ise özel teşekkürler!

StringerLit'teki Marlene Stringer'a da ayrıca teşekkürler. Aman Tanrım, Marlene!

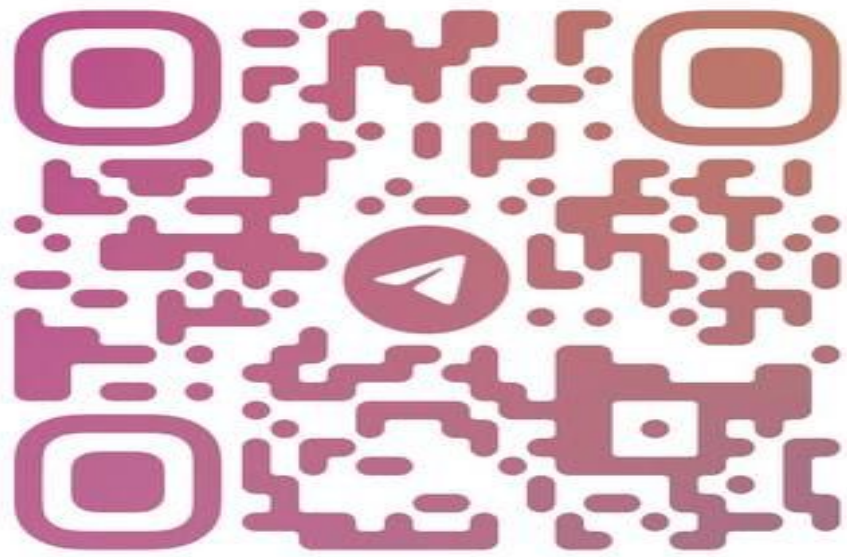
İlk okumaları yapan ve iyi bir hikâyeyi daha iyi hale getirmeme yardım eden Amy ve Mary, size de teşekkürler.

Ethan Hall'u Morikawa Gölü'ndeki تنها kulübesine güvenli bir şekilde ulaştırmama yardım eden Kaptan Rich Hills'e teşekkürler. Birçok kez deniz uçağıyla uçtum ama hiç kullanmadım. Ethan'ın pilotluk becerileri mükemmel olmasa da Rich onları inandırıcı hale getirmeme yardım etti.

Acil tıp hakkında içgörülerini paylaşan ve Ethan'ın Callie'nin vakasını incelemek, kötü bir kesiğı dikmek ve bir kurşun yarasını sınıflandırmak için yaz tatilinden feragat eden eski üniversite arkadaşım Dr. Mike Ross'a teşekkürler. Mike'ın tavsiyelerine tam uymadım ama sanırım yeterince yakındım.

Her zaman el yazmalarımı son bir kez okuyup herkesin gözünden kaçan hataları bulmaya yetecek kadar nazik olan Jen Merlet'e teşekkürler. Kimse hepsini bulamaz ama Jen eminim mükemmele çok yaklaşmıştır. Bu romandaki herhangi bir hata, elbette, Jen'in hatasıdır. Bu yüzden görürseniz LÜTFEN ona bunlar hakkında e-posta gönderin.

Ve okuyuculara, blog yazarlarına, eleştirmenlere ve fenomenlere teşekkürler. Hobi olarak başlayan kitap yazma yolculuğum şu anda dokuz gerilim romanı uzunluğunda ve buna katkı sağladığınız için hepinize bolca teşekkürler.

@AYISIGIKITAP